821(73)eng
B33

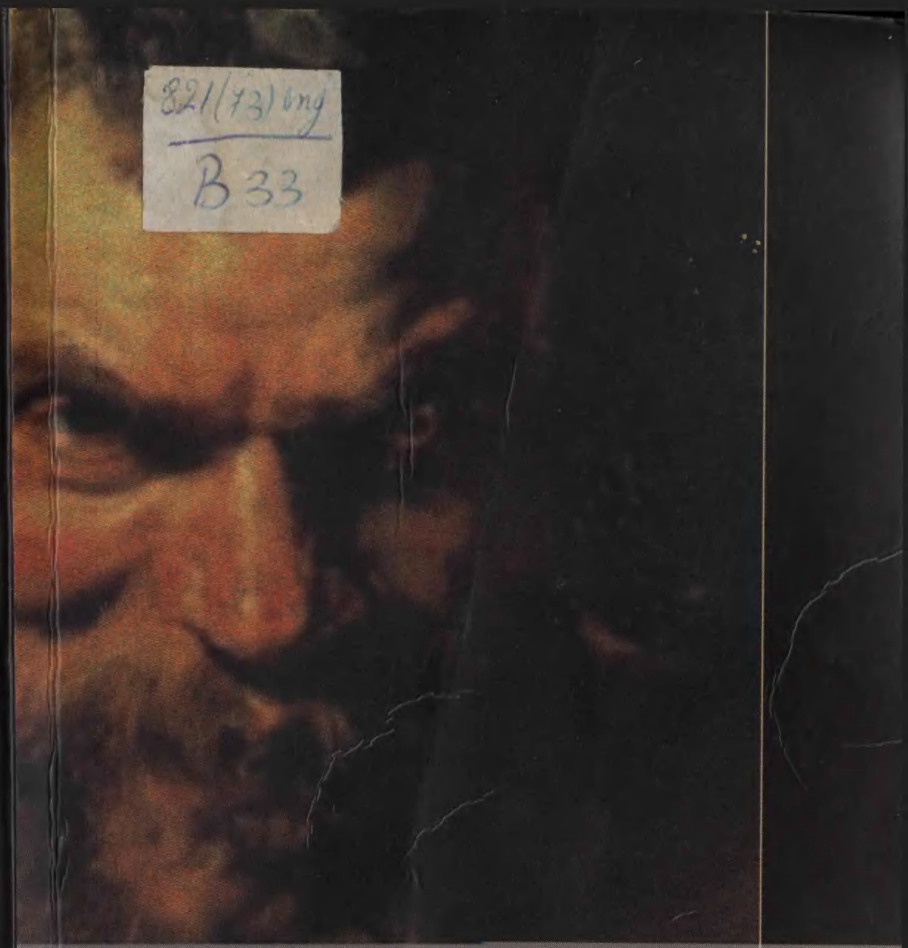

CLIVE BARKER

Autorul romanului EVERVILLE

CABAL

Seria SEMINŢIA NOPŢII

CLIVE BARKER

CABAL

Seria SEMINȚIA NOPȚII

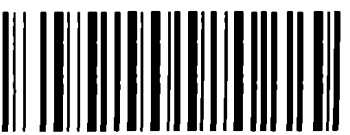
606981

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BARKER, CLIVE
Cabal – Semiţia nopţii / Clive Barker
trad.: Gabriel Stoian
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2004

ISBN 973-576-625-6

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111(73)-31-135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

CLIVE BARKER
Cabal: The Nightbreed
Copyright © Clive Barker, 1988
The Author asserts the moral right to be identified
as the author of this work.

Traducere din limba engleză
Gabriel Stoian

© RAO International Publishing Company 2004
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

septembrie 2004

ISBN 973-576-625-6

CUPRINS

Partea întîi – Cu mintea dusă / 11
I. Adevărul / 13
II. Academia / 23
III. Rapsodul / 30
IV. Necropola / 39
V. O altfel de maimuță / 46
VI. Picioare de lut / 52

Partea a doua – Moartea e o tîrfă / 57
VII. Drumuri anevoioase / 59
VIII. Locul căderii / 68
IX. Atins / 75
X. Soare și umbră / 82

Partea a treia – Vremuri întunecate / 97
XI. Teren de vînătoare / 99
XII. Deasupra și dedesubt / 110
XIII. Copilul profet / 123
XIV. Tabernacol / 131

Partea a patra – Sfinți și păcătoși / 141
XV. Prețul / 143
XVI. Acum ori niciodată / 155
XVII. Delirul / 162
XVIII. Mînia celor drepți / 174

Partea a cincea – Noaptea cea blîndă / 181
XIX. Un chip neprietenos / 183
XX. Purtat / 190
XXI. Acea dorință / 197
XXII. Triumful măștii / 215
XXIII. Încercarea / 225
XXIV. Cabal / 239
XXV. Rămîi cu mine / 249

Pentru Annie

„Sîntem cu toţii animale imaginare..."

DOMINGO D'YBARRONDO
Un bestiar al sufletului

PARTEA ÎNTÎI

CU MINTEA DUSĂ

„M-am născut. Nu reprezintă asta
o pedeapsă suficientă?"

MARY HENDRICKSON,
în timpul procesului în care era acuzată de patricid

I

Adevărul

Boone ştia acum că dintre toate promisiunile făcute în pripă, în numele iubirii, în miez de noapte, prima care avea să fie încălcată era cea care spunea: „Nu te voi părăsi niciodată".

Valurile vieţii reuşesc să-ţi fure uneori lucruri pe care nici chiar timpul nu este în stare să ţi le ia. Zadarnic speri să fie altfel, inutil visezi că lumea îţi vrea binele. Lucrurile pe care le preţuieşti cel mai mult şi de care te agăţi pentru a rămîne întreg la minte sînt distruse sau îţi sînt, în cele din urmă, răpite lăsînd hăul să se caşte sub tine, aşa cum i se întîmpla lui Boone acum, şi, pe negîndite, fără să întrezăreşti măcar o urmă de explicaţie, te simţi înghiţit – de iad sau de ceva şi mai rău, cu jurăminte de iubire, cu tot.

Nu-l frămîntaseră însă mereu gînduri atît de pesimiste. Existaseră perioade – şi nu chiar atît de îndepărtate – cînd avusese senzaţia că povara suferinţelor se mai atenuase. Episoadele nevrotice erau mai rare, iar zilele în care simţise dorinţa arzătoare să îşi taie venele pentru a nu mai trebui să îndure chinul pînă la următoarea administrare a medicamentelor erau mai puţine; întrezărise chiar o şansă de a fi fericit.

Speranţa aceasta îi smulsese declaraţia de dragoste, acel „Nu te voi părăsi niciodată", şoptit la urechea lui Lori cînd stăteau întinşi unul lîngă altul în patul atît de îngust în care nu îndrăznise să spere că ar putea încăpea amîndoi. Cuvintele

nu-i veniseră pe buze în momentele de extaz dezlănțuit. Viața lor amoroasă, ca multe alte lucruri ce îi legau, era presărată cu probleme. Însă tocmai acele lucruri pentru care alte femei îl părăsiseră, incapabile să-i ierte eșecurile, o făcuseră pe Lori să persevereze, spunîndu-i că aveau tot timpul să îndrepte lucrurile, aveau tot timpul din lume. „Voi rămîne alături de tine atît cît vei dori", părea să spună ea cu îngăduință.

Nimeni nu îi dovedise un asemenea devotament; de aceea voise să-i răsplătească gestul. Acele cuvinte: „Nu te voi părăsi niciodată" reprezentau felul lui de a i se dărui.

Amintirea acelor vorbe, apoi pielea ei, atît de strălucitoare în semiobscuritatea camerei lui, și respirația ei egală cînd adormea alături de el – toate acestea încă aveau forța de a i se insinua pînă în inimă, prinzînd-o într-o strînsoare dureroasă.

Dorea cu disperare să se elibereze atît de acea amintire, cît și de propriile cuvinte, mai ales acum, cînd împrejurările îi răpiseră orice speranță de a le putea împlini. Însă nimic nu se lăsa alungat din memorie. Erau acolo, torturîndu-l, făcîndu-l și mai fragil. Singura lui consolare era că *ea* – reușind să-l cunoască cît de cît – se va strădui să și-l scoată din minte; și că, o dată cu trecerea timpului, va reuși. Nădăjduia că ea va pricepe cît de puțin se cunoștea el însuși cînd dăduse glas acelei promisiuni. N-ar fi riscat să provoace atîta durere dacă s-ar fi îndoit cîtuși de puțin că însănătoșirea va deveni, în cele din urmă, posibilă.

Continua să viseze!

Decker pusese capăt cu brutalitate acestor amăgiri în ziua în care, încuind ușa cabinetului, trăgînd storurile și izgonind astfel soarele primăvăratic, rostise cu un glas abia șoptit:

– Boone! Cred că sîntem la mare ananghie și tu, și eu.

Tremura, constatase Boone, amănunt greu de mascat de un trup atît de masiv. Decker arăta ca un bărbat care mergea în fiecare zi la sală pentru a se elibera de toate necazurile,

trăgînd de fiare. Costumele lui făcute la comandă, întotdeauna de culoare neagră, cu un luciu ca de cărbune, stăteau întotdeauna să-i plesnească. Asta îl făcuse pe Boone să fie temător încă de la început; îl intimida autoritatea doctorului. Decker reprezenta Stînca, Raţiunea, Calmul. Acum, teama îi era provocată de posibilitatea ca această tărie să se fi putut nărui. Spaima asta nelămurită era contrariul a tot ceea ce ştia despre doctor.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Boone.

– Stai jos, te rog! Aşază-te şi-ţi voi spune!

Boone se supuse întocmai. În acest cabinet, Decker era stăpînul. Doctorul se rezemă de spătarul fotoliului îmbrăcat în piele şi inspiră adînc, buzele strînse descriind un arc ce trăda întristarea.

– Spune-mi... îndrăzni Boone.

– Nu ştiu de unde să încep.

– De oriunde.

– Credeam că starea ta s-a îmbunătăţit, rosti doctorul într-un tîrziu. Eram aproape convins. De fapt, aşa credeam *amîndoi*.

– Eu mai cred încă, spuse Boone.

Decker clătină uşor din cap. Era un om de o inteligenţă deosebită, deşi trăsăturile lui cam din topor lăsau prea puţin să se vadă acest lucru, trădat, poate, uneori de ochii săi care, în aceste momente, nu se fixaseră asupra pacientului, ci asupra biroului care îi despărţea.

– În cursul şedinţelor ai început să vorbeşti despre fapte pe care crezi că le-ai comis, spuse Decker. Îţi aminteşti aşa ceva?

– Ştii bine că nu. Decker îl făcea să cadă în transe profunde: Îmi aduc aminte doar cînd aud banda.

– N-o să mai pun nici una, zise Decker. Le-am şters.

– De ce?

– Fiindcă... mă tem, Boone. Pentru tine. Făcu o pauză: Poate pentru amîndoi.

În „Stîncă" apăruse o fisură, iar Decker nu putea face nimic pentru a o ascunde.

– Şi *care* sînt faptele astea? întrebă Boone, iar cuvintele păreau să tatoneze un teren primejdios.

– Crime. Vorbeşti despre ele ca şi cum te-ar obseda. La început, am crezut că sînt simple năluciri din visele tale. Ai avut mereu tendinţa de a fi violent.

– Iar acum?

– Acum, mă tem că le-ai comis cu adevărat.

Urmă o tăcere prelungită, timp în care Boone îl urmări atent pe Decker, mai curînd descumpănit decît furios. Storurile nu fuseseră trase de tot. O dungă de lumină cădea pe el şi pe biroul ce îi separa. Pe tăblia de sticlă se aflau o butelcuţă cu apă plată, două pahare şi un plic voluminos. Decker se aplecă în faţă şi-l ridică:

– Ceea ce fac acum ar putea fi considerat crimă, îl preveni el pe Boone. Să păstrez confidenţialitatea în ceea ce priveşte problemele unui pacient e una, iar să protejez un criminal e cu totul altceva. În sinea mea încă mai sper că nu este adevărat. Aş dori să cred că am reuşit. Că *noi* am reuşit. Împreună. Vreau să cred că te-ai însănătoşit.

– Dar mă *simt* bine.

Drept răspuns, Decker desfăcu plicul:

– Te-aş ruga să arunci o privire la astea, spuse el, strecurînd mîna înăuntru şi dînd la iveală un maldăr de fotografii. Te previn, nu-s deloc plăcute!

În timp ce rostea aceste cuvinte, aşeză fotografiile pe masă, întorcîndu-le cu faţa către Boone. Avusese motive bine întemeiate să-l prevină. Fotografia de deasupra teancului amintea de un atac fizic. Privind-o, Boone simţi cum creşte în el o spaimă pe care nu o mai trăise niciodată de cînd era tratat de Decker: se temea că imaginea aceea ar putea să pună *stăpînire* pe el. Cărămidă cu cărămidă, ridicase ziduri

în calea acestei superstiţii, însă acum se clătinau şi ameninţau să se prăbuşească.

– Nu-i decît o fotografie.

– Adevărat, confirmă Decker. Doar o fotografie. Ce vezi?

– Un bărbat mort.

– Da. Un bărbat ucis.

Nu doar ucis, ci măcelărit. O viaţă curmată de o avalanşă de tăieturi şi împunsături, sîngele lui, proiectat pe peretele din spate, împrăştiat în toate direcţiile de lama care îi despicase gîtul şi îi distrusese trăsăturile feţei. Era doar într-un şort, astfel că, în ciuda sîngelui scurs, rănile îi puteau fi numărate cu uşurinţă. Tocmai asta făcea Boone, pentru a nu se lăsa copleşit de oroare. Pînă şi aici, în această încăpere în care doctorul crease un alt eu al pacientului aflat în suferinţă, lui Boone nu i se întîmplase să fie atît de îngrozit ca acum. În gît simţi gustul dejunului şi chiar şi al cinei din seara trecută. O senzaţie de nedescris, aşa cum erau şi faptele pe care le comisese.

„Numără-i rănile", îşi zise; ia-le drept bilele unui abac. Trei, patru, cinci în abdomen şi în piept. Una, atît de zdrenţuită, încît semănă mai mult cu o sfîşietură decît cu o rană, se căsca larg, lăsînd intestinele bărbatului să iasă afară. Pe un umăr, alte două împunsături. Apoi faţa, desfigurată de tăieturi. Rănile, atît de multe şi de greu de numărat chiar şi de un profesionist, oricît de detaşat ar fi fost el, făceau ca victima să fie aproape imposibil de identificat: ochii scoşi din orbite, buzele, tăiate; nasul, franjuri.

– De ajuns? întrebă Decker.

– Da.

– Mai sînt şi altele de văzut.

Lăsă la vedere cea de-a doua fotografie, aşezînd-o pe prima alături de celelalte, în teanc. Aceasta înfăţişa o femeie trîntită pe o canapea, răsucită într-un mod pe care nimeni în viaţă nu l-ar fi putut imita. Deşi probabil că nu avea nici o

legătură cu prima victimă, ucigașul crease o asemănare perfidă: aceeași absență a buzelor și a ochilor. Născute din părinți diferiți, cele două victime deveniseră gemene în moarte, sfîrtecate, poate, de aceeași mînă.

– Eu am făcut toate astea? se trezi Boone întrebîndu-se.

„Nu, veni răspunsul din interior. Nu eu am făcut asta!"

Însă două amănunte îl împiedicau să spună asta cu voce tare: în primul rînd, știa că Decker nu ar fi pus în pericol echilibrul pacientului său în asemenea măsură, dacă n-ar fi avut motive întemeiate, apoi, negarea nu avea nici o valoare, mai ales că amîndoi știau cu cîtă ușurință se amăgise Boone în alte situații. Dacă el era răspunzător pentru aceste atrocități, nu exista certitudinea că ar avea și cunoștință de ele.

De aceea tăcuse neîndrăznind să își ridice privirea spre Decker, de teamă că ar putea vedea cum „Stînca" se sfărîma.

– Încă una? spuse Decker.

– Dacă trebuie...

– Da.

Descoperi a treia fotografie, apoi pe a patra, așezîndu-le ca pe niște cărți la o ședință de tarot, numai că de data asta toate reprezentau moartea. În bucătărie, în fața ușii deschise a frigiderului; în dormitor, alături de lampă și ceasul deșteptător, în capul scărilor; la fereastră. Victimele, bărbați, femei și copii, erau de toate națiile și de toate vîrstele. Diavolul care comisese aceste crime nu se chinuia să aleagă. Curma viața oriunde o întîlnea. Fără grabă, fără eficiență. Încăperile în care pieriseră acei oameni păstrau dovada modului în care ucigașul, cu umorul care-l caracteriza, se „distrase" cu ei. Mobilierul fusese răsturnat de cei care încercaseră să scape de *lovitura de grație*, urmele de degete și de palme însîngerate brăzdau pereții, zugrăveala. Dar, indiferent cît de curajos se opuseseră, nici unul nu scăpase. În cele din urmă se prăbușiseră, împiedicați în propria lenjerie sau căutîndu-și salvarea după vreo draperie. Căzuseră suspinînd, vărsînd.

Erau în total unsprezece fotografii. Fiecare avea ceva diferit – încăperile: spaţioase şi îngrămădite; victimele: despuiate sau îmbrăcate. Dar toate aveau ceva în comun: erau imagini ale unei demenţe duse pînă la extrem, făcute după ce făptaşul plecase de acolo.

Dumnezeule, *el* să fie acel actor?

Incapabil să găsească singur răspunsul, îi adresă întrebarea lui „Stîncă", rostind-o fără să ridice ochii de la peticele lucioase de carton:

– *Eu* am făcut toate astea?

Îl auzi pe Decker oftînd, dar răspunsul lui întîrzia, de aceea riscă să arunce o privire spre cel ce-l acuza. Cînd Decker îi pusese în faţă fotografiile, Boone îi simţise privirea pătrunzătoare ca pe o lovitură dureroasă în creştet, acum însă constată că acesta evita să-l privească direct.

– Răspunde-mi, te rog, spuse Boone. *Eu* am făcut asta?

Doctorul îşi şterse ochii cenuşii aproape, sub care se zăreau pungile cauzate de nesomn. Glasul nu-i mai tremura atunci cînd spuse:

– Sper că nu.

Răspunsul părea revoltător de blînd. Doar nu discutau despre o încălcare nevinovată a legii. Era vorba despre moarte, şi încă de unsprezece ori; şi cîte altele ar mai putea fi, nevăzute, şterse din minte?

– Spune-mi despre ce am vorbit, zise el. Repetă-mi cuvintele...

– Ai spus mai mult lucruri fără sens.

– Şi atunci ce te face să crezi că eu sînt făptaşul? Trebuie să ai nişte motive.

– Mi-a luat ceva timp să pun totul cap la cap, spuse Decker. Aruncă o privire spre fotografiile care păreau să fi format o mică morgă pe biroul lui, şi cu degetul mijlociu alinie una dintre fotografiile care era de-a curmezişul. Trebuie să întocmesc un raport trimestrial privind progresele pe

care le faci. Doar ştii asta. De aceea rulez benzile şedinţelor precedente, ca să înţeleg cum evoluezi... rosti el rar, bătrîneşte. Şi am remarcat că în răspunsurile tale apar mereu aceleaşi fraze, pierdute în restul vorbelor, dar ele *există*. Ca şi cum ai face o confesiune, ceva atît de respingător, încît nici măcar în transă nu îndrăzneşti să le rosteşti. A apărut în schimb în acest... *cod*.

Boone ştia despre coduri; auzise mereu despre ele în situaţii mai dificile – mesaje venind dinspre duşmanii imaginari pe frecvenţa posturilor de radio sau în murmurul traficului înainte de ivirea zorilor. Nu era surprins că ajunsese şi el să deprindă această artă.

– Am făcut unele cercetări, fără să dau de bănuit, printre poliţiştii care mi-au fost pacienţi, iar ei mi-au povestit despre crime, continuă Decker. Desigur, am aflat unele detalii din ziare. S-ar părea că se petrec de vreo doi ani şi jumătate. Unele aici, în Calgary; celelalte cam la o oră de mers cu maşina. Toate opera unui singur om.

– Eu.

– Nu ştiu, spusese Decker şi îşi ridică privirea spre Boone. Dacă aş fi fost sigur, aş fi anunţat totul...

– Dar nu eşti convins.

– Nu vreau să cred. Dacă ar fi adevărat, n-aş avea nimic de cîştigat. Glasul îi trăda iritarea, nu prea bine disimulată: De aceea am aşteptat, sperînd să fii cu mine cînd se întîmpla vreuna dintre crime.

– Vrei să spui că unii dintre aceşti oameni au murit după ce tu aflaseşi?

– Da, răspunse Decker cu acelaşi glas.

– Iisuse!

Gîndul îl făcu pe Boone să sară de pe scaun şi să lovească biroul. Fotografiile se împrăştiară.

– Nu ridica vocea, îl preveni Decker.

– Oamenii mureau, iar tu *ai aşteptat?*

– Am riscat de dragul *tău*, Boone. Sper că îmi respecți decizia.

Boone îi întoarse spatele. Simți un fior rece pe spinare.

– Ia loc, îi spuse Decker. Te rog să stai jos și să-mi explici ce îți spun fotografiile astea.

Fără să vrea, Boone își ridică mîna și își acoperi jumătate din față. Știa de la Decker ce semnificație avea acel gest. Mintea lui se slujea de trup pentru a ascunde adevărul.

– Boone, vreau să-mi răspunzi.

– Nu-mi spun nimic, zise Boone, fără să se întoarcă.

– Chiar nimic?

– Nimic.

– Mai uită-te o dată.

– Nu! insistă el. Nu sînt în stare.

Îl auzi pe doctor trăgînd aer în piept și aproape că așteptă să-i ordone să mai privească o dată acele orori. Oarecum surprinzător, tonul lui Decker era împăciuitor:

– Bine, Aaron, consimți el, cum vrei. Le strîng.

Boone își apăsă podul palmelor peste ochii închiși. Își simți orbitele fierbinți și umede.

– Au dispărut, Aaron, îl anunță Decker.

– Ba nu!

Imaginile îi rămaseseră întipărite pe retină, perfect memorate. Unsprezece încăperi și unsprezece cadavre sînt acum imprimate în minte și imposibil de alungat de acolo. Zidul pe care Decker îl ridicase vreme de cinci ani se năruise în tot atîtea secunde, iar asta numai prin voia arhitectului său. Boone căzuse iarăși pradă nebuniei. O auzi schelălăind în minte, apărînd din unsprezece gîtlejuri sfîrtecate și din unsprezece pîntece înjunghiate. Pînă și respirația și chiar intestinele îngînau cîntece de nebunie de mult știute.

De ce se prăbușise totul așa de ușor, după atîta trudă? Ochii lui, vărsînd lacrimi și recunoscînd ceea ce vocea nu putea, știau adevărul. Era vinovat. Putea exista alt motiv?

Mîinile, pe care acum şi le usca frecîndu-le de pantaloni, torturaseră şi măcelăriseră. Dacă ar susţine altfel, nu ar face decît să le îndemne să mai comită crime. Deşi nu-şi amintea nimic, era mai bine să recunoască decît să le mai permită să scape de sub control.

Se răsuci şi-l privi pe Decker drept în faţă. Fotografiile fuseseră strînse şi aşezate cu faţa în jos pe birou.

– Ţi-ai amintit ceva? întrebă doctorul, deslușind schimbarea apărută pe faţa lui Boone.

– Da, răspunse el.

– Ce anume?

– Eu am făcut-o, rosti el simplu. Eu le-am comis pe toate.

II

Academia

1

Decker era cel mai amabil acuzator pe care şi l-ar fi putut dori cineva. Orele pe care le petrecu împreună cu Boone după acea primă zi fură încărcate de întrebări atent formulate, pe măsură ce – pas cu pas – analizară dovezile vieţii lui secrete. În pofida insistenţei pacientului că faptele îi aparţineau, Decker îl sfătui să dea dovadă de precauţie, atenţionîndu-l că recunoaşterea vinovăţiei nu este totuna cu probele materiale. Trebuia să fie siguri că aceste mărturisiri nu reprezentau, de fapt, manifestări ale tendinţei de autodistrugere a lui Boone, care-şi asuma faptele numai din dorinţa de a fi pedepsit.

Decker îl cunoştea mai bine chiar decît se ştia el pe sine. Boone nu prea putea aduce contraargumente. Şi nu uitase că, dacă se dovedea că aşa stăteau lucrurile, reputaţia doctorului s-ar fi dus de rîpă: de aceea nu-şi puteau permite să se înşele. Se puteau convinge doar urmărind amănuntele crimelor – date, nume şi locuri – în speranţa că Boone va reuşi astfel să-şi aducă aminte. În caz contrar, ar putea descoperi că vreo crimă fusese comisă în timp ce se afla cu alte persoane.

Singurul lucru împotriva căruia Boone protestă ţinea de examinarea fotografiilor. El se opuse insistenţei calme a lui Decker aproape două zile, cedînd doar în momentul în care blîndeţea acestuia începu să piară, încolţindu-l, acuzîndu-l

de lașitate și de amăgire de sine. Era doar un joc, îl întreba Decker, vreun exercițiu de autoacuzare fără ca vreunul dintre ei să se lămurească pe deplin de adevăr? Dacă ar fi fost așa, atunci Boone putea să iasă naibii din biroul lui, să irosească timpul altcuiva.

Boone fusese, în cele din urmă, de acord să analizeze fotografiile.

Nimic din ce văzu nu îi spunea nimic însă. Majoritatea detaliilor de interior se estompau sub revărsarea luminoasă a blitzului; ceea ce rămînea era anonim. Singurele imagini care i-ar fi putut trezi vreo reacție – fețele victimelor – fuseseră distruse de ucigaș, ciopîrțite pînă la a le face de nerecunoscut; nici cel mai priceput antreprenor de pompe funebre nu ar fi fost în stare să refacă chipurile acelea sfărîmate. Așadar, totul se reducea la detalii neînsemnate, privind prezența lui Boone într-un loc sau altul în nopțile crimelor; cu cine fusese; ce făcuse. Nu ținuse niciodată un jurnal personal, de aceea verificarea faptelor se dovedea anevoioasă, însă de cele mai multe ori – cu excepția orelor petrecute cu Lori sau Decker, dintre care nici una nu părea să coincidă cu momentele crimelor – fusese singur și nu avea, astfel, alibi. La sfîrșitul celei de-a patra zile, acuzațiile împotriva lui începură să se contureze foarte convingător.

– De ajuns, îi spuse el lui Decker. Am progresat suficient.

– Aș vrea să mai trecem totul în revistă, o dată.

– La ce bun? se miră Boone. Vreau să termin cu toate cît mai curînd.

În ultima vreme multe dintre vechile simptome ale bolii pe care o crezuse vindecată, reveniseră. Nu reușea să doarmă decît timp de cîteva minute, după care viziuni înfricoșătoare îl aruncau într-o stare de trezie somnambulă; nu putea mînca; avea frisoane care porneau dinspre măruntaie, răspîndindu-i-se apoi în tot corpul, în orice moment al zilei.

Dorea să pună capăt acestei situaţii, voia să se destăinuiască şi să fie pedepsit.

– Mai aşteaptă puţin, îi spuse Decker. Dacă mergem la poliţie acum, te vor scoate de sub supravegherea mea şi probabil că nici nu-mi vor permite să te vizitez. Vei rămîne singur.

– Sînt deja, răspunse Boone.

De cînd văzuse fotografiile, se izolase de toţi cunoscuţii, chiar şi de Lori, temîndu-se să nu-i facă rău.

– Sînt un monstru, zise el. Acum o ştim amîndoi. Avem toate dovezile necesare.

– Nu e vorba doar de dovezi.

– Dar de ce?

Decker se rezemă de rama ferestrei, părînd că propriul corp devenise o povară pentru el în ultima vreme:

– Boone, nu te înţeleg.

Acesta îşi ridică privirea spre cer. Adia un vînt dinspre sud-est; zdrenţe de nori treceau prin dreptul ferestrei, parcă goniţi de la spate. „Ce viaţă plăcută să fii acolo, gîndi Boone, mai uşor decît aerul." Aici toate îl apăsau; carnea şi vinovăţia îl striveau.

– Am petrecut cinci ani încercînd să-ţi înţeleg boala şi am sperat să o vindec. Şi tocmai cînd credeam că am reuşit... Deşi există şansa ca totul să se clarifice...

Tăcu, profund afectat de eşec. Boone nu era chiar atît de distrus ca să nu simtă cît de mult suferea doctorul, numai că nu putea face nimic să-i aline durerea. Se mulţumi să urmărească norii ce se depănau pe cerul luminos şi-şi dădu seama că de acum avea de îndurat doar vremuri întunecate.

– Boone, cînd o să te ia poliţia... murmură Decker, nu numai tu ai să rămîi singur, ci şi eu. Ai să devii pacientul unui psiholog criminalist, iar eu n-am să mai pot ajunge la tine. De aceea te întreb... Mai acordă-mi puţin timp. Vreau să înţeleg cît mai mult înainte ca totul să se termine între noi.

„Vorbeşte ca un amant, gîndi Boone; de parcă aşa vede el situaţia."

– Ştiu cît suferi, urmă Decker, aşa că ţi-am pregătit medicaţia. Pastilele te vor scuti de ceea ce e mai dureros, asta pînă ce terminăm...

– N-am încredere în mine, recunoscu Boone. Aş putea face rău cuiva.

– Ba nu, îi răspunse Decker, cu o siguranţă care-l liniştea. Medicamentele o să te calmeze pe timpul nopţii, iar în rest o să stai cu mine. Cu mine eşti în siguranţă.

– Şi cît vrei să mai dureze asta?

– Cel mult cîteva zile. Nu-ţi cer prea mult, nu crezi? Trebuie să aflu de ce am dat greş.

Gîndul de a străbate din nou acel teren însîngerat îl îngrozea, dar avea de plătit o datorie. Cu ajutorul lui Decker întrezărise noi posibilităţi; îi datora doctorului şansa de a surprinde măcar ceva din ruinele acelei viziuni.

– Să nu dureze mai mult, acceptă el.

– Mulţumesc, spuse Decker. Nici nu ştii ce mult înseamnă asta pentru mine.

– Bine, dar am nevoie de pastile.

2

Le primi. Decker se îngriji de asta. Efectul lor era atît de puternic, încît aproape că nu-şi amintea nici cum îl cheamă, după ce lua una. Îl făceau să adoarmă uşor, iar starea de trezie nu era decît o scurtă vizită într-o viaţă ciuntită, de care era fericit să scape, luînd altă pastilă. După douăzeci şi patru de ore, devenise dependent de medicamente.

Decker se ţinuse de cuvînt. De fiecare dată cînd îi mai cerea, căpăta imediat, şi sub influenţa lor soporifică reîncepură să caute dovezi, doctorul revăzînd întruna amănuntele

legate de crimele comise de Boone, în speranţa că le va înţelege. Dar lucrurile nu se limpezeau deloc. În cursul acestor şedinţe, mintea tot mai pasivă a lui Boone nu putea recupera decît imaginile neclare ale unor uşi prin care se strecurase şi ale unor trepte pe care le urca pentru a înfăptui acele crime. Decker, care se chinuia să salveze cîte ceva important din mintea blocată a pacientului său, devenea o prezenţă tot mai îndepărtată. Acum Boone nu ştia decît să doarmă, să trăiască sentimentul de vină şi să spere, dorind din ce în ce mai mult să termine cu toate.

Doar Lori sau, mai curînd, amintirea ei mai întrerupea regimul de medicaţie. Uneori, în adîncul fiinţei lui, îi auzea glasul limpede ca al unui clopoţel, repetînd cuvintele pe care i le adresase în cursul unor discuţii banale, pe care acum le dezgropa din memorie. Singure, ele nu conţineau nimic important; pesemne erau asociate cu o privire pe care o preţuise cîndva sau cu vreo atingere. Acum nu-şi mai putea aminti nici priviri, nici atingeri – medicamentele îi distruseseră capacitatea de a-şi *imagina*. Nu-i mai rămăseseră decît nişte contururi şterse, întristîndu-l nu doar pentru că erau rostite de cineva care părea că se află lîngă umărul lui, ci pentru că nu mai exista contextul din care să poată extrage acele cuvinte. Şi, ceea ce îl dobora şi mai mult, sunetul lor îi aducea aminte de femeia pe care o iubise şi pe care nu avea s-o mai vadă decît în cealaltă parte a sălii tribunalului. O femeie căreia îi făcuse o promisiune, pe care apoi, în decurs de cîteva săptămîni, o încălcase. În starea de deprimare în care se afla, abia dîndu-şi seama de propriile gînduri, acea promisiune încălcată îi părea la fel de monstruoasă ca şi crimele imprimate pe hîrtia fotografică. Asta îl făcea să simtă că într-adevăr merită să ajungă în iad.

Sau să moară. Era mai bine aşa. Nu mai ştia sigur cît timp trecuse de cînd făcuse înţelegerea cu Decker, acceptînd să trăiască în această letargie pentru a continua cercetările vreme

de alte cîteva zile, dar era convins că, în ceea ce îl privea, respectase condițiile. Discutaseră mai mult decît putea îndura. Nu mai rămăsese nimic de spus sau de auzit. Nu-i mai rămăsese decît să se dea pe mîna legii, să-și recunoască faptele sau să facă el ceea ce statul nu mai avea autoritatea să facă: să ucidă chiar el acel monstru.

Nu îndrăzni să-i destăinuie acest plan lui Decker; știa că doctorul ar face tot ce i-ar sta în putere pentru a-l împiedica să se sinucidă. De aceea mai jucă încă o zi rolul subiectului ascultător, apoi, promițîndu-i lui Decker că va reveni a doua zi dimineață, se întoarse acasă hotărît să se sinucidă.

Aici îl aștepta o altă scrisoare trimisă de Lori, cea de-a patra de cînd el începuse să nu-i mai răspundă. Voia să știe motivul rupturii. O citi cu toată atenția pe care o putea avea în starea aceea de confuzie, și vru să îi răspundă, dar cuvintele pe care încercă să le aștearnă pe hîrtie nu aveau nici o noimă. De aceea, vîrînd în buzunar scrisoarea, ieși în noapte să-și caute moartea.

3

Camionul în fața căruia se aruncă se dovedi neîndurător. Îl lăsă fără suflare, dar nu-i luă și viața. Zdrobit, cu tăieturi și zgîrieturi sîngerînde, se trezi cules de pe jos și dus la spital. Mai tîrziu, ajunse să priceapă că și asta făcea parte din soartă, și că moartea sub roțile camionului îi fusese refuzată dintr-un motiv precis. Dar stînd în spital, așteptînd într-o cameră zugrăvită în alb ca medicii și surorile să acorde îngrijiri celor aflați într-o stare mai gravă decît a lui, nu putea decît să-și blesteme soarta potrivnică. Fusese în stare să ia viața altora cu ușurință, dar propria lui viață i se opusese. Pînă și în privința asta se rupsese de sine.

Însă acea încăpere – deşi nu avea să ştie acest lucru atunci cînd fusese adus, fiindcă pereţii nu vorbeau – promitea lucruri extraordinare. Aici avea să audă un nume care, cu timpul, urma să îl transforme în totalitate. La chemarea acestuia va pleca în miez de noapte, ca un monstru ce era, să întîlnească miraculosul.

Acel nume era Midian.

El şi numele aveau multe în comun, cel mai neînsemnat lucrul fiind că amîndoi aveau puterea de a face promisiuni. Dar în vreme ce jurămintele de dragoste eternă se dovediseră a fi vorbe goale în doar cîteva săptămîni, Midian făcea promisiuni într-un miez de noapte – la fel ca acela din străfundurile fiinţei lui – pe care nici măcar moartea nu le putea încălca.

III

Rapsodul

În anii cît fusese bolnav, oaspete al ospiciilor şi rezervelor destinate alienaţilor, Boone întîlnise mulţi suferinzi care se ataşau de vreun talisman, vreun semn ori suvenir care să stea de pază la porţile inimilor şi sufletelor lor. Învăţase repede să nu dispreţuiască astfel de obiecte. „Trebuie să preţuieşti orice te ajută să supravieţuieşti nopţii", era axioma pe care o înţelesese el dintr-o experienţă traumatizantă. Majoritatea acelor semne protectoare împotriva haosului făceau parte din fiinţa celor care le deţineau. Nimicuri, chei, cărţi şi fotografii: amintiri ale unor momente plăcute, preţuite ca mijloace de apărare împotriva răului. Dar unele aparţineau conştiinţei colective. Uneori erau repetate cuvinte: versuri absurde al căror ritm ţinea durerea în frîu; nume ale lui Dumnezeu.

Printre acestea, şi Midian.

Auzise poate de cinci-şase ori numele acelui loc, rostit de oameni pe care îi cunoscuse la intrarea într-un spital de boli nervoase, îndeobşte de cei a căror energie se mistuise. Cînd se refereau la Midian, acesta reprezenta un loc de refugiu, un loc unde aveau să fie duşi. Ba mai mult: era un loc în care, indiferent de fărădelegile pe care le comiseseră – reale sau închipuite – toate le erau iertate. Boone nu cunoştea originea acestei mitologii şi nici nu-l interesase într-atît, încît să întrebe. Nu avea nevoie de iertare, cel puţin aşa credea. Acum însă era de altă părere. Trebuia să se

cureţe de multe păcate, de obscenităţi care rămăseseră încuiate în mintea lui, asta pînă cînd Decker le scosese la lumină, şi de care nici o forţă cunoscută nu îl putea elibera. Se alăturase altei seminţii.

Midian îl chema.

Izolat în propria nenorocire, nu băgase de seamă că acum împărţea cu cineva încăperea cu pereţi albi, decît după ce auzi glasul hîrîit:

– Midian...

La început crezu că era o voce din trecut, aşa cum răzbătea uneori vocea lui Lori. Dar cînd auzi din nou cuvîntul, îşi dădu seama că acesta venea din cealaltă parte a camerei. Deschise ochii cu greu, din cauza sîngelui scurs pe tîmplă, şi aruncă o privire spre cel care vorbise: un alt rănit al nopţii, adus pentru a fi peticit şi lăsat apoi să se descurce singur pînă la următoarea intervenţie. Omul stătea în colţul cel mai îndepărtat de uşă, asupra căreia îşi aţintea privirea, de parcă salvatorul lui ar fi trebuit să intre în orice moment. Practic, era imposibil să i se ghicească vîrsta sau adevărata înfăţişare: mizeria şi sîngele îi ascundeau mai toate trăsăturile. „Cred că şi eu arăt la fel, dacă nu chiar mai rău", gîndi Boone. Nu se sinchisea totuşi, se obişnuise cu privirile fixe ale oamenilor. În starea lor, el şi bărbatul din colţ erau genul de oameni pe care lumea îi evita, chiar dacă pentru asta trebuiau să traverseze strada.

Dar cu toate că individul, îmbrăcat cu blugi, o bluză neagră şi purtînd pantofi scîlciaţi, era un alt nimeni, întreaga lui înfăţişare emana ceva care îl marca profund. Haina lungă pe care o purta avea o sobrietate călugărească, ca şi părul cărunt, pieptănat pe spate şi prins într-o codiţă împletită. Purta bijuterii la gît, aproape ascunse de gulerul înalt, iar la degetele mari avea două unghii false care, îndoite ca nişte gheare, păreau a fi din argint.

Într-un tîrziu, auzi acel nume rostit de bărbatul din colţ.

– Mă duci şi pe mine acolo? întrebă el încet. Mă duci la Midian?

Ochii nu i se dezlipiseră nici o clipă de la uşă. Părea să nu-l bage în seamă pe Boone şi, pe neaşteptate, întoarse capul şi scuipă spre acesta. Scuipatul lipicios şi cu cheaguri de sînge aterizâ la picioarele lui Boone.

– Ieşi dracului de-aici! spuse el. Îi ţii departe de mine. Cît eşti aici n-or să vină.

Boone se simţea prea epuizat pentru a protesta şi prea zdrobit să se poată ridica. Îl lăsă pe bărbat să aiureze în continuare:

– Ieşi! repetă el. Nu se vor înfăţişa unuia ca tine, nu înţelegi?

Boone îşi lăsă capul pe pernă şi încercă să nu se lase invadat de durerea cauzată de individ.

– Drace! exclamă celălalt. I-am pierdut. *I-am pierdut!*

Se ridică şi traversă încăperea pînă la fereastră. Afară era întuneric beznă:

– Au trecut pe aproape, murmură el, pe un ton brusc plîngăreţ. În clipa următoare ajunse la un metru de Boone, şi chipul murdar i se lăţi într-un zîmbet: Ai ceva contra durerii? vru el să ştie.

– Mi-a dat ceva asistenta, răspunse Boone.

Omul scuipă din nou, dar de astă dată nu spre Boone, ci spre podea.

– *Băutură,* domnule... N-ai ceva de băut?

– Nu.

Zîmbetul dispăru imediat, iar faţa i se strînse parcă, scăldată în lacrimi. Suspinînd, îi întoarse spatele lui Boone şi-şi reluă litania:

– De ce nu vor să mă ia? De ce nu vin după mine?

– Poate mai tîrziu, îl linişti Boone. După ce plec eu.

Bărbatul îl măsură din ochi:

– Ce ştii tu? întrebă el.

„Prea puţine", numai că Boone păstră răspunsul pentru el. Ştia cîte ceva despre mitologia midiană, ceea ce l-ar fi îndemnat pe celălalt să-l întrebe mai multe. Nu era acesta un loc unde-şi puteau găsi căminul cei ce rămăseseră fără nici un adăpost? Nu asta era acum starea *lui?* Nimeni nu-i mai putea mîngîia. Nici Decker, nici Lori, nici Moartea. Chiar dacă Midian era doar un talisman ca oricare altul, voia să audă povestea lui.

– Povesteşte-mi, spuse el.

– Te-am întrebat ce ştii, îi spuse celălalt, prinzîndu-şi bărbia nerasă cu gheara de la mîna stîngă.

– Ştiu că face durerea să dispară, îi răspunse Boone.

– Şi?

– Ştiu că nu alungă pe nimeni.

– Nu-i adevărat, veni răspunsul.

– Nu?

– Dacă n-ar refuza pe nimeni, nu-ţi dai seama că m-aş fi aflat deja acolo? Crezi că n-ar fi cel mai mare oraş de pe pămînt? Sigur că pe unii îi alungă...

Ochii individului, limpeziţi de lacrimi, rămăseseră fixaţi asupra lui Boone. „Îşi dă, oare, seama că nu ştiu nimic?" se întrebă el. Omul continuă să vorbească, mulţumit să comenteze secretul sau, mai curînd, teama lui faţă de această taină:

– N-ajung acolo, fiindcă probabil nu-s demn, zise el. Iar ei nu iartă cu una, cu două. Nu uită nimic. Şi ştii ce le fac... acelora care nu merită?

Pe Boone îl interesa mai puţin ritualul trecerii spre acel loc decît convingerea bărbatului că acel loc exista. Nu se referea la Midian ca la un paradis ascuns, cunoscut doar lunaticilor, ci pur şi simplu ca la un loc ce putea fi găsit, cu care se putea ajunge la o învoială.

– Ştii cum se ajunge acolo? întrebă el.

Bărbatul își mută privirea de la el. Cînd pierdu contactul vizual, Boone se simți cuprins de un val de panică, temîndu-se că ticălosul avea să țină doar pentru sine ceea ce știa.

– *Trebuie* să aflu, spuse Boone.

Celălalt își ridică din nou privirea spre el:

– Văd asta, zise el cu un glas care îi sugera că disperarea lui Boone îl amuza. La nord-vest de Athabasca, îi răspunse el.

– Sigur?

– Așa am auzit.

– E un ținut pustiu, spuse Boone. Dacă nu ai hartă, poți rătăci o veșnicie pe acolo.

– Midian nu apare pe nici o hartă, îl lămuri omul. Trebuie să cauți la răsărit de Peace River, lîngă Shere Neck, la nord de Dwyer.

Nu răzbătea nici o undă de îndoială din vorbele lui. Credea în existența acelui loc la fel de mult sau poate mai mult decît în soliditatea celor patru pereți care îi înconjurau.

– Cum te cheamă? întrebă Boone.

Întrebarea păru să-l ia pe nepregătite. Trecuse pesemne multă vreme de cînd nimeni nu se sinchisise să-i afle numele.

– Narcisse, rosti el, într-un tîrziu. Pe tine?

– Aaron Boone. Nimeni nu-mi spune Aaron. Doar Boone.

– Aaron, îngînă celălalt. Unde-ai auzit despre Midian?

– În același loc ca și tine. De unde află toată lumea. De la alții – oameni aflați în suferință.

– Monștri, declară Narcisse.

Boone nu-i considerase astfel, dar probabil că pentru ochiul unui observator din afară așa erau; oameni care vorbeau fără sens, plîngeau fără motiv, care erau incapabili să-și ascundă coșmarurile.

– Ei sînt singurii bine veniți în Midian, explică Narcisse. Dacă nu ești o bestie, atunci ești victimă. Adevărat, nu? Nu

poţi fi decît una sau alta. De aceea nu îndrăznesc să merg neînsoţit. Aştept nişte amici să mă ia.

– Oameni care au fost deja acolo?

– Da, întări Narcisse. Unii dintre ei, în viaţă. Alţii care au murit şi au ajuns acolo după aceea.

Boone nu era convins că aude bine:

– *După?*

– N-ai nimic împotriva durerilor, dom'le? întrebă Narcisse, pe un ton necontrolat, de data aceasta, scîncind aproape.

– Ba am nişte pastile, zise Boone, amintindu-şi de resturile proviziei primite de la Decker. Le vrei?

– Orice.

Boone era bucuros să scape de ele. Îi îngrădiseră mintea, făcîndu-l să ajungă pînă acolo încît să nu-l mai intereseze dacă trăia sau murea. Acum îi păsa. Avea o destinaţie, un loc unde ar putea găsi în sfîrşit pe cineva care să-i înţeleagă spaimele. Ca să ajungă la Midian nu avea nevoie de pastile. Îi trebuia putere şi dorinţa de a fi iertat. O avea. Cît despre rezistenţă, trupului rănit trebuia să găsească resurse.

– Unde-s? întrebă Narcisse, entuziasmul înflăcărîndu-i chipul.

Cînd fusese adus, cineva îi scosese jacheta, pentru a-i putea examina rănile, iar acum aceasta atîrna pe spătarul unui scaun, ca o piele lepădată a doua oară. Vîrî mîna în buzunarul interior, dar, spre uimirea lui, constată că sticluţa cu contur familiar nu mai era acolo.

– Au scotocit în jacheta mea.

Căută febril prin celelalte buzunare. Toate, golite. Biletele de la Lori, portofelul, pastilele: toate dispăruseră. Îi trebuiră cîteva secunde să-şi dea seama de ce voiseră să aibă dovada identităţii lui şi ca să înţeleagă toate urmările. Încercase să se sinucidă; fără îndoială că îl bănuiau în stare să mai încerce o dată. Avea în portofel şi adresa lui Decker. Pesemne că doctorul era deja pe drum, pentru a-şi culege pacientul rătăcit şi

a-l da pe mîna poliţiei. Odată ajuns în ghearele ei, nu mai putea ajunge să vadă Midian.

– Ai zis că ai nişte *pastile!* se răsti Narcisse.

– Mi-au fost luate!

Narcisse înşfăcă jacheta din mîinile lui Boone şi începu s-o sfîşie.

– *Unde?* răcni el. *Unde?*

Faţa i se schimonosi din nou cînd îşi dădu seama că nu avea să-şi găsească liniştea. Dădu drumul jachetei şi se îndepărtă de Boone, izbucnind în lacrimi, în timp ce faţa i se lumina treptat într-un zîmbet larg.

– Ştiu ce faci, zise el, arătînd spre Boone. Hohotele de rîs se amestecau cu plînsul: Cei din Midian te-au trimis. Ca să vedeţi dacă merit. Te-au trimis să afli dacă sînt unul de-ai voştri sau nu.

Nu-i lăsă lui Boone nici o şansă de a-l contrazice, starea lui de exaltare devenind treptat vecină cu isteria.

– Eu stau aici şi mă rog să vină cineva, *mă rog*, iar tu stai de atîta vreme şi priveşti cum mă umilesc. *Asta* ai făcut!

Izbucni într-un hohot gros de rîs. Apoi, foarte serios:

– Nici nu m-am îndoit vreodată. Nu. Am ştiut dintotdeauna că o să vină cineva. Dar aşteptam o faţă pe care să o recunosc. Poate Marvin. Trebuia să ştiu că o să trimită pe cineva. De la sine înţeles. Iar tu *ai văzut*, adevărat? *Ai auzit.* Nu mi-e ruşine. Nu m-au făcut să-mi fie ruşine. Poţi să întrebi pe oricine. Ei au încercat. Mereu, mereu. Mi-au intrat în cap şi-au încercat să mă facă bucăţi, vrînd să-mi scoată ideile nebuneşti de acolo. Dar am rezistat. Ştiam că mai devreme sau mai tîrziu o să vii şi voiam să fiu pregătit. De aceea sînt îmbrăcat aşa.

Îşi ridică degetele mari în dreptul feţei.

– Ca să vă pot arăta.

Îşi întoarse capul întîi spre dreapta, apoi spre stînga.

– Vrei să vezi?

Dar omul nu aşteptă un răspuns. Îşi dusese deja mîinile spre faţă şi îşi atinse urechile. Boone rămase fascinat, incapabil să dea un răspuns. Era momentul pe care Narcisse îl repetase de nenumărate ori; nu ar fi acceptat să i se refuze această satisfacţie. Nu se auzi nici un sunet cînd ghearele, ascuţite ca briciul, spintecară pielea, iar sîngele începu să ţîşnească pe gît şi pe braţe. Expresia de pe chip nu se schimbă, ci doar deveni mai elocventă: o mască pe care îşi dăduseră întîlnire tragedia şi comedia. Apoi, degetele se desfăcură pe obraji şi ghearele ascuţite trasară linii însîngerate pînă spre bărbie, dovedind o precizie de chirurg. Rănile se măriseră într-o simetrie perfectă, pînă cînd degetele ajunseră în vîrful bărbiei.

Abia după aceea îşi lăsă un braţ să-i cadă pe lîngă corp, în timp ce sîngele îi picura de pe gheare şi încheietura mîinii, ducîndu-l pe celălalt obraz pentru a pipăi despicătura pe care şi-o făcuse pe faţă.

– Vrei să vezi? spuse el din nou.

Boone murmură:

– N-o face.

Vorbele rămaseră suspendate în aer. Cu o smucitură în sus, Narcisse desfăcu masca de piele, smulgînd-o şi descoperindu-şi adevăratul chip.

Din spate, Boone auzi un ţipăt îngrozitor. Uşa se deschisese, iar una din asistente rămăsese în prag. Boone o privi cu coada ochiului: faţa îi era mai albă decît halatul, şi gura era larg căscată. Dincolo de ea erau coridorul şi libertatea. Însă el nu-şi putea lua privirea de la Narcisse; nu era în stare să facă asta atîta vreme cît mirosul sîngelui care umplea camera îl împiedica să aibă revelaţia. Voia să vadă chipul secret al acelui om, sălbaticul care se ascundea sub piele şi care îl făcea potrivit pentru Midian. Ploaia sîngerie se împrăştiase. Aerul începu să se limpezească. Acum îi putea vedea o parte din faţă, dar nu reuşea s-o perceapă în totalitate. Faţa aceea

contorsionată şi rînjetul erau ale unei fiare sau aparţineau unei fiinţe umane torturate prin automutilare? Încă o clipă şi ar afla...

Cineva îl prinse, însă îi imobiliză braţele şi îl tîrî spre uşă. Îl zări pe Narcisse cum îşi ridică mîinile cu degetele-arme ca să se apere de bărbaţii în uniforme care tăbărîseră asupra lui. În nebunia acelor momente, Boone profită de şansa ce i se oferise. O împinse pe asistenta care îl ţinea, înşfăcă jacheta din piele şi ieşi în goană pe uşa nepăzită. Trupul său zdrobit şi lovit nu era însă pregătit pentru mişcări atît de bruşte. Se împletici, iar greaţa şi durerile puternice încercară pe rînd să-l doboare, însă imaginea lui Narcisse, înconjurat şi legat în hamuri, îi dădu suficientă tărie, astfel că ajunse jos, înainte ca cineva să fi pornit în urmărirea lui.

În timp ce se îndrepta spre uşa care-l ducea în bezna nopţii, auzi vocea lui Narcisse tot mai puternică, devenind aproape un urlet de furie.

IV
Necropola

1

Deşi distanţa dintre Calgary şi Athabasca depăşea cu puţin patru sute cincizeci de kilometri, călătoria părea să te poarte pînă la graniţa unei alte lumi. Spre nord, autostrăzile erau rare, iar locuitorii tot mai puţini, pe măsură ce pămînturile bogate ale preriei lăsau locul pădurilor, mlaştinilor şi zonelor sălbatice. Graniţa aceea marca, de asemenea, şi limita experienţei lui Boone. În vremea cînd era şofer de camion şi de-abia trecuse puţin de douăzeci de ani, ajunsese pînă la Bonnyville, la Barrhead, spre sud-vest, şi chiar pînă la Athabasca. Dar zona aflată dincolo de acestea îi rămăsese necunoscută, cu excepţia numelor înscrise pe hartă. Sau, mai precis, ca lipsă a lor. Aici se aflau mari întinderi de pămînt punctate ici-colo ca mici aşezări agricole, dintre care una purta numele folosit de Narcisse: Shere Neck.

După ce făcu puţin pe hoţul la marginea oraşului Calgary, cotrobăind prin cîteva maşini dintr-o parcare subterană, dispăru de acolo, fără urmă, cu ceva mărunţiş cu care îşi procură o hartă şi o sticlă de brandy.

Ploaia care se pornise îi spălă faţa; îşi aruncă tricoul plin de sînge, fericit să-şi simtă direct pe piele jacheta la care ţinea

atît de mult. Găsi pe cineva care să-l ducă pînă la Edmonton, apoi într-o altă maşină reuşi să ajungă prin Athabasca pînă la High Prairie. Fusese chiar uşor.

2

Uşor? Să plece în căutarea unui loc despre care auzise doar zvonuri ce circulau printre nebuni, probabil că nu fusese uşor. Dar era necesar, chiar inevitabil. Din momentul în care camionul sub roţile căruia alesese să moară îl azvîrlise deoparte, doar această călătorie îl mai aştepta. Poate că încă de mai mult timp, numai că el nu ştiuse să înţeleagă invitaţia. Sentimentul de dreptate putea să îl transforme într-un fatalist. Dacă Midian chiar exista şi dorea să-l primească la sînul său, atunci călătorea către un loc unde va afla înţelegere şi pace. Dacă nu exista – şi Midian nu era decît ca un talisman pentru cei înspăimîntaţi şi pierduţi – atunci şi aşa era *bine,* căci îşi va găsi trecutul, căutînd un loc care nu există, oricare ar fi fost acesta. Era preferabil pastilelor. Era un lucru mai bun decît căutarea stearpă prin intermediul aluziilor şi motivaţiilor pe care o pornise Decker.

Încercarea doctorului de a alunga monstrul din Boone nu avusese sorţi de izbîndă. Asta era limpede ca lumina zilei. Boone-omul şi Boone-monstrul nu puteau fi separaţi. Ei alcătuiau o singură fiinţă, călătoreau pe acelaşi drum, în aceeaşi minte şi în acelaşi trup. Iar ceea ce se afla la capătul acestui drum, moartea sau eliberarea, avea să fie împărtăşită de amîndoi.

3

„La răsărit de Peace River, spusese Narcisse, lîngă oraşul Shere Neck; la nord de Dwyer."

A trebuit să doarmă sub cerul liber în High Prairie, după care, a doua zi dimineață găsi pe cineva care să-l ducă spre Peace River. Era o femeie trecută bine de cincizeci de ani care se mîndrea cu faptul că ea cunoștea această regiune încă din copilărie, și care se arătă încîntată să-i ofere o scurtă lecție de geografie. El nu aduse vorba de Midian, însă ea știa de Dwyer și de Shere Neck – acesta din urmă fiind un orășel cu cinci mii de suflete, la răsărit de Autostrada 67. Află că ar fi fost scutit de mai bine de trei sute de kilometri, dacă, în loc să fi călătorit pînă la High Prairie, ar fi pornit spre nord. „N-are importanță", mai spusese ea, știa un loc din Peace River unde fermierii se opreau pentru a mînca înainte de a o porni spre casele lor. Era sigură că Boone avea să găsească pe cineva să-l ducă în direcția dorită.

– Ai pe cineva acolo? întrebă ea.

El spuse că da.

Cînd ultimul binevoitor îl lăsă la vreun kilometru și jumătate de Dwyer, se înserase. Urmări cum camionul o lua pe un drum acoperit cu pietriș ce ducea spre orizontul de un albastru ca marea, tot mai intens, apoi o porni pe jos spre oraș. O noapte de nesomn și călătoria în camioane pe drumuri ce cunoscuseră și perioade mai bune își lăsaseră amprenta asupra trupului său și așa destul de istovit. Îi trebui o oră pînă să poată vedea marginea orășelului Dwyer, peste care noaptea pusese deja stăpînire. Soarta îi veni și de astă dată în ajutor. Dacă n-ar fi fost întuneric, nu ar fi văzut luminile care pîlpîiau în fața lui, însă nu de bun venit, ci ca un semn de avertizare.

Poliția ajunsese înaintea lui; trei sau patru mașini, socoti el. Poate căutau pe altcineva, dar se îndoia. Mai mult ca sigur că Narcisse, în nebunia lui, declarase poliției ceea ce îi spusese și lui, caz în care delegația de primire îl aștepta pe el.

Pesemne că-l căutau deja, din casă în casă, iar dacă aici se întîmpla asta, atunci şi la Shere Neck va fi la fel. Era aşteptat.

Bucuros că noaptea îi oferise refugiul dorit, se îndepărtă de drum şi se ascunse într-un lan de rapiţă, unde se putu întinde pentru a-şi plănui următoarea mişcare. Bineînţeles, nu era deloc înţelept să încerce să intre în Dwyer. Mai bine pornea spre Midian chiar acum, uitînd de foame şi de oboseală, orientîndu-se după stele şi după instinct.

Mirosind a pămînt, se ridică şi se îndreptă spre ceea ce credea că ar fi norduł. Îşi dădea foarte bine seama că ar putea să se îndepărteze de ţintă, dacă nu avea repere clare, sau că se putea întîmpla să treacă pe lîngă ea fără s-o vadă, din pricina întunericului, dar nu avea de ales.

În cele cinci minute cît făcuse pe hoţul nu găsise nici un ceas, astfel că îşi dădea seama de trecerea timpului doar după mişcarea lentă a stelelor. Aerul deveni rece, apoi se făcu chiar frig, dar el continuă să meargă în acelaşi ritm, în ciuda durerilor pe care le simţea şi evitînd pe cît putea drumurile, deşi i-ar fi fost mai uşor în acest fel decît să meargă doar prin arătură şi terenuri cultivate. Această măsură de precauţie se dovedi bine întemeiată în momentul în care două vehicule de poliţie, care încadrau o limuzină neagră, trecură aproape neauzite pe un drum pe care tocmai îl traversase. Nu avea nici o dovadă care să-i justifice sentimentul avut atunci cînd vehiculele trecură prin dreptul lui, dar era ferm convins că pasagerul limuzinei era Decker, bietul doctor aflat încă în căutarea *înţelegerii*.

4

Midian.

Apărut ca din neant, deşi cu o clipă în urmă bezna era atît de densă, acum zări profilîndu-se la orizont un pîlc de clădiri sclipind intermitent într-un albastru ce părea cenuşiu în lumina

stelelor. Boone rămase nemişcat cîteva momente şi admiră priveliştea. Nu licărea nici o lumină la ferestre şi nici pe verande. Era trecut deja de miezul nopţii, iar oamenii din oraş, cu gîndul la treburile de a doua zi, sigur se culcaseră. Dar fără nici o lumină aprinsă? Asta i se păru cel puţin straniu. Oricît de mică ar fi fost aşezarea Midian – uitată pînă şi de cartografi – nu exista nimeni care să sufere de insomnie? Nu era nici un copil care să aibă nevoie de mîngîierea unei lumini pe timp de noapte? Cel mai probabil era că Decker şi oamenii legii îl pîndeau ascunşi în beznă, pînă cînd le-ar fi căzut în plasă. Cea mai bună soluţie ar fi fost să se întoarcă din drum şi să-i lase să-şi continue veghea, dar nu mai avea putere pentru asta. Dacă ar bate în retragere, cît ar mai trebui să aştepte pînă să încerce să revină, mai ales că acum fiecare oră care trecea apropia şi mai mult identificarea şi arestarea lui?

Hotărî să dea ocol oraşului pe la periferie şi să se orienteze la faţa locului. Dacă nu va descoperi semne ale prezenţei poliţiei, va pătrunde, şi fie ce-o fi. Nu bătuse atîta drum doar ca să se întoarcă.

Midian nu se arătă sub nici o formă, cît timp străbătuse partea răsăriteană. Nu numai că nu văzuse nici o maşină a poliţiei pe străzi sau ascunsă printre case, dar nu zări nici un fel de autovehicul: nici camion, nici tractor, nimic. Începu să se întrebe dacă oraşul adăpostea vreuna dintre acele comunităţi religioase despre care citise, ale căror dogme interziceau electricitatea sau motoarele cu ardere internă.

Dar cînd urcă spre coama deluşorului pe al cărui creştet se afla Midian, găsi altă explicaţie, mult mai simplă: în Midian nu locuia *nimeni*. Gîndul îl făcu să îngheţe. Privi către case, căutînd o dovadă a distrugerii oraşului, dar nu descoperi nici una. Din cîte îşi putea da seama, acoperişurile erau intacte şi nici una din clădiri nu părea să se prăbuşească. Şi totuşi, datorită liniştii adînci din noapte,

putea auzi pînă şi foşnetul stelelor căzătoare, însă nu percepea nici un sunet răzbătînd dinspre oraş. Dacă cineva ar fi gemut în somn, noaptea ar fi purtat sunetul pînă la el, dar era o tăcere absolută.

Midian era un oraş abandonat.

Niciodată nu se simţise mai părăsit. I se părea că este un cîine care se întoarce acasă şi constată că stăpînii lui au plecat, iar el nu mai ştie care este rostul vieţii lui şi ce va face în continuare.

Îi trebuiră cîteva minute pînă să se clintească din loc şi să încheie turul oraşului. La douăzeci de metri de locul unde se afla acum dealul era mai misterios chiar decît pustiul Midian.

La capătul celălalt al oraşului se întindea un cimitir. Locul din care îl privea îi permitea să îl vadă în întregime. Părea să fi fost destinat întregii regiuni, fiindcă era cu mult mai mare decît ar fi avut nevoie o aşezare de dimensiunile oraşului Midian. Multe dintre mausolee erau impresionante, măcar atîta lucru era evident chiar şi de la acea distanţă, dispunerea aleilor, copacii şi mormintele conferindu-i cimitirului înfăţişarea unei mici metropole.

Începu să coboare panta dealului spre cimitir, drumul îndepărtîndu-l de oraşul în sine. După emoţia care-l cuprinsese atunci cînd descoperise oraşul, simţi că puterile îl lasă repede; durerea şi epuizarea pe care speranţa le adormise reveniră cu intensitate. Nu mai era mult pînă cînd avea să cedeze complet şi să se prăbuşească. Poate dincolo de zidurile cimitirului va reuşi să găsească vreun ascunziş şi unde să-şi odihnească oasele.

Existau două căi de acces: o portiţă în zidul lateral şi porţile mari, duble, dinspre oraş. Alese să intre pe portiţă. Era zăvorîtă, dar nu încuiată. O deschise încet şi păşi înăuntru. Impresia pe care o avusese de pe deal, aceea de cimitir de dimensiunile unui oraş, se confirma acum, fiindcă în jur mausoleele se ridicau exact ca nişte case. Mărimea lor şi

minuţiozitatea cu care erau făcute îl descumpănirã. Ce importante familii stăpîniserã oraşul sau împrejurimile pentru a-şi îngropa morţii într-o asemenea splendoare? Singura sursă de trai pentru cei mulţi era pămîntul şi rareori se întîmpla să descopere cineva ţiţei sau aur. Şi totuşi, aici se înşirau morminte splendide, alee după alee, construite în tot felul de stiluri, începînd cu cel clasic şi terminînd cu barocul şi marcate – deşi nu era sigur că simţurile lui amorţite îi spuneau adevărul – cu motive provenind din diverse mitologii războinice.

Totul depăşea puterea lui de înţelegere. Simţea nevoia să doarmă. Mormintele acestea aşteptau aici de mai bine de un secol; misterul era acelaşi şi în dimineaţa următoare.

Îşi găsi un pat mai ferit, între două morminte, şi puse capul jos. Ierburile primăvăratice, crescute năvalnic, miroseau dulce. Dormise şi în condiţii mult mai rele şi nici nu se aştepta la vremuri mai bune.

V

O altfel de maimuţă

Zgomotul făcut de un animal îl trezi. Mîrîiturile îşi croiseră drum printre visele lui, rechemîndu-l spre pămînt. Deschise ochii şi se ridică în capul oaselor. Nu vedea cîinele, dar încă îl auzea. Era în spate? Mormintele din apropiere răsfrîngeau ecoul în mai multe direcţii. Foarte încet, se întoarse pentru a privi peste umăr. Deşi întunericul era deplin, nu putea totuşi ascunde un animal mare, greu de identificat. Cu toate acestea, îi era imposibil să ia drept altceva decît ameninţare, mîrîitul gutural. Judecînd după cum mîrîia, se părea că nu-i plăcea să fie privit.

– Hei, băiete... spuse el încet, gata, uşurel.

Simţindu-şi încheieturile trosnind, dădu să se ridice, conştient că, dacă rămînea jos, animalul i se putea repezi mai uşor la gît. După ce stătuse întins pe pămîntul rece, îi înţepeniseră picioarele; se mişca la fel ca un artritic. Pesemne că tocmai de aceea nu-l atacase animalul, fiindcă se mulţumise să-l urmărească, iar acum pupilele micşorate ale ochilor – singurul amănunt pe care-l putea percepe – creşteau pe măsură ce îl urmăreau cum se ridică. După ce se ridică, se întoarse cu faţa către creatura aceea care începuse să se mişte înspre el. Felul în care înainta îl făcu să creadă că animalul era rănit. Auzi cum îşi tîra un picior; îşi ţinea capul plecat, iar pasul îi era şovăitor.

Tocmai se pregătea să-l aline prin cîteva vorbe, cînd un braț i se încolăci pe după gît, luîndu-i suflul și făcîndu-l să amuțească:

– *Dacă faci vreo mișcare, îți scot mațele.*

Însoțind amenințarea, un al doilea braț se strecură pe după Boone, înfigîndu-i degetele în stomac cu atîta forță, încît nu încăpea nici o îndoială că își va duce la capăt amenințarea chiar și cu mîinile goale.

Boone reuși cu greu să tragă o gură de aer. Pînă și cea mai neînsemnată mișcare sporea strînsoarea din jurul gîtului și abdomenului. Simți dîre de sînge curgîndu-i de pe burtă, în blugi.

– Cine dracu' ești? întrebă celălalt.

Nu știa să mintă; așa că i se păru mai sigur să spună adevărul:

– Mă numesc Boone. Am venit aici... am venit să găsesc Midianul...

Fusese doar o iluzie sau strînsoarea din jurul pîntecelui mai slăbise puțin cînd își mărturisise intenția?

– De ce? se auzi un al doilea glas.

Lui Boone nu-i trebui decît o frîntură de secundă pentru a-și da seama că glasul venea dinspre umbrele din față, unde stătea animalul rănit. Din *gura* bestiei.

– Prietenul meu ți-a pus o întrebare, rosti vocea în urechea lui. Răspunde-i!

Dezorientat de acest atac, își concentră privirea asupra siluetei din întuneric și nu-i veni să-și creadă ochilor. Capul celui ce îi pusese întrebarea nu era *solid;* părea să înghită trăsăturile de prisos, materia acestora întunecîndu-se și curgînd prin orbite și prin gură înapoi, redevenind materie.

Toate gîndurile despre cine știe ce primejdii dispărură; acum se simțea cuprins de o descătușare. *Narcisse nu mințise.* Avea în față adevărul pe cale de a se materializa.

– Am venit printre voi... zise el, răspunzînd la întrebarea ființei miraculoase. Am venit fiindcă aici mi-e locul.

Cel care-l ţinea îşi stăpîni un hohot de rîs:

– Cum arată ăsta, Peloquin?

Creatura îşi sorbise toate trăsăturile de animal. Acum, capul avea aspect uman, fiind aşezat însă pe un trup ce părea mai mult de reptilă decît de mamifer. Membrul pe care şi-l tîra era, aşadar, coada, iar mersul ca de fiară rănită era legănarea tipică a unei şopîrle cu picioare scurte. Şi restul trăsăturilor păreau să se pregătească pentru o transformare, judecînd după tremurul ce străbătea spinarea osoasă.

– Arată ca un Natural, răspunse Peloquin. De parcă asta ar însemna mare lucru.

„Oare de ce nu verifica acest lucru chiar atacatorul?", se întrebă Boone.

Îşi coborî privirea la mîinile ce-i înlănţuiau pîntecele. Aveau cîte şase degete terminate nu cu unghii, ci cu gheare, care i se înfipseseră aproape un centimetru în abdomen.

– Nu mă ucide, se rugă el. Am făcut cale lungă să ajung aici.

– Ai auzit ce zice, Jackie? făcu Peloquin, azvîrlindu-se de la pămînt cu toate picioarele odată, ajungînd să stea drept în faţa lui Boone.

Ochii lui, acum la acelaşi nivel cu cei ai lui Boone, erau de un albastru luminos. Respiraţia îi era fierbinte ca jetul de aer dintr-o sobă încinsă.

– Ce soi de animal mai eşti şi tu? vru el să ştie.

Transformarea era ca şi încheiată. Omul care fusese animal ceva mai devreme avea acum un aspect obişnuit: în jur de patruzeci de ani, slab şi cu pielea palidă.

– Trebuie să-l ducem jos, propuse Jackie. Cred că Lylesburg ar dori să-l vadă.

– Se poate, răspunse Peloquin. Dar sînt de părere că-l facem doar să-şi piardă timpul cu el. Ăsta-i un Natural, Jackie. Mirosul nu mă înşală.

– Am vărsat sînge... murmură Boone. Am ucis unsprezece oameni.

Ochii albaștri îl priviră cercetător. În ei răzbătu o undă de umor:

– Nu cred, spuse Peloquin.

– Nu-i treaba noastră, interveni Jackie. Nu-l putem judeca noi.

– Doar am și eu ochi, nu? se zbîrli Peloquin. Mi-am dat seama că e curat de cum l-am văzut. Îl avertiză pe Boone cu degetul întins: Nu ești o Făptură a Nopții, rosti el.

Umorul îi dispăru, iar pe față i se întipări o expresie de *foame:*

– N-avem dreptul să facem asta, protestă cealaltă creatură.

– Cine are să știe? îl liniști Peloquin. *Cine* poate afla?

– Încălcăm legea.

Lui Peloquin părea să nu-i pese de asta. Își arătă dinții și din gură i se revărsă un fum negru care se ridică, mîngîindu-i parcă fața. Boone știa ce va urma. Omul *expira* ceea ce inhalase ceva mai devreme: transformarea ca șopîrlă. Proporțiile capului se modificaseră deja în mod subtil, ca și cum țeasta i se desfăcea și se reorganiza la adăpostul cărnii.

– Nu se poate să mă ucideți! spuse Boone. Sînt unul de-al vostru!

Fumul, care încet se făcea vălătuci, era, oare, un semn de refuz? Dacă așa stăteau lucrurile, nu putea primi răspuns cît timp transformarea era în plină desfășurare. Orice încercare de convingere era inutilă. Bestia intenționa să-l mănînce...

Simți o durere arzătoare în pîntece și, aruncîndu-și privirea în jos, văzu că mîna cu gheare se îndepărta de pîntecele lui. Strînsoarea din jurul gîtului slăbi și ea, iar creatura din spatele său spuse:

– *Fugi!*

Nu mai avea nevoie de un alt îndemn. Înainte ca Peloquin să-și încheie transformarea, Boone se smulse din îmbrățișarea

lui Jackie şi o rupse la fugă. Numai că în acele clipe, disperarea, sporită de urletul furios al fiarei flămînde şi de zgomotul produs de paşii grăbiţi ai acesteia, îl făcu să-şi piardă total simţul de orientare.

Necropola era un adevărat labirint. Alergă orbeşte, cotind cînd la stînga, cînd la dreapta, de fiecare dată cînd găsea vreo deschizătură, simţind că urmăritorul se apropia. În timp ce alerga, îi auzi în minte acuzaţiile: „Nu aparţii Seminţiei Nopţii. Eşti carne. Carne pentru fiară."

Cuvintele îi provocară o durere mai cumplită decît cea din picioare sau din plămîni. Nici măcar aici, printre fiarele din Midian, *nu-şi găsea locul*. Iar dacă nici aici, atunci unde? Fugea, aşa cum ar face orice pradă dacă ar fi urmărită de o fiară flămîndă, însă era o cursă pe care nu o putea cîştiga.

Rămase locului. Se întoarse.

Peloquin se afla la cinci-şase metri în urmă, cu trupul încă uman, dezgolit şi vulnerabil, însă capul devenise deja de bestie, gura lăţindu-i-se şi fiind mărginită de dinţi ca nişte ghimpi. Se opri şi el, aşteptîndu-se ca Boone să scoată vreo armă. Convins că nu avea să întîmpine rezistenţă, îşi ridică braţele şi înaintă spre victimă. Din spatele lui apăru şi Jackie, iar Boone avu ocazia să arunce o privire şi spre acest om. Sau *oameni?* Pe capul diform se vedeau două feţe, ambele cu trăsăturile cumplit schimonosite: ochii dislocaţi, astfel că se uitau în toate direcţiile, mai puţin înainte, gurile se confundau într-o singură deschizătură, nasurile fiind doar nişte fante fără oase. Era faţa unui fetus monstruos, de circ.

Jackie încercă o ultimă rugăminte, însă braţele întinse în faţă ale lui Peloquin îşi începuseră deja transformarea dinspre degete spre cot, delicateţea lor făcînd loc unei forţe extraordinare.

Porni spre Boone înainte ca muşchii să se formeze complet şi făcu un salt pentru a-şi ţintui prada la pămînt. Boone căzu în faţa lui. Acum era prea tîrziu pentru a regreta pasivi-

tatea de care dăduse dovadă. Simți ghearele cum îi sfîșie jacheta, pentru a-i dezgoli carnea de pe piept. Peloquin își înălță capul și *rînji*, o expresie pentru care acea gură nu era făcută; apoi mușcă. Dinții nu erau lungi, dar erau mulți. Durerea se dovedi mai mică decît anticipase Boone, asta pînă cînd Peloquin se trase înapoi, smulgînd o gură de mușchi și luînd o dată cu aceasta și pielea, și sfîrcul mamelonului.

Durerea ascuțită îl smulse pe Boone din starea de resemnare; începu să se zbată sub greutatea lui Peloquin. Însă fiara scuipă bucata din gură și vru una mai bună, suflînd mirosul de sînge către fața prăzii. Mușcătura următoare avea să aspire inima și plămînii din pieptul lui Boone, care strigă după ajutor. Acesta sosi. Înainte ca răsuflarea mortală să se încheie, Jackie îl prinse pe Peloquin și-l îndepărtă, tîrîș. Boone se simți eliberat de apăsarea creaturii, și prin ceața cauzată de durerea atroce își văzu apărătorul, încăierîndu-se cu Peloquin. Nu mai așteptă să vadă cine cîștigă. Își puse mîna peste rana din piept și se ridică.

Aici nu mai putea găsi un adăpost sigur; Peloquin nefiind, cu siguranță, singurul căruia îi plăcea carnea de om. În timp ce mergea aproape tîrîș prin necropolă se simți urmărit din nou.

Însă, în ciuda suferinței, nu cedă. Avea în mușchi o vigoare pe care nu o mai simțise de pe vremea cînd se automutila, gînd care îl îngrețoșă acum. Chiar și rana, care pulsa sub palma lui, avea o *viață* proprie și parcă sărbătorea. Durerea dispăruse, înlocuită nu de amorțeală, ci de o sensibilitate care devenea aproape erotică, fiind tentat să-și vîre mîna în piept pentru a-și mîngîia inima. Bîntuit de astfel de gînduri absurde, se lăsă condus de instinct, iar picioarele îl aduseră pînă la porțile duble. Mîinile însîngerate nu-l mai ajutară să tragă zăvorul, așa că escaladă porțile atît de ușor, încît îi veni să rîdă. Apoi se îndepărtă spre Midian, fugind, nu de teama urmăritorilor, ci mînat doar de bucuria de a se putea mișca cu viteză.

VI

Picioare de lut

Orașul era pustiu, așa cum știuse chiar de la început. Deși cam de la un kilometru casele i se păruseră în bună stare, o privire mai atentă dovedea că ele arătau mult mai rău, fiindcă nu fuseseră locuite de-a lungul timpului. Cu toate că senzația de bine încă îl stăpînea, se temea că pierderea de sînge îl va epuiza pînă la urmă. Avea nevoie de ceva ca să-și lege rana. Pornind în căutarea unei bucăți de perdea sau de cearșaf uitat pe undeva, deschise ușa unei case și pătrunse în întuneric.

Abia după ce intrase își dădu seama cît de ascuțite îi erau simțurile. Ochii străpungeau bezna cu ușurință, descoperind resturile jalnice lăsate în urmă de locatarii de altădată, toate acoperite de praful adus de vînturile preriei prin ferestrele cu geamuri sparte și prin ușa ce nu se închidea bine. Găsi o bucată de pînză; o rufă umedă, pe care, ținînd-o între dinți, o rupse trăgînd cu mîna dreaptă, în timp ce cu cealaltă își apăsa rana.

Tocmai sfîșia pînza cînd auzi scîrțîit de podele chiar la intrare. Scăpă cîrpa dintre dinți. Ușa era deschisă. În prag, apăru silueta unui bărbat al cărui nume Boone îl știa, deși fața lui era învăluită de întuneric. Simți mirosul coloniei pe care o folosea Decker, auzi chiar și bătaia inimii lui, simți în aer gustul transpirației acestuia.

– Așa deci, zise doctorul. Aici erai.

Dinspre strada luminată doar de stele se auzeau desfăşurări de forţe. Boone surprinse chiar şoapte agitate şi zgomot de arme cărora li se trăgeau piedicile pentru a-l doborî pe nebun, în cazul în care acesta ar fi încercat să le scape.

– Cum m-ai găsit? întrebă el.

– Narcisse, nu? făcu Decker. Amicul tău de la spital?

– E mort?

– Da, din păcate. A murit luptînd. Decker făcu un pas înăuntru: Eşti rănit. Ce ţi-ai făcut?

Ceva îl făcu pe Boone să nu răspundă. Să fie misterele din Midian atît de ciudate, încît nu-l va crede nimeni? Sau caracterul lor nu îl privea pe Decker? Asta în nici un caz. Devotamentul doctorului pentru a înţelege monstrul din interior nu putea fi pus la îndoială. Cu cine altcineva ar fi putut împărtăşi revelaţia pe care o trăise? Şi totuşi, şovăi.

– Spune-mi, insistă Decker. De unde ai rana aceea?

– Mai tîrziu, spuse Boone.

– Nu vei mai avea ocazia. Cred că-ţi dai seama de asta.

– O să supravieţuiesc, spuse Boone. Nu-i chiar atît de rău cum pare. Cel puţin nu mă doare.

– Nu la rană mă refer. La poliţie. Te aşteaptă.

– Ştiu.

– Iar tu n-ai de gînd să te predai de bunăvoie, adevărat?

Boone nu mai era atît de convins. Vocea lui Decker îi amintea de acele momente în care se simţise în siguranţă, încît aproape credea că acest lucru ar fi posibil din nou, dacă şi doctorul dorea asta.

Însă acum Decker nu îi dădea de înţeles că ar fi vorba de siguranţă: doar de moarte.

– Eşti un ucigaş în serie, Boone. Disperat şi primejdios. Mi-a fost greu să-i conving să mă lase în preajma ta.

– Mă bucur c-ai reuşit.

– Şi eu, zise Decker. Voiam să am şansa să-mi iau adio de la tine.

– De ce trebuie să se termine aşa?

– Numai tu ştii.

Nu ştia precis. Ceea ce ştia, din ce în ce mai sigur, era că Peloquin spusese adevărul.

„Nu aparţii Seminţiei Nopţii", zisese el.

Şi nu aparţinea; era nevinovat.

– N-am ucis pe nimeni, murmură el.

– Ştiu, îi răspunse Decker.

– De aceea nu mi-am amintit de nici una din încăperile acelea. Fiindcă n-am intrat niciodată în vreuna.

– Dar acum ţi le aminteşti, zise Decker.

– Doar fiindcă... Boone tăcu o clipă şi îl măsură cu privirea pe bărbatul în costum negru... fiindcă mi-ai arătat tu.

– Te-am *învăţat*, îl corectă doctorul.

Boone îl ţintui în continuare cu privirea, aşteptînd o explicaţie care să se potrivească cu ce credea el în acest moment. Nu se putea să fie Decker. Decker reprezenta raţiunea, Decker era calmul.

– În seara asta au fost ucişi doi copii la Westlock, tocmai îi spunea doctorul. Eşti acuzat şi de asta.

– Dar n-am călcat în viaţa mea pe-acolo, protestă Boone.

– Tu nu, dar eu am fost, îi răspunse Decker. M-am asigurat că oamenii de acolo au văzut fotografiile. Ucigaşii de copii sînt cei mai detestaţi. Ar fi mai bine să mori aici decît să te predai.

– *Tu?* spuse Boone într-un tîrziu. Tu ai făcut-o?

– Da.

– Toate?

– Şi altele.

– De ce?

Decker se gîndi o clipă:

– Fiindcă-mi place, răspunse el nepăsător.

Şi totuşi, arăta atît de serios în costumul bine croit. Nici măcar chipul, pe care acum Boone îl vedea limpede, nu

trăda vreo urmă de nebunie. Văzîndu-i astfel – bărbatul însîngerat şi omul dichisit – cine ar fi ezitat să aleagă între nebun şi vindecător? Dar aparenţele înşală. Doar monstrul, copilul din Midian, care îşi putea schimba carnea, ştia adevărul. Restul se ascundea îndărătul aerului calm şi plănuia uciderea copiilor.

Decker scoase un pistol din buzunarul interior al hainei:

– M-au înarmat, preciză el, pentru cazul în care vei deveni violent.

Mîna îi tremura, dar de la distanţa aceea i-ar fi fost greu să greşească. Peste cîteva momente totul avea să se sfîrşească: glonţul va ţîşni, iar el va muri, fără să fi rezolvat atîtea mistere: rana, Midian, Decker. Atîtea întrebări cărora nu le-a găsit răspunsul.

Altă şansă nu mai avea. Aruncă spre Decker bucata de cîrpă pe care încă o ţinuse în mînă şi se aruncă într-o parte. Decker trase, iar împuşcătura umplu încăperea de lumină şi de zgomot. Înainte ca bucata de pînză să cadă pe podea, Boone ajunsese deja la uşă. Cînd mai avea un pas pînă să o deschidă, flacăra izbucni din nou, iar o clipă mai tîrziu răsună şi zgomotul însoţit de o izbitură care îl împinse violent în faţă, pe uşă, şi apoi în verandă.

Se auzi strigătul lui Decker:

– *E înarmat!*

Boone auzi umbrele pregătindu-se să-l doboare. Ridică braţele, în semn că se predă şi deschise gura pentru a-şi susţine nevinovăţia.

Bărbaţii ghemuiţi în spatele automobilelor nu văzură decît mîinile înroşite de sînge; de altă dovadă nici nu aveau nevoie. Începură să tragă.

Boone auzi gloanţele venind spre el – două din stînga, trei din dreapta şi unul din faţă, acesta din urmă ţintit spre inimă. Avu timp să se mire cît de încet veneau şi cît de muzicale erau. Apoi îl loviră: partea superioară a coapsei,

vintre, splină, umăr, obraz şi inimă. Rămase în picioare preţ de cîteva secunde; după aceea cineva trase din nou, iar nişte degete care tremurau declanşară cea de-a doua rafală. Două gloanţe îl rataseră. Restul merseră drept la ţintă: abdomen, genunchi, două în piept, altul în tîmplă. De astă dată se prăbuşi.

Cînd atinse pămîntul, simţi rana făcută de Peloquin tresăltînd ca o a doua inimă, prezenţa ei devenind ciudat de liniştitoare în aceste momente în care îşi pierdea treptat luciditatea.

În apropiere auzi glasul lui Decker şi paşii lui apropiindu-se dinspre casă pentru a examina cadavrul.

– L-am terminat pe ticălos, spuse cineva.

– A murit, constată Decker.

„Ba nu, n-am murit", gîndi Boone.

Apoi orice gînd dispăru.

PARTEA A DOUA

MOARTEA E O TÎRFĂ

„Şi miraculosul se naşte, înfloreşte şi piere..."
CARMEL SANDS, *Ortodoxii*

VII
Drumuri anevoioase

1

O apăsa gîndul că Boone se îndepărtase de ea, dar vestea pe care tocmai o primi se dovedi de neîndurat. Întîi primise un telefon. Îl întîlnise pe Decker doar o dată, de aceea nu-i recunoscu vocea decît după ce acesta se prezentă:

– Îmi pare rău, dar am veşti proaste.

– L-aţi găsit pe Boone!

– Da.

– E rănit?

Urmă o pauză. Îşi dădu seama de ceea ce avea să afle chiar înainte ca doctorul să rupă tăcerea:

– Regret, Lori, e mort.

Era exact ceea ce crezuse şi ea. Fusese prea fericită, iar aşa ceva nu putea dura. Boone îi făcuse viaţa de nerecunoscut, moartea lui însă urma să aibă acelaşi efect.

Îi mulţumi doctorului pentru amabilitatea de a o anunţa personal, în loc să lase această sarcină în seama poliţiei. Apoi lăsă receptorul jos şi încercă să înţeleagă ce se întîmpla.

Cîteva dintre cunoştinţele ei spuseseră că nu ar fi fost curtată niciodată de un bărbat ca Boone, dacă acesta ar fi fost sănătos, dîndu-i de înţeles că boala îl făcea să aleagă orbeşte. Un chip ca al lui, care inspira atîta dorinţă femeilor sensibile

la frumos, ar fi trebuit să se afle în compania unei frumuseţi asemănătoare, dacă el ar fi fost normal. Aceste constatări o răneau profund, fiindcă undeva, în adîncul sufletului le considera justificate. Chipul îi era bunul cel mai de preţ, ceea ce uneori îl făcea să se simtă jenat şi descumpănit, fiindcă nu prea îi plăcea să fie privit cu insistenţă. Lori se temuse deseori că el va încerca să distrugă ceea ce atrăgea atenţia altora asupra lui. Aflase că Boone stîtea zile întregi fără să facă duş, săptămîni fără să se bărbierească şi chiar şi o jumătate de an fără să se tundă. Asta nu-i deranja pe cei care-l priveau. Aspectul lui îi urmărea, fiindcă şi el, la rîndu-i, era bîntuit; doar atît.

Lori nu-şi mai pierdea timpul pentru a-şi convinge prietenii în legătură cu asta. Şi reducea cît putea discuţiile despre el, îndeosebi cînd venea vorba despre sex. Se culcase cu Boone doar de trei ori, fiecare încercare terminîndu-se dezastruos. Ştia ce ar fi însemnat bîrfele pe această temă. Însă purtarea lui tandră, domnică, dovedea că încercările pe care le făcea erau mai mult decît înduioşătoare. Pur şi simplu nu putea duce lucrurile pînă la capăt, ceea ce îl făcea să spumege de furie şi să se lase pradă deprimării, încît ea ajunsese să se închidă în sine, răcind relaţiile pentru a nu mai da naştere unui nou eşec.

Totuşi îl visa deseori: scene erotice, fără nici o îndoială. Nu era loc de simbolism. Doar ea şi Boone în încăperi goale, făcînd dragoste. Uneori, apăreau oameni care băteau la uşă pentru a intra să-i vadă, dar asta nu se întîmpla niciodată. El îi aparţinea întru totul; cu toată splendoarea şi nenorocirea lui.

Dar numai în vis. Iar acum, mai mult ca oricînd, în vis şi numai în vis.

Povestea lor se încheiase. Nu vor mai exista niciodată zilele întunecate, cînd totul se sfîrşea invariabil cu o înfrîngere totală, nici clipele fericite cînd ea reuşea să spună ceva care să-i redea speranţa. Nu o luase chiar pe nepregătite acest sfîrşit brusc, dar nu se aştepta să fie chiar în felul ăsta!

În nici un caz cu Boone demascat ca ucigaş şi doborît într-un orăşel de care nu auzise. Era un sfîrşit cu totul nepotrivit.

Însă oricît de rău îi părea, ceea ce o aştepta era şi mai rău.

După apelul telefonic urmase inevitabilul interogatoriu la poliţie: îl bănuise vreodată capabil de crime? Le spuse de nenumărate ori că el n-o atinsese decît din dragoste şi numai cu delicateţe. Poliţiştii păreau să descopere în relatarea ei stîngăciile lui, şi schimbau priviri pline de subînţeles, în timp ce ea le povestea ruşinată cum făcuseră dragoste. Terminînd cu interogatoriul, o întrebaseră dacă doreşte să identifice cadavrul. Fu de acord să-şi facă şi această datorie. Deşi o preveniseră că va fi neplăcut, dorea totuşi să-şi ia adio.

Viaţa, care devenise aşa ciudată în ultima vreme, era acum şi mai stranie.

Cadavrul lui Boone dispăruse.

La început, nimeni n-a vrut să-i spună de ce se amînase identificarea; se trezi trimisă acasă, invocîndu-se motive care păreau cusute cu aţă albă. În cele din urmă, poliţia nu mai avu încotro şi îi spuse adevărul: cadavrul, care fusese lăsat peste noapte în morga poliţiei, dispăruse pur şi simplu. Nimeni nu ştia cum fusese furat, fiindcă nu se constatase nici un semn de pătrundere forţată sau alte indicii. Era în desfăşurare o anchetă, dar, judecînd după trăsăturile obosite ale celor care îi transmiteau aceste veşti, nu existau prea multe şanse de a-i descoperi pe hoţi. Ancheta în ceea ce-l privea pe Aaron Boone avea să se desfăşoare în absenţa cadavrului.

2

O chinuia gîndul că el nu va fi înmormîntat pentru a-şi găsi odihna. Ideea că trupul lui ar fi putut deveni obiect de joacă sau, şi mai rău, icoană pentru vreun pervers nu-i dădea

pace zi şi noapte. Se sperie chiar de puterea cu care îşi imagina cum i-ar putea fi folosit trupul, iar gînduri tot mai morbide îi ridicau semne de întrebare – pentru prima oară în viaţă – cu privire la sănătatea ei mintală.

Pentru ea, Boone fusese un mister, iar afecţiunea lui – un miracol care dădu naştere în ea unui sentiment pe care nu-l mai trăise vreodată. Acum, de cînd murise, misterul se adîncise. Trăia cu impresia că nu-l cunoscuse deloc, nici măcar în acele momente de luciditate traumatizantă pentru amîndoi, cînd el ar fi fost gata să-şi pună capăt zilelor, dacă ea n-ar fi reuşit să-i alunge disperarea; pînă şi atunci îi ascunsese viaţa lui secretă de ucigaş.

Nu i se părea posibil. Cînd îl vedea acum cu ochii minţii, strîmbîndu-se sau plîngîndu-i în poală, gîndul că nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat îi producea o durere aproape fizică. Într-un fel sau altul, trebuia să se lecuiască de acea durere sau să se pregătească să poarte cu sine toată viaţa rana pricinuită de trădarea lui. Trebuia să ştie *de ce* viaţa lui secretă îl dusese pe acel drum fără întoarcere. Probabil că, totuşi, cea mai bună soluţie era să meargă acolo unde fusese găsit: la Midian. Poate acolo va dezlega misterul.

Poliţia îi ceruse să nu părăsească oraşul Calgary decît după încheierea cercetărilor, dar ea era o fiinţă impulsivă, ca şi mama ei. Se trezise la ora trei dimineaţa cu gîndul să plece la Midian. La cinci terminase de împachetat, şi în zori se îndrepta spre nord, pe Autostrada 2.

3

La început lucrurile au mers bine. Era plăcut să se ştie departe de birou – unde i se simţea lipsa, dar ce importanţă mai avea? – şi de apartamentul ei, unde atîtea îi aduceau aminte de relaţia ei cu Boone. Nu pornise chiar nepregătită,

dar nici o hartă pe care o consultase nu indica prezenţa vreunui oraş cu numele de Midian. Auzise, din discuţiile poliţiştilor, numele altor oraşe. Shere Neck era unul din ele, îşi amintea – iar acesta *era* trecut pe hartă. Socoti că asta era prima ţintă.

Ştia prea puţin sau aproape nimic despre locurile prin care trecea. Familia ei se mutase din Toronto – Estul civilizat, după cum obişnuise mama ei să spună pînă în ziua în care a murit – purtîndu-i ranchiună soţului pentru că îi dusese în inima zonei sălbatice. Această prejudecată se mai estompase cu timpul. Lanurile de grîu ce se întindeau cît puteai vedea cu ochii nu o ajutaseră pe Lori să-şi dea seama. Grîul era lăsat să crească, iar oamenii îşi vedeau de treburi. Monotonia imaginilor ce defilau pe lîngă ea o obosi mai mult decît crezuse. Îşi întrerupse călătoria la McLennan, la o oră depărtare de Peace River şi dormi toată noaptea, netulburată, într-un pat de motel, fiind gata de plecare a doua zi dis-de-dimineaţă. Se aştepta să ajungă la Shere Neck în jurul amiezii.

Dar lucrurile nu aveau să decurgă chiar aşa. Undeva, la est de Peace River, se rătăci şi trebui să parcurgă şaizeci de kilometri într-o direcţie pe care o credea greşită, pînă ajunse la o staţie de benzină şi cineva o ajută să găsească drumul cel bun.

În praful din faţa benzinăriei, doi gemeni se jucau cu armate de soldaţi din plastic. Tatăl, de la care copiii moşteniseră părul blond, strivi chiştocul ţigării şi se apropie de maşina ei:

– Ce să vă dau?

– Benzină, te rog. Şi o lămurire.

– Asta o să vă coste, zise el, fără să zîmbească.

– Caut un oraş pe nume Shere Neck. Îl ştii?

Jocul de-a războiul se încinsese în spatele bărbatului care se întoarse spre copii:

– Tăceţi! se răsti el.

Băieţii se priviră cu coada ochiului şi se potoliră, dar o luară de la capăt după ce tatăl se întoarse către Lori. Numeroşii ani de muncă în soarele torid al verii îl îmbătrîniseră înainte de vreme:

– Ce căutaţi la Shere Neck? întrebă el.

– Încerc să... refac drumul cuiva.

– Serios? făcu el, vădit intrigat. Îi surîse, arătîndu-şi dinţii cariaţi: Cineva pe care să-l cunosc? zise el. Pe la noi nu vin prea mulţi străini.

„Nu strică să întreb", se gîndi ea. Se întoarse spre maşină şi scoase o fotografie din poşetă:

– Nu cumva l-ai văzut pe bărbatul acesta?

Jocul copiilor căpătase proporţii catastrofale. Înainte de a arunca o privire spre fotografia care îl înfăţişa pe Boone, omul se întoarse din nou către copii:

– Am spus să vă ţineţi gura, ce mama dracului! strigă el, apoi reveni spre Lori, pentru a se uita la poză. Reacţia lui nu se lăsă aşteptată: Ştii cine-i tipul ăsta?

Lori avu un moment de ezitare. Chipul omului se schimonosise de furie. Era prea tîrziu să facă pe neştiutoarea:

– Da, răspunse ea, încercînd să nu-l jignească. Ştiu cine e.

– Şi ştii ce-a făcut? întrebă el, ţuguindu-şi buzele în semn de dispreţ. Au împrăştiat fotografii cu el peste tot. Le-am văzut. Apoi se întoarse din nou către puşti: Tăceţi!

– N-am fost eu, protestă unul dintre ei.

– Nu mă interesează cine dracu' a fost, veni răspunsul.

Porni spre ei cu braţele ridicate. Copiii o luară la goană, înainte ca umbra tatălui să îi atingă, de teama lui lăsîndu-şi baltă armatele. Furia şi dezgustul provocate de fotografie se contopiseră, transformîndu-se în scîrbă faţă de toţi şi toate:

– Un animal nenorocit, rosti el şi se răsuci spre Lori. Asta a fost. Un animal nenorocit.

Apoi îi întinse respingătoarea fotografie, cu un gest brutal.

– Bine-au făcut că l-au omorît. Ce vrei să faci, mergi să sfințești locul?

Ea recuperă fotografia din mîna lui mînjită de ulei, fără să-i răspundă, însă își dădu seama după expresia ei. Îndîrjit, își continuă tirada:

– Oamenii de teapa ăstuia trebuie omorîți ca niște cîini, doamnă. Ca niște cîini turbați.

Lori se retrase din fața furiei lui dezlănțuite, iar mîinile începură să-i tremure atît de tare, încît abia reuși să deschidă portiera mașinii.

– Nu mai vrei benzină? întrebă el, pe neașteptate.

– Du-te dracului, îi răspunse ea.

Omul o privi nedumerit.

– Da' ce-ai pățit? se răsti el, ca să nu se lase mai prejos.

Lori răsuci cheia în contact, rugîndu-se în gînd ca mașina să n-o trădeze. Avu noroc. Îndepărtîndu-se în viteză, aruncă totuși o privire în oglinda retrovizoare și, prin pînza de praf ridicată în urmă, îl văzu pe tipul de la benzinărie strigînd după ea.

Nu-și dădea seama de ce omul fusese cuprins de o asemenea furie, dar știa că ea se va revărsa asupra copiilor. Nu avea rost să se frămînte prea mult. Lumea e plină de tați brutali și de mame tiranice, și chiar de copii cruzi și nepăsători. Așa era lumea, iar ea nu o putea îndrepta.

Sentimentul de ușurare că scăpase îi ținu departe orice alte gînduri vreme de cîteva minute, apoi totul se nărui și se simți cuprinsă de un tremur atît de violent, încît trebui să oprească în primul loc civilizat ca să se calmeze. Intră într-un soi de restaurant, unde comandă cafea și o plăcintă cu mult zahăr, apoi merse la toaletă pentru a-și stropi cu apă rece fața roșie ca focul. Aici, lacrimile izvorîră în voie. Ațintindu-și privirea asupra trăsăturilor umflate ce se reflectau în oglinda crăpată și pătată, începu să suspine atît de tare, încît nici

măcar apariţia unei alte persoane nu o făcu să se ruşineze şi să se abţină.

Nou-venita nu procedă aşa cum ar fi făcut Lori într-o astfel de situaţie: ea s-ar fi retras. Dimpotrivă, surprinzîndu-i ochii în oglindă, necunoscuta spuse:

– Despre ce-i vorba? Bărbaţi sau bani?

Lori îşi şterse lacrimile:

– Iartă-mă, spuse ea.

– Atunci cînd mă apucă plînsul – zise fata, trecîndu-şi un pieptene prin părul vopsit – este numai din cauza bărbaţilor sau a banilor.

– Îhî! Curiozitatea vie a fetei o ajută să-şi stăpînească un nou val de lacrimi: Un bărbat, recunoscu ea.

– Te-a părăsit, aşa-i?

– Nu tocmai.

– Iisuse, făcu fata. Doar nu s-a întors?! Asta-i şi mai rău.

Replica îi smulse un zîmbet lui Lori:

– De obicei aşa se întîmplă cu aceia pe care nu-i vrei, adevărat? continuă fata. Tu le zici să-şi vadă de treabă, iar ei se întorc mereu, ca nişte căţeluşi.

Ultimul cuvînt îi aduse aminte de scena de la staţia de benzină şi simţi cum lacrimile îi ţîşnesc din nou.

– Hei, Sheryl, mai bine ţi-ai ţine gura, se apostrofă femeia, nu faci decît să zgîndăreşti rana.

– Ba nu, o linişti Lori. Nu, serios. Simt nevoia să stau de vorbă cu cineva.

Sheryl surîse:

– La fel de mult cum am eu nevoie de o cafea?

Sheryl Margaret Clark, aşa o chema, era capabilă să afle ultimele bîrfe şi de la un înger. După o oră de discuţii şi cinci cafele, Lori îi povestise toată viaţa, începînd de la prima întîlnire cu Boone pînă în clipa în care li s-au întîlnit privirile în oglindă. Şi Sheryl avea propria poveste – mai curînd

comedie, decît tragedie – despre patima iubitului ei pentru automobile şi a ei faţă de propriul frate, care se încheiase cu cuvinte grele şi despărţire. Călătorea ca să-şi limpezească gîndurile.

– N-am mai făcut asta de cînd eram mică, zise ea, adică să merg unde văd cu ochii. Am şi uitat ce sentiment grozav îţi dă. Poate continuăm împreună. Spre Shere Neck. Mereu am vrut să văd locul acela.

– Serios?

Sheryl rîse:

– Nu. Dar e o destinaţie la fel de bună ca oricare alta.

VIII
Locul căderii

Şi astfel călătoriră împreună, după ce fuseseră îndrumate de proprietarul restaurantului, care susţinea că ştie mai mult decît oricare alţii despre locul în care se afla Midian. Indicaţiile se dovediră corecte. Drumul le duse prin Shere Neck, un oraş mai mare decît se aşteptase Lori, apoi continuară pe un drum fără marcaje rutiere care, cel puţin teoretic, ducea la Midian.

– De ce vrei să mergi acolo? voise să ştie proprietarul restaurantului. Nimeni nu se mai duce în acel loc. E pustiu.

– Scriu un articol despre goana după aur, îi răspunsese Sheryl, o mincinoasă plină de avînt. Iar *ea* face o plimbare.

– Are şi ce vedea, veni răspunsul.

Remarca fusese una ironică, dar afirmase un adevăr mai trist decît îşi închipuise omul. După-amiaza era pe sfîrşite, iar lumina lucea aurie pe drumul cu pietriş, cînd oraşul le apăru în faţă. Abia cînd ajunseră pe străzile lui se convinseră că nu acesta era locul căutat, căci oare ce oraş-fantomă arăta atît de primitor? După apus, impresia li se schimbă. Casele părăsite căpătau un aer deznădăjduit de romantic, iar priveliştea se vădi descurajantă şi cel puţin stranie. Privind în jur, primul gînd care îi veni lui Lori în minte fu: „De ce o fi venit Boone aici? Probabil că n-a venit din proprie iniţiativă, ci a ajuns aici doar din întîmplare, fiind urmărit".

Parcară maşina în mijlocul străzii principale, singura existentă, cu excepţia cîtorva alei.

– Nu-i nevoie s-o încui, zise Sheryl. N-are cine să ţi-o fure.

Acum, că ajunseseră aici, Lori se bucura mai mult ca oricînd că era însoţită de Sheryl. Verva şi buna ei dispoziţie constituiau un afront adus acestui loc sumbru, îndepărtînd senzaţia de sufocare.

Fantomele puteau fi liniştite cu un simplu hohot de rîs, nenorocirea venea însă din ceva mult mai greu de alungat. Pentru prima oară de cînd primise telefonul lui Decker simţea ceva, o durere provocată de o grea pierdere. Îi veni foarte uşor să şi-l imagineze pe Boone aici, singur şi confuz, ştiind că urmăritorii se apropiau. Dar şi mai uşor îi veni să găsească locul unde îl doborîseră. Găurile făcute de gloanţele rătăcite erau încercuite cu cretă; stropii şi petele de sînge pătrunseseră în scîndurile verandei. Rămase departe de acel loc vreme de cîteva minute, incapabilă să se apropie, dar şi să se îndepărteze. Dînd dovadă de mult tact, Sheryl porni în explorare: nu era nimeni care să rupă vraja hipnotică pe care locul morţii lui Boone o exercita asupra ei.

Lori avea să-i simtă lipsa tot restul vieţii, dar nu vărsă totuşi nici o lacrimă. Probabil plînsese prea mult în toaleta restaurantului. În schimb, simţea acum altceva, care-i spori senzaţia de pierdere: modul misterios în care un bărbat pe care îl cunoscuse şi îl iubise – sau îl iubise şi crezuse că îl cunoaşte – fusese ucis pentru o crimă de care nu l-ar fi crezut în stare nicicînd. Poate că furia pe care o simţea o împiedica să plîngă, ştiind că, în ciuda declaraţiilor lui de iubire, îi ascunsese atît de multe lucruri, iar acum nu mai putea să-i răspundă. N-ar fi putut să îi lase măcar un semn? Se trezi privind ţintă petele de sînge şi se întrebă dacă nu cumva nişte ochi mai pătrunzători n-ar fi putut descoperi un

înțeles în ele. Dacă se putea ghici în zațul de cafea, atunci sigur că și semnele lăsate de Boone în această lume aveau și ele un sens. Însă ea nu era clarvăzătoare. Semnele de acolo nu făceau decît să sporească misterul, cel mai important fiind sentimentul pe care îl numi atunci cînd măsură din ochi scara:

– Boone, încă te iubesc.

Iar tocmai *asta* era enigma, că, în ciuda furiei și a perplexității, și-ar fi dat viața, atît cît mai avea din ea, doar ca să-l mai vadă din nou intrînd pe ușă și îmbrățișînd-o.

Declarația ei însă nu primi nici un răspuns, nici măcar unul indirect. Nici o adiere pe obraz, nici un susur în ureche, oricît de imperceptibil. Chiar dacă s-ar fi aflat aici ca prezență fantomatică, Boone rămînea mut și fără suflare, încă neeliberat prin moarte, ci doar prizonierul ei.

Deodată cineva îi rosti numele. Ridică privirea.

– ... Nu crezi? tocmai spunea Sheryl.

– Poftim?

– Ar fi timpul să plecăm, repetă Sheryl. Nu crezi că ar fi cazul să ne întoarcem?

– A, știu și eu?!

– Nu te supăra că ți-o spun, dar arăți ca naiba.

– Mulțumesc.

Lori își întinse o mînă în față, simțind nevoia să se sprijine de ceva. Sheryl o prinse.

– Ai văzut tot ce trebuia, scumpo, spuse ea.

– Da.

– Atunci, hai!

– Vezi tu, încă nu mi se pare că e *adevărat*, spuse Lori. Cu toate că am stat aici, cu toate că am văzut locul... nu pot să cred. Cum de poate fi atît de... ireparabil? Ar trebui să existe o cale să-i putem *atinge*, nu crezi, un mod prin care să ajungem la ei și să-i atingem.

– Pe cine?

– Pe morţi. Altfel nimic n-are sens. E o absurditate sadică. Îşi retrase mîna şi şi-o duse la frunte. Iartă-mă, făcu ea, vorbesc fără noimă, nu?

– Vrei să fiu sinceră? Da.

Lori îi aruncă o privire prin care îşi cerea scuze:

– Ascultă, zise Sheryl, oraşul ăsta nu mai e ce-a fost. Cred c-ar fi mai bine s-o ştergem şi să-l lăsăm să se destrame. Ce părere ai?

– De acord.

– Şi totuşi, mă gîndeam... începu Sheryl.

– La ce?

– Nu-mi prea place tovărăşia, spuse ea. Nu la tine mă refer, se grăbi ea să completeze.

– Cine, atunci?

– Toţi morţii ăştia, zise ea.

– Care morţi?

– De peste deal. E un cimitir acolo.

– Zău?

– Nu este chiar priveliştea ideală, avînd în vedere starea în care eşti, spuse Sheryl, precipitat.

Însă îşi dădu repede seama după expresia apărută pe faţa lui Lori că n-ar fi trebuit să aducă vorba despre asta.

– Sigur n-o să-ţi placă, insistă ea. Serios.

– Doar un minut-două.

– Dacă mai zăbovim pe-aici, o să ne întoarcem pe întuneric.

– Doar n-o să mai vin din nou.

– Da, sigur. Merită să vezi. O privelişte grozavă. Case pentru morţi.

Lori îi surîse imperceptibil:

– N-o să întîrzii, promise ea şi o porni de-a lungul străzii, în direcţia cimitirului.

Sheryl şovăi. Îşi uitase bluza în maşină şi era răcoare. Tot timpul cît se aflaseră aici tot avusese impresia că fuseseră urmărite, iar acum, că se lăsa întunericul, nu dorea să rămînă singură pe stradă.

– Aşteaptă-mă, spuse ea şi o ajunse din urmă pe Lori, care ajunsese deja într-un loc de unde putea vedea zidul cimitirului.

– De ce-i atît de mare? se miră Lori cu voce tare.

– Dumnezeu ştie. Poate c-au murit toţi în acelaşi timp.

– Atît de mulţi! Doar oraşul e minuscul.

– Adevărat.

– Şi uite ce dimensiuni au mormintele.

– Trebuie să fiu impresionată?

– Ai intrat?

– Nu. Şi nici nu prea ţin s-o fac.

– Doar puţin.

– Unde am mai auzit replica asta?

Lori nu-i răspunse. Se afla deja la poarta cimitirului şi îşi vîrîse mîinile printre barele din fier forjat ca să tragă zăvorul. Reuşi. După ce dădu în lături una dintre porţi, atît cît să se poată strecura înăuntru, intră. Cam fără chef, o urmă şi Sheryl.

– De ce sînt, totuşi, atît de mulţi? se miră Lori din nou.

Nu doar curiozitatea o făcuse să dea glas nedumeririi, ci acest întreg spectacol o făcu să se întrebe încă o dată dacă Boone fusese încolţit întîmplător în acest loc sau dacă nu cumva Midian fusese adevărata lui *destinaţie*. Să fi fost îngropat aici cineva pe care sperase să-l mai găsească în viaţă sau la al cărui mormînt dorise să-şi mărturisească crimele? Deşi totul nu era decît o simplă bănuială, aleile cu morminte păreau să-i ofere o umbră de speranţă pe care n-ar fi deslușit-o sîngele vărsat de el, chiar dacă l-ar fi analizat pînă la sfîrşitul vieţii.

– S-a făcut tîrziu, îi reaminti Sheryl.

– Da.

– Și mi-e frig.

– Serios?

– Aș vrea să *plecăm*, Lori.

– A... îmi pare rău. Da, sigur. S-a întunecat prea mult ca să mai putem vedea ceva.

– Bine c-ai băgat și tu de seamă.

Cu Sheryl în față, porniră să urce dealul spre oraș.

Lumina difuză se stinse pînă să ajungă ele la marginea orașului. Lăsînd-o pe Sheryl să se întoarcă la automobil, Lori se opri să mai arunce o ultimă privire spre cimitir. Din acel loc înalt, cimitirul semăna cu o fortăreață. Probabil că zidurile impunătoare împiedicau animalele să pătrundă, deși această măsură părea inutilă. Morții își găsiseră liniștea sub lespezile grele. Mai sigur era că zidurile reprezentau pentru cei vii garanția că îi vor împiedica pe morți să aibă vreo putere asupra lor. Pămîntul cuprins între porți și acele ziduri rămînea sacru pentru morți, îngrijit în numele lor. Dincolo de ele, lumea aparținea celor vii care nu mai aveau nimic de învățat de la cei pe care-i pierduseră.

Lori nu era chiar atît de arogantă. În acea seară, ea avea multe de spus morților, dar și de aflat multe de la ei. Asta o întrista.

Reveni la mașină cu un ciudat sentiment de eliberare. Abia după ce blocară portierele și motorul porni, Sheryl spuse:

– Ne-a urmărit cineva.

– Ești sigură?

– Jur. L-am văzut cînd urcam în mașină.

Apoi începu să-și frece foarte energic sînii:

– Iisuse, îmi amorțesc de fiecare dată cînd mi-e frig.

– Cum arăta? întrebă Lori.

Sheryl ridică din umeri:

– Era prea întuneric ca să-mi dau seama, zise ea. Acum, oricum nu mai contează. După cum ai spus şi tu, doar n-o să mai venim aici şi mîine.

„Adevărat", gîndi Lori. Puteau merge drept înainte, fără să se mai uite în urmă. Poate că morţii din Midian, aflaţi în spatele zidurilor, le invidiau pentru asta.

IX
Atins

1

La Shere Neck le veni cam greu să găsească un loc de dormit; nu existau decît două moteluri: unul era plin ochi cu oamenii care fuseseră la un tîrg de maşini agricole, astfel că cei care nu-şi găsiseră loc de dormit acolo se instalaseră la celălalt motel – Sweetgrass Inn. Dacă n-ar fi fost Sheryl, care ştia cînd trebuie să zîmbească, poate că ar fi dormit în maşină, însă, după cîteva minute de negocieri, se găsi şi pentru ele o cameră cu două paturi. Era mobilată simplu, dar confortabil.

– Ştii ce obişnuia să-mi spună mama? zise Sheryl, în timp ce-şi aranja obiectele de toaletă.

– Ce anume?

– Zicea: Sheryl, trebuie să existe un bărbat care te aşteaptă; pe faţa lui stă scris numele tău. Nu uita că asta spune o femeie care-şi caută omul potrivit de treizeci de ani şi încă nu l-a găsit. Dar n-a abandonat nici o clipă ideea asta romantică. Ştii tu, bărbatul visurilor tale e prin preajmă. Numai că a reuşit să-mi vîre şi mie ideea asta în cap, fir-ar ea să fie.

– Încă?

– A, sigur. Sînt în căutarea lui. Poate crezi că ar trebui să mă lipsesc, ţinînd seama prin cîte am trecut. Vrei să faci duş prima?

– Nu. Fă tu întîi.

În încăperea alăturată începuse o petrecere, iar pereții erau prea subțiri ca să atenueze hărmălaia. Cît timp Sheryl făcu duș, Lori se așeză pe pat și începu să deruleze în minte întîmplările de peste zi. Efortul nu dură mult. Ceva mai tîrziu, Sheryl, care făcuse duș și era gata să iasă în oraș, o scutură ușor ca s-o trezească.

– Vii? vru ea să știe.

– Sînt prea obosită, spuse Lori. Distracție plăcută!

– Dacă de distracție e vorba... făcu Sheryl, bosumflată.

– O găsești tu, o asigură Lori. Fă-i să nu te uite prea curînd.

Sheryl promise că îi va urma sfatul și o lăsă pe Lori să se odihnească, deși aceasta se simțea deja mai întremată după cele cîteva minute de somn. Nu putea decît să moțăie, fiind întreruptă din cînd în cînd de exploziile de veselie bahică ce răzbăteau din camera alăturată.

Se ridică din pat și plecă să caute băuturi răcoritoare și niște gheață, dar cînd se întoarse cu ceva dietetic de băut constată că încăperea era și mai puțin primitoare. Hotărî să facă o baie pe îndelete, pînă cînd oboseala sau băutura avea să-i doboare pe vecini. Scufundată pînă la gît în apa fierbinte, simți cum se relaxează, și, cînd ieși din cadă, fu cuprinsă de o senzație de calm îmbătător. Baia nu avea ventilator, astfel că ambele oglinzi se aburiseră. Se arătă aproape recunoscătoare pentru că păstrau discreția. Lista cu punctele ei slabe era și așa destul de lungă, astfel că nu mai avea nevoie de priviri critice pentru a o completa. Gîtul îi era prea gros, fața prea trasă, ochii prea mari, nasul prea scurt. În concluzie, nu era decît un șir lung de excese și orice încercare de a mai îndrepta ceva nu făcea decît să accentueze defectul respectiv. Părul, pe care și-l lăsase lung pentru a-i acoperi gîtul, era atît de bogat și de negru, încît, încadrată de el, avea un aspect bolnăvicios. Buzele, pe care le moștenise pînă în cel mai mic detaliu de la mama ei, aveau o culoare roșie, naturală,

aproape indecentă, iar încercarea de a folosi un ruj pastelat nu făcea decît să scoată şi mai mult în evidenţă ochii mari, făcînd-o să pară mult mai vulnerabilă.

Nu se putea spune că toate aceste trăsături o făceau lipsită de farmec. Avusese la picioare mai mulţi bărbaţi decît îşi dorise. Nu, necazul era că nu arăta după cum se simţea. Avea un chip *dulce*, iar ea nu era aşa; nu dorea nici *să fie* dulce şi nici să fie *considerată* astfel. Probabil că sentimentele puternice pe care le trăise în ultimele ore – vederea sîngelui, mormintele – aveau să o marcheze în timp. Ea aşa spera. Amintirea lor îi rămăsese vie şi de aceea socotea că asta o îmbogăţise, indiferent de durerea simţită.

Încă goală, reveni alene în dormitor. După cum sperase, petrecăreţii din camera alăturată se potoliseră. Muzica nu mai era rock'n'roll, ci devenise languroasă. Se aşeză pe marginea patului şi-şi trecu palmele peste sîni, bucurîndu-se de netezimea lor. Respiraţia îi împrumută ritmul melodiei ce răzbătea prin perete; muzică potrivită pentru un dans cu trupurile lipite unul de altul, gură lîngă gură. Se întinse pe pat, iar mîna dreaptă îi alunecă în partea de jos a trupului. În nări simţi mirosul fumului de ţigară acumulat în decurs de luni de zile de pătura pe care stătea. Asta făcea încăperea să pară un loc aproape public, avînd în fiecare noapte un alt ocupant. Gîndul goliciunii ei într-o asemenea cameră, la care se adăuga curăţenia trupului pe acest pat atît de des folosit, o stîrni în mod neobişnuit.

Îşi strecură degetul arătător şi mijlociu în crăpătura sexului, ridicîndu-şi puţin şoldurile pentru a veni în întîmpinarea degetelor. Era o bucurie pe care şi-o oferea mult prea rar; educaţia catolică se interpunea ca vinovăţie între instinct şi vîrful degetelor. Însă în seara asta devenise altă femeie. Descoperi repede punctele excitante, aşezîndu-şi gleznele pe capătul patului şi desfăcîndu-şi picioarele larg, dînd astfel ambelor mîini dreptul la joacă.

Cînd simţi primele valuri de plăcere nu şi-l imagină pe Boone. Morţii erau amanţi nepricepuţi. Ar face mai bine să-l uite. Chipul lui fusese frumos, dar ea nu-l va mai săruta niciodată. Sexul îi fusese atrăgător, dar nu i-l va mai mîngîia şi nici nu-l va mai simţi. Tot ce-i rămăsese era ea însăşi şi plăcerea de dragul plăcerii. Exact asta îşi imagina acum: doar actul pe care îl săvîrşea. Un trup curat pe un pat întinat. O femeie aflată într-o cameră străină care se bucură de acea parte a fiinţei ce-i rămăsese prea puţin cunoscută.

Nu mai simţea ritmul muzicii. Şi-l avea pe al ei, crescînd şi coborînd, mereu, dar de fiecare dată urcînd tot mai mult. Nu mai exista limită. Deodată se simţi năpădită de sudoare şi se îndestulă de senzaţii. Rămase nemişcată cîteva clipe. Apoi, ştiind că somnul o va copleşi curînd şi că nu putea petrece noaptea în acea poziţie, aruncă pătura de pe pat, păstrînd doar un cearşaf, îşi lăsă capul pe pernă şi se prăbuşi în spaţiul din spatele ochilor închişi.

2

Transpiraţia se răcise sub cearşaful subţire. În somn, se afla la necropola din Midian, pe aleile căreia vîntul o bătea din toate direcţiile – nord, sud, est, vest – înfrigurînd-o şi biciuindu-i părul zburlit, ba chiar strecurîndu-i-se sub bluză. Vîntul nu era invizibil. Avea consistenţă, ca şi cum ar fi purtat cu sine praf, grăunţele minuscule lipindu-i-se de ochi şi astupîndu-i nările, croindu-şi drum pe sub lenjerie şi pătrunzîndu-i în corp.

Abia cînd praful o orbi complet îşi dădu seama ce era acesta – rămăşiţele morţilor, ale morţilor din vechime, bătuţi de vînturi potrivnice dinspre piramide şi mausolee, dinspre bolţi şi dolmene, din osuare şi crematorii. Praf de coşciuge şi

de cenuşă umană, şi oase sfărîmate în bucăţi, toate ajunse la Midian şi surprinzînd-o la răscruce de drumuri.

Simţi morţii în fiinţa ei. Pe sub pleoape, în gîtlej, purtaţi către pîntece. Şi, în ciuda răcorii şi a furiei furtunilor care băteau din patru zări, nu se temea de nimic şi nici nu dorea să îi alunge. Căutau căldura şi feminitatea ei. Nu-i va respinge.

– Unde e Boone? întrebă ea în vis, presupunînd că morţii ar putea şti.

La urma urmei, Boone devenise unul dintre ei.

Ştia că el nu e departe, însă vîntul se înteţea, izbind-o cu rafale din toate direcţiile, urlîndu-i în urechi.

– Boone? repetă ea. Îl vreau pe Boone. Aduceţi-mi-l.

Vîntul păru să o audă: urletul lui deveni mai puternic.

Numai că alături de ea se afla altcineva, împiedicînd-o să audă răspunsul lui.

– E mort, Lori, îi spuse vocea.

Încercă să ignore acel glas caraghios şi încercă să interpreteze şuierul vîntului. Dar pierduse firul discuţiei şi trebuia să o ia de la capăt.

– Pe Boone îl vreau, rosti ea. Aduceţi-l...

– *Nu!*

Din nou acea voce detestabilă.

Încercă a treia oară, dar puterea vîntului se transformase în alt gen de violenţă; simţi cum cineva o scutură:

– Lori! Trezeşte-te!

Se agăţă de somn, de visul în care bătea vîntul care i-ar fi putut spune totuşi ce dorea să ştie, numai să reziste încă o clipă asaltului conştiinţei.

– Boone! rosti iar, dar vîntul se îndepărta de ea, luînd cu sine şi morţii.

Percepu atingerea provocată de retragerea lor. Ceea ce aveau să-i comunice dispărea o dată cu ei. Nu avea puterea să-i reţină.

– *Lori!*

Dispăruţi; plecaseră. Purtaţi de furtună.

Nu putea decît să deschidă ochii, ştiind că în faţa ei va apărea Sheryl, şezînd la căpătîiul patului şi zîmbindu-i.

– Un coşmar? întrebă ea.

– Nu. Nu tocmai.

– Îl strigai pe nume.

– Ştiu.

– Mai bine veneai cu mine, zise Sheryl. Scoate-ţi-l din minte!

– Poate.

Sheryl jubila; se vedea că are multe de povestit.

– Ai cunoscut pe cineva? ghici Lori.

Surîsul deveni un zîmbet larg.

– Cine-ar fi crezut? zise Sheryl. Poate că mama a avut totuşi dreptate.

– Chiar aşa de grozav a fost?

– Chiar aşa.

– Povesteşte-mi tot.

– Nu-s multe de spus. Am ieşit să caut un bar şi-am întîlnit un tip nemaipomenit. Cine-ar fi crezut? făcu ea din nou. Chiar în mijlocul preriei?! Dragostea mă caută.

Emoţia ei ar fi încîntat pe oricine; abia reuşi să-şi domolească entuziasmul cînd îi povesti amănunţit lui Lori despre aventura din acea seară. Bărbatul se numea Curtis; bancher născut la Vancouver, divorţat, care se mutase recent la Edmonton. Se completau perfect, spuse ea; zodii, mîncăruri şi băuturi preferate, educaţie şi creştere. Şi, ce era un semn bun, deşi stătuseră de vorbă ore în şir, el nu făcuse nici o încercare să îi propună ceva indecent. Era un adevărat gentleman: fără secrete, inteligent şi tînjind după stilul de viaţă a celor de pe Coasta de Vest, unde îi mărturisise că ar dori să revină, dacă şi-ar găsi perechea potrivită. Poate că ea era aceea.

– Mă întîlnesc din nou cu el mîine seară, spuse Sheryl. Poate rămîn cîteva săptămîni, dacă lucrurile merg bine.

– Aşa va fi, o încurajă Lori. Meriţi o soartă bună.

– Mîine te întorci la Calgary? o întrebă Sheryl.

„Da!" era răspunsul pe care se pregătea să-l dea. Numai că visul persista în mintea ei, ceea ce o făcu să spună altceva:

– Cred că mai întîi o să mai trec o dată pe la Midian. Vreau să văd din nou locul acela.

Sheryl se strîmbă:

– Te rog să nu-mi ceri să te însoţesc, spuse ea. Nu aş suporta încă o vizită acolo.

– Nici o problemă, îi răspunse Lori. Chiar mă bucur că merg singură.

X

SOARE ŞI UMBRĂ

Cerul de deasupra Midianului era senin, iar aerul clocotea. Agitaţia pe care o simţise la prima ei vizită aici dispăruse cu desăvîrşire. Nu putea urî oraşul acesta, deşi aici murise Boone. Mai exact, lucrurile erau pe dos: ea şi oraşul deveniseră aliaţi, ambii marcaţi de dispariţia lui.

Totuşi, nu venise să revadă oraşul în sine, ci doar cimitirul, iar acesta nu o dezamăgi. Razele soarelui se reflectau din piatra mausoleelor, iar umbrele precise scoteau în evidenţă solemnitatea lor. Pînă şi iarba crescută tumultuos printre morminte era în acea zi de un verde mai sclipitor. Vîntul nu bătea din nici o direcţie; nu se simţea suflul furtunilor din vis, care să-i aducă pe morţi. Dincolo de zidurile înalte, totul era încremenit, de parcă restul lumii nu mai exista. Aici se afla locul sacru al morţilor, care *nu* erau cei ce încetaseră a trăi, ci aproape altă specie doritoare de ritualuri şi rugăciuni ce le aparţineau în exclusivitate. Era înconjurată de astfel de semne: epitafuri în engleză, franceză, poloneză şi rusă; imagini de femei purtînd văluri şi urne sfărîmate, sfinţi al căror martiriu nu-l putea decît bănui, cîini din piatră ce dormeau pe mormintele stăpînilor – întregul simbolism ce însoţea acest popor diferit. Cu cît explora mai cu atenţie, cu atît îşi punea mai stăruitor întrebarea care o frămîntase în ziua precedentă: de ce era atît de mare acest cimitir? Şi de ce, lucru care devenea mai pregnant pe măsură ce continua să cerceteze alte şi alte

morminte, fuseseră îngropaţi aici oameni de atîtea naţionalităţi? Îşi aminti visul; vîntul ce bătuse din toate colţurile pămîntului. Era ca şi cum ar fi adus ceva profetic. Gîndul n-o tulbură. Dacă aşa mergea lumea înainte – prin semne şi profeţii – atunci măcar exista un *sistem*, iar ea trăise prea multă vreme fără să urmeze vreunul. Iubirea o trădase; poate că realitatea aceasta îi va deveni un aliat.

După ce rătăci pe aleile largi şi tăcute, îi trebui o oră să ajungă la zidul din partea din spate a cimitirului, în apropierea căruia descoperi un şir de morminte ale unor animale – pisici îngropate alături de păsări, cîini alături de pisici; acum, după ce deveniseră lut, se împăcaseră unele cu altele. Era o privelişte stranie. Deşi ştia de existenţa cimitirelor pentru animale de companie, nu auzise ca acestea să fie înmormîntate alături de stăpînii lor, în acelaşi pămînt sfinţit. Dar de ce ar fi trebuit să o mire ceea ce vedea aici? Locul îşi avea legile proprii, fiind constituit departe de cei care ar putea vocifera sau condamna.

Întorcîndu-se dinspre zidul acela, nu reuşi să vadă poarta de intrare şi nici nu-şi aminti care dintre alei ducea într-acolo. Nu mai avea importanţă. Se simţea în siguranţă în pustietatea acelui loc şi mai avea multe de văzut: monumente funerare care, dominînd prin arhitectură, o sileau să le admire. Alegînd un drum care să o ducă prin apropierea cîtorva dintre cele mai impunătoare, porni alene şi pe ocolite în călătoria de întoarcere. Razele soarelui care urca spre amiază erau tot mai fierbinţi. Deşi păşea fără grabă, transpiră repede şi simţi cum i se usucă gîtlejul. Va avea mult de mers cu maşina pînă să găsească ceva ca să-şi potolească setea. Însă chiar chinuită de sete, nu iuţi pasul. Ştia că nu va mai reveni aici şi voia să-şi întipărească totul bine în memorie.

De-a lungul aleii se înşirau cîteva morminte care fuseseră practic invadate de arbuştii răsădiţi în faţa lor. Majoritatea cu frunze veşnic verzi, amintind de viaţa eternă, aceste plante

prosperau la adăpostul zidurilor, hrănite bine de solul bogat. În unele locuri, rădăcinile lor viguroase făcuseră să crape chiar monumentele în preajma cărora fuseseră plantaţi, pentru a le oferi umbră şi ocrotire. Aceste imagini de un verde crud i se părură deosebit de mişcătoare. Tocmai zăbovea în apropierea unuia dintre arbuşti, cînd ceva tulbură tăcerea desăvîrşită.

Ascuns în frunziş, cineva sau *ceva* gîfîia. Se trase instinctiv înapoi, ieşind din umbra unui arbust şi ajunse în plin soare. De uimire, inima porni să-i bată puternic, duduitul ei înfundat făcînd-o surdă la sunetul care-i declanşase senzaţia. Trebui să aştepte cîteva momente şi să-şi încordeze auzul pentru a se convinge că nu-şi închipuise acel zgomot. Nu se înşelase. Sub ramurile atît de împovărate de frunze, încît stăteau aplecate şi atingeau pămîntul, se ascundea ceva. Acum, după ce ascultase cu mare atenţie, sunetul nu părea uman şi nici sănătos. Asprimea şi ritmul păreau ale unui animal muribund.

Rămase în razele nemilos de fierbinţi ale soarelui vreme de un minut sau mai mult, cu privirea aţintită asupra amestecului învolburat de frunze şi umbre, încercînd să zărească măcar acea creatură. Din cînd în cînd percepea o mişcare; un trup care voia zadarnic să se îndrepte, zgîriind pămîntul cu ghearele în încercarea de a se ridica. Neputinţa acelei fiinţe o tulbură. Dacă nu va face ceva, acel animal va pieri, cu siguranţă, ştiind că cineva îi auzise gemetele de agonie şi trecuse nepăsător mai departe. Gîndul acesta o făcu să acţioneze.

Reveni în umbra arbuştilor. O clipă, gîfîitul încetă. Probabil că animalul se temea de ea şi – interpretînd apropierea drept agresiune – se pregătea pentru o ultimă încercare de a se apăra. Gata să se retragă imediat din calea colţilor şi ghearelor, Lori dădu în lături ramurelele de la margine şi privi atent prin hăţişul de frunze. Prima senzaţie pe care o avu nu ţinea de văz sau de auz, ci de *miros*: o aromă dulce-amăruie,

ce nu era chiar neplăcută, venind dinspre fiinţa palidă pe care acum o distingea în întuneric şi care o privea cu ochii larg-deschişi. Era un animal tînăr, dar aparţinînd unei specii pe care nu o putea identifica. O pisică sălbatică, probabil, numai că blana semăna mai curînd cu a unei căprioare. Fiinţa o urmărea cu precauţie, iar gîtul ei abia dacă putea susţine greutatea capului cu trăsături delicate. Chiar în clipa în care privirile li se întîlniseră fiinţa păru să se predea morţii. Închise ochii, iar capul îi căzu moale pe pămînt.

Ramurile o împiedicară pe Lori să se apropie mai mult. În loc să le ferească, îndoindu-le, începu să le rupă pentru a ajunge la creatura muribundă. Lemnul parcă era viu şi-i opunea rezistenţă. Aflată în mijlocul desişului, o ramură extrem de îndărătnică se destinse brusc şi o şfichiui peste faţă cu atîta forţă, încît scăpă un ţipăt. Îşi duse mîna la obraz. Pielea din colţul drept al gurii i se crăpase. După ce-şi şterse sîngele, se năpusti asupra ramurii cu o îndîrjire sporită, reuşind, în cele din urmă, să ajungă la animal. Acesta aproape că nu reacţionă la atingerea ei, doar ochii i se deschiseră cu o tresărire cînd îl mîngîie, apoi şi-i închise la loc. Nu văzu vreo rană, însă sub palma ei trupul acela tremura, cuprins de febră.

În timp ce se chinuia să-l ridice, trăgîndu-l spre ea ca pe o greutate inertă, animalul începu să urineze, udîndu-i mîinile şi bluza. În afara spasmelor, animalul nu mai avea nici o reacţie. Membrele îi atîrnau moleşite, capul la fel. Doar mirosul pe care îl simţise la început mai persista, crescînd în intensitate, pe măsură ce sfîrşitul i se apropia.

Auzi ceva ce părea un suspin. Înlemni.

Din nou acel sunet – din stînga ei, de la oarecare distanţă şi aproape deloc reţinut. Făcu un pas înapoi, ieşind de sub umbra arbuştilor şi ţinînd animalul în continuare în braţe. Cînd razele soarelui căzură pe corpul lui, animalul reacţionă cu o violenţă pe care fragilitatea lui nu o trăda cîtuşi de puţin. Reveni la umbră, îndemnată mai curînd de instinct, decît de

faptul că-şi dăduse seama că strălucirea soarelui era de vină. Abia după aceea privi în direcţia din care auzise suspinele.

Uşa unuia dintre mausoleele aflate ceva mai departe pe alee – o construcţie masivă din marmură crăpată – stătea întredeschisă, şi în întunericul de dincolo zări o siluetă umană. Neclar, fiindcă era îmbrăcată în negru şi părea să poarte un văl.

Nu pricepea ce se întîmpla: animalul muribund, torturat de lumină; femeia care suspina – rămasă în cadrul uşii, îmbrăcată în haine de doliu. Ce legătură era, oare, între acestea?

– Cine eşti? strigă Lori.

Bocitoarea păru să dispară în întuneric, apoi regretă mişcarea şi se apropie din nou de uşă, la fel de înfricoşată. Legătura dintre animal şi femeie deveni evidentă.

„Şi ea se teme de soare", gîndi Lori. Îşi aparţineau unul altuia, animalul şi bocitoarea, femeia care suspina după creatura pe care Lori o ţinea în braţe.

Măsură din ochi distanţa care o despărţea de mausoleu. Oare putea să ajungă la mormînt fără să iasă în soare, ceea ce ar fi grăbit pieirea creaturii? Poate că da, dar cu mare atenţie. Plănuind pe unde o va lua, se îndreptă spre mausoleu, strecurîndu-se numai pe la umbră. Nu ridică ochii spre uşă – fiind atentă să ferească animalul de lumină – dar simţi şi prezenţa femeii îndoliate, îndemnînd-o parcă să continue. La un moment dat, femeia dădu să spună ceva, dar nu prin cuvinte, ci printr-un sunet dulce, semănînd cu un cîntec de leagăn, adresat ei şi animalului muribund. Cînd ajunse aproape de uşa mausoleului, Lori îndrăzni să-şi ridice ochii. Aşteptînd în cadrul uşii, femeia nu-şi mai putea stăpîni nerăbdarea. Braţele ei albe se întunecară şi se umflară, de parcă ar fi fost lovită, cînd degetele se întinseră să o elibereze pe Lori de povară. Femeia scoase un ţipăt de durere şi, trăgîndu-şi mîinile înapoi, aproape căzu în mormînt, în timp ce pielea îi crăpă şi dîre de praf – gălbui, ca un polen – se răspîndiră din degetele ei şi

se prefirară printre razele de soare, aşezîndu-se uşor pe pardoseala din faţa uşii.

Cîteva secunde mai apoi Lori ajunse la uşă şi păşi în bezna dinăuntru. Încăperea nu era decît o anticameră. Din aceasta se deschideau două uşi: una dădea într-un fel de capelă, iar cealaltă ducea spre adînc. Femeia în doliu rămăsese lîngă această uşă, care stătea deschisă, din cîte reuşi Lori să distingă în puţinele raze de lumină ce răzbăteau înăuntru. Din grabă, vălul femeii se desfăcuse. Avea o faţă delicată şi uscată, aproape transparentă, ceea ce dădea o strălucire stinsă ochilor ei, care reflectau, chiar şi în colţul cel mai îndepărtat al încăperii, urmele de lumină ce răzbăteau prin uşa deschisă.

Lori nu simţi nici urmă de teamă. Cealaltă femeie tremura însă în timp ce-şi mîngîia mîinile arse de soare. Privirea i se mută de la faţa uimită a lui Lori către animal.

– Iartă-mă, dar cred că a murit, spuse Lori, neştiind ce grea suferinţă o măcina pe femeie, dar ţinînd cont de ultimele evenimente din viaţa ei, îi recunoscu durerea.

– Nu, spuse femeia cu o convingere calmă. Nu poate muri.

Vorbele ei sunau ca o declaraţie, nu ca o rugăminte, dar trupul inert din braţele lui Lori contrazicea acea certitudine. Chiar dacă nu murise, fiinţa aceea sigur nu mai putea fi readusă la viaţă.

– Vrei să mi-o dai? se rugă femeia.

Lori şovăi. Deşi o dureau braţele din cauza greutăţii animalului, nu voia să traverseze încăperea.

– Te rog, spuse femeia, întinzînd mîinile rănite.

Cedînd, Lori făcu totuşi cîţiva paşi înăuntru. Deodată auzi glasuri şoptite, care nu puteau răzbate decît dintr-o singură direcţie – scările. În criptă erau şi alţi oameni. Se opri, înfiorată, amintindu-şi de superstiţiile din copilărie, de teama de morminte şi de spaima de scări ce coboară, de frica de Lumea din adîncuri.

– Nu e nimeni, zise femeia cu glas îndurerat. Dă-mi-o, te rog, pe Babette.

Ca şi cum ar fi vrut să o convingă, femeia se îndepărtă un pas de scări, murmurînd ceva către animalul pe care îl numise Babette. Cuvintele sau apropierea femeii, sau poate întunericul răcoros al încăperii făcură creatura să reacţioneze: un tremur ca un curent electric o străbătu de-a lungul şirei spinării atît de puternic, încît Lori aproape c-o scăpă din braţe. Murmurul femeii deveni mai puternic, de parcă ar fi încurajat fiinţa muribundă, iar dorinţa ei de a o avea lîngă ea era de nestăpînit. Ajunseseră însă într-o situaţie fără ieşire: Lori nu voia să se apropie de intrarea în criptă, iar femeia nu voia să mai facă un pas spre uşa de ieşire. În acele clipe de indecizie animalul îşi recăpătă suflul. Zbătîndu-se să scape din îmbrăţişarea lui Lori, o prinse cu una din labe de sîn.

Incantaţia se transformă în strigăt:

– *Babette!*

Chiar dacă fiinţa o auzise, nu se sinchisi să-i dea ascultare. Mişcările îi deveniră mai violente, un amestec de spaimă şi de senzualitate: cînd se cutremura de parcă ar fi fost torturată, cînd se mişca asemenea unui şarpe care vrea să-şi lepede pielea.

– *Nu te uita, nu te uita!* o auzi Lori pe femeie, însă ea nu-şi putea dezlipi ochii de la acel dans înspăimîntător.

Totuşi, nu putea să-i dea femeii acea povară, fiindcă se agăţase de ea atît de strîns, încît orice încercare de a se desprinde de ea ar fi rănit-o.

Dar acel „Nu te uita!" nu fusese rostit degeaba. Acum era rîndul ei să ridice vocea din care răzbătea panica, atunci cînd îşi dădu seama că tot ce se petrecea în braţele ei sfida orice raţiune.

– *Iisuse mare şi bun!*

Animalul se transforma în faţa ochilor ei. În dezlănţuirea de spasme şi mişcări şerpuitoare, el îşi pierdea bestialitatea,

nu prin reordonarea anatomică, ci prin lichefierea întregii făpturi, chiar și oasele, ceea ce fusese solid devenind acum o masă de materie lichidă. Aroma dulce-amăruie pe care o simțise la umbra arbuștilor venea din lichefierea creaturii. În momentul în care își pierdu consistența, materia era gata să scape din strînsoarea ei, însă, într-un anume fel, esența acelui lucru – voința sa, probabil, sau poate *sufletul* – o făcu să rețină procesul refacerii. Ultima parte care se topi fură ghearele, iar dezintegrarea lor transmise un val de plăcere în trupul lui Lori. Asta nu o făcu să uite că în felul acesta era eliberată. Îngrozită, nu reuși să scape de îmbrățișarea aceea îndeajuns de repede, lepădînd creatura în brațele întinse ale femeii în negru, ca pe un excrement.

– *Iisuse*, strigă ea, retrăgîndu-se. Iisuse!

Pe fața femeii nu se citea groaza, ci o imensă bucurie. Lacrimi de bun venit curgeau pe obrajii ei palizi, căzînd în amestecul pe care îl ținea acum în brațe. Lori își mută privirea spre lumină. După bezna din interior, soarele o orbea. Rămase descumpănită cîteva clipe și închise ochii, atunci cînd trecu de la întuneric la lumină.

Suspinele pe care le auzi din nou o făcură să deschidă ochii. De astă dată nu erau ale femeii, ci ale copilului, o fetiță de patru sau cinci ani, stînd goală, în locul în care se petrecuse transformarea.

– Babette, zise femeia.

Imposibil, îi spunea rațiunea. Acest copil slab și alb nu putea fi animalul pe care tocmai îl salvase de sub arbuști. Era un truc ori vreo nălucire nebunească pe care o crease mintea ei. Era imposibil, cu desăvîrșire imposibil.

– Îi place să se joace pe afară, o lămuri femeia, ridicînd privirea de la copil spre Lori. Și-i spun mereu să nu se joace niciodată la soare. Ce să-i faci, e copil. Nu înțelege.

Imposibil, îi repetă rațiunea. Însă undeva, în străfundul ființei ei, Lori renunțase deja să mai respingă ceea ce văzuse.

Animalul fusese real. Transformarea se petrecuse cu adevărat chiar sub ochii ei. Acum devenise un copil viu, care plîngea în brațele mamei. Totul e îngrozitor de real. Fiecare moment pe care îl pierdea negînd ceea ce văzuse era pierdut în zadar. Faptul că nu putea înțelege un asemenea mister era o problemă pe care o putea rezolva altcîndva. Deocamdată nu dorea decît să se afle departe, la lumină, unde știa sigur că astfel de ființe se temeau să o urmeze. Neîndrăznind să-și întoarcă privirea de la ele, întinse mîna spre perete, îndreptîndu-se șovăitor spre ieșire. Mama copilului voia însă s-o mai rețină:

– Îți rămîn datoare..., zise ea.

– Nu, îi răspunse Lori. Nu... nu vreau nimic... de la tine.

Simți nevoia să-și exprime repulsia, însă scena revederii la care asistase – copilul întinzîndu-se ca să atingă bărbia mamei, suspinele care se potoleau treptat – erau gesturi atît de tandre, încît dezgustul se transformă în uimire, iar teama, în confuzie.

– Lasă-mă să te ajut, îi propuse femeia. Știu de ce ai venit aici.

– Mă îndoiesc, spuse Lori.

– Nu-ți mai pierde vremea aici. Nu ai ce căuta aici. Midian e căminul Seminției Nopții. Numai al lor.

Vocea ei își pierduse din forță, deveni doar o șoaptă:

– Seminția Nopții? întrebă Lori, ceva mai tare.

Femeia păru îndurerată:

– Ssst..., făcu ea. Nu trebuia să-ți spun asta. Dar îți eram datoare, măcar cu atît.

Lori se opri. Instinctul îi dicta să mai aștepte:

– Știi un bărbat pe nume Boone?

Femeia vru să răspundă, dar fața ei trăda sentimente contrarii. Încerca să-i dea un răspuns, asta era limpede, dar teama o împiedica să vorbească. Nu mai avea însă nici o importanță, căci ezitarea ei o lămurea îndeajuns. Îl *știa* pe Boone, ori cel puțin îl cunoscuse cîndva.

– Rachel!

Vocea răsună dinspre uşa care ducea spre adîncul pămîntului. O voce de bărbat:

– Vino! îi porunci el. N-ai nimic de spus!

Femeia privi spre scări:

– Domnule Lylesburg, zise ea pe un ton politicos. A salvat-o pe Babette.

– Noi ştim, veni răspunsul din beznă, am văzut. Dar cu toate astea trebuie să vii.

„Noi", gîndi Lori. „Cîţi alţii se află sub pămînt, cîţi alţii aparţin Seminţiei Nopţii?"

Prinzînd curaj fiindcă era aproape de uşă, Lori se adresă vocii care încerca să o reducă la tăcere pe cea care începuse să i se destăinuie:

– Am salvat copilul, zise ea. Cred că merit ceva pentru asta.

Urmă o lungă tăcere, apoi un punct de cenuşă înfierbîntată, roşie se lumină în mijloc, iar Lori îşi dădu seama că domnul Lylesburg stătea aproape în capul scărilor, unde lumina de afară ar fi trebuit să-l facă vizibil, dar nu se zărea nimic, cu excepţia capătului ţigării aprinse.

– Copilul nu are viaţă ca să fie salvat, îi spuse el lui Lori, dar ceea ce are îţi aparţine, dacă doreşti. Apoi tăcu o clipă. O vrei? Dacă da, ia-o! A ta este.

Ideea unui astfel de schimb o îngrozi:

– Drept cine mă iei? întrebă ea.

– Nu ştiu, răspunse Lylesburg. Tu ai cerut o recompensă.

– Eu vreau doar să mi se răspundă la cîteva întrebări, protestă Lori. Nu vreau copilul. Nu sînt o sălbatică.

– Nu, rosti vocea încet. Nu, nu eşti. De aceea te rog să pleci. N-ai ce căuta aici.

Trase din ţigară şi la lumina ei slabă Lori zări trăsăturile celui care îi vorbea. Simţi că el se lăsa văzut din proprie voinţă, făcînd să cadă vălul întunericului vreme de cîteva secunde pentru a se putea privi faţă în faţă. Ca şi Rachel,

părea esențializat, ascuțimea trăsăturilor fiind mai pregnantă, deoarece oasele lui erau mai mari și făcute pentru a fi acoperite de multă carne. Acum, cu ochii adînciți în orbite și cu mușchii faciali mult prea vizibili pe sub pielea ca un pergament, ceea ce domina era fruntea, ridată și cu un aspect bolnăvicios.

– Asta nu trebuia să se întîmple, spuse el. Nu trebuia să vezi.

– Știu asta, îi răspunse Lori.

– Atunci poate știi și că, dacă vei vorbi despre asta, consecințele vor fi cumplite.

– Nu mă amenința!

– Nu pentru tine, zise Lylesburg. Pentru *noi*.

Lori se jenă pentru că înțelesese greșit. Nu ea era cea vulnerabilă; ea, care putea ieși la lumină.

– Nu voi spune o vorbă, promise ea.

– Mulțumesc!

Trase din nou un fum, și acesta îi acoperi fața.

– Ce se află sub pămînt..., spuse el din spatele vălului, acolo trebuie să rămînă.

Rachel oftă ușurată, apoi privi cu duioșie spre copil și-l legănă ușor.

– Să mergem, îi spuse Lylesburg, iar umbrele care îl ascundeau vederii se îndepărtară pe scări.

– Trebuie să plec, spuse Rachel și se întoarse, gata să-l urmeze. Uită că ai ajuns aici. Nu poți face nimic. L-ai auzit pe domnul Lylesburg. Ce se află sub pămînt...

– ... Acolo trebuie să rămînă. Da, am auzit.

– Midian aparține Seminției. Aici nu are nevoie nimeni de tine.

– Dar spune-mi, o rugă Lori. Boone e aici?

Rachel ajunsese deja în capul scării, iar acum începea să coboare.

– Este aici, nu-i aşa? spuse Lori, renunţînd la siguranţa pe care i-o oferea uşa deschisă şi traversînd încăperea către Rachel. Voi i-aţi furat cadavrul!

Acest lucru era îngrozitor, macabru. Aceşti locuitori ai mormintelor, Seminţia Nopţii, îl împiedicau pe Boone să-şi găsească odihna.

– *Aşa e! L-aţi furat!*

Rachel se opri o clipă şi privi înapoi către Lori, iar chipul ei abia se zări în întunericul scării:

– Noi n-am furat nimic, spuse ea, şi în glasul ei nu se simţi nici urmă de reproş.

– *Atunci unde e?* întrebă Lori.

Rachel se întoarse şi se îndepărtă, iar umbrele o înghiţiră cu totul.

– *Spune-mi! Pentru numele lui Dumnezeu!* răcni Lori după ea. Brusc, începu să plîngă; într-un vîrtej ameţitor de furie, spaimă şi disperare: *Spune-mi, te rog!*

Disperarea o făcu să coboare treptele după Rachel, iar strigătele ei deveniră rugăminţi:

– Aşteaptă... răspunde-mi!

Coborî trei trepte, apoi puse piciorul pe a patra. La a cincea se opri sau, mai curînd, corpul se opuse, picioarele îi împietriseră, nesocotindu-i voinţa şi refuzînd să o ducă mai departe în bezna criptei. Îşi simţi pielea străbătută de fiori şi pulsul bătîndu-i nebuneşte în tîmple. Nici măcar voinţa de fier nu putea înfrînge instinctul animalic ce îi interzicea să coboare, aşa că nu făcu altceva decît să încremenească şi să privească în adînc. Pînă şi lacrimile i se uscaseră pe obraji. Saliva i se uscase şi nu putea nici să vorbească, nici să înainteze. Şi nici nu ar fi voit să strige acum spre cei din întuneric, de teamă că i-ar răspunde la rugăminţi. Deşi nu vedea pe nici unul dintre ei, instinctul îi spunea că ceilalţi erau mult mai groaznici decît Rachel şi copilul-animal. Pe lîngă ce erau în stare să facă, schimbarea formei era o calitate aproape firească.

Simți perversitatea lor ca pe o caracteristică a aerului. Îl respira. Îi rîcîia plămînii și-i făcea inima să bată mai repede.

Dacă luaseră cadavrul lui Boone pentru a-l transforma în obiect de joacă, era mai mult ca sigur că nu putea să-l mai recupereze. Va trebui să se consoleze cu speranța că sufletul lui se afla într-un loc mai luminos.

Învinsă, făcu un pas înapoi. Umbrele păreau că nu vor să o elibereze. Le simți intrîndu-i pe sub bluză, agățîndu-i-se de gene – o mie de piedici care-i încetineau retragerea.

– Nu voi spune nimănui, murmură ea. Vă rog, lăsați-mă să plec!

Însă umbrele o rețineau, iar puterea lor constituia un avertisment al pedepsei ce o aștepta dacă le nesocotea porunca.

– Promit, zise ea. Ce altceva aș putea să mai fac?

Brusc, umbrele bătură în retragere. Nu-și dăduse seama cu cîtă forță o reținuseră decît după ce o eliberară. Se împletici mergînd înapoi, apoi căzu pe scări, ajungînd în anticamera luminată. Întoarse spatele criptei și alergă spre ușă, ajungînd în plin soare.

Acesta era orbitor. Își acoperi ochii și reuși să rămînă în picioare agățîndu-se de porticul din piatră. Îi trebuiră cîteva minute ca să se poată acomoda cu violența luminii. Încercă să meargă privind printre pleoapele întredeschise. O luă spre poarta principală printr-un labirint cu nenumărate fundături și ocolișuri.

Pînă să ajungă la poartă se obișnuise oarecum cu brutalitatea luminii. Trupul încă nu se pusese sub comanda minții. Picioarele refuzau să o ducă mai mult de cîțiva pași în susul dealului spre Midian, amenințînd să cedeze fără s-o avertizeze cumva. Nervii ei, încordați la maximum din cauza emoției, cedau. Bine cel puțin că scăpase cu viață. Vreme de cîteva secunde, cît se aflase pe trepte, viața ei atîrnase de un fir de păr. Umbrele care o înlănțuiseră acolo ar fi putut pune stăpînire pe ea, nu se îndoia de asta. Ar fi făcut-o sclava

Lumii Subpământene şi ar fi ucis-o. De ce o eliberaseră totuşi? Poate pentru că salvase copilul sau poate pentru că jurase să păstreze secretul, şi ei avuseseră încredere în ea. Nici una dintre aceste explicaţii nu părea să-i anime însă pe monştri, iar ea credea cu hotărîre că tot ce văzuse vieţuind sub cimitirul din Midian merita acest nume. Cine altcineva, în afară de monştri, şi-ar fi găsit culcuşul printre morţi? Chiar dacă-şi spuneau Seminţia Nopţii, adevărata lor natură nu putea fi ascunsă nici de vorbele, nici de gesturile lor de bună-credinţă.

Scăpase de demoni – de putreziciune – şi era gata să rostească o rugăciune de recunoştinţă pentru că fusese salvată, însă cerul părea de necuprins şi atît de orbitor şi cu siguranţă că nu exista vreo zeitate care să-i asculte ruga.

PARTEA A TREIA

VREMURI ÎNTUNECATE

„... Dezlănțuit în oraș, cu două piei. Cea a hainei și cealaltă, a cărnii. Trei, dacă socotești prepuțul. Toate trebuie mîngîiate în noaptea asta, desigur. Toate pregătite să fie mîngîiate, dezmierdate și iubite în noaptea asta, da, domnule."

CHARLES KYD
Atîrnînd de un fir de păr

XI

Teren de vînătoare

1

În timp ce conducea înapoi spre Shere Neck, cu radioul dat la maximum – atît pentru a se convinge că e vie, cît şi pentru a nu o lua razna – parcurgînd kilometru după kilometru, deveni tot mai sigură că, în ciuda promisiunii făcute, nu va fi în stare să-i ascundă lui Sheryl experienţa pe care o avusese. Oare nu se citea clar pe chipul ei, în vocea ei? Temerile se vădiră neîntemeiate. Ori se pricepea să-şi ascundă trăirile mai bine decît credea, ori Sheryl era lipsită de intuiţie. În orice caz, aceasta nu-i puse decît cele mai nevinovate întrebări despre vizita la Midian, după care schimbă subiectul, vorbind despre Curtis:

– Ţin neapărat să-l cunoşti, spuse ea, ca să mă conving că nu visez.

– Vreau să plec acasă, Sheryl, îi explică Lori.

– Doar n-o să pleci în seara asta. E prea tîrziu!

Avea dreptate: era prea tîrziu ca Lori să pornească înapoi spre casă. Pe de altă parte, nici nu putea născoci vreun motiv pentru a refuza rugămintea fetei, fără s-o jignească.

– N-o să te simţi în plus, te asigur, spuse Sheryl. Şi el a zis că vrea să te cunoască. I-am povestit totul despre tine. Adică... nu chiar *totul*. Dar suficient, înţelegi, despre felul în

care ne-am întîlnit. Făcu o mutră dezamăgită: Promite-mi c-o să vii, insistă ea.

– Vin.

– Grozav! O să-l sun chiar acum.

Cît lipsi Sheryl pentru a telefona, Lori făcu un duş. După nici două minute primi veşti despre întîlnirea din acea seară:

– O să ne aştepte la un restaurant pe care îl ştie el, în jur de opt, strigă Sheryl. Ba chiar o să-ţi găsească şi ţie un prieten...

– Nu, Sheryl...

– Cred c-a glumit, veni răspunsul. Sheryl apăru în uşa de la baie: Are un simţ al umorului cam straniu. Ştii, uneori nu-ţi dai seama dacă vorbeşte serios sau glumeşte. Aşa e el.

„Grozav, gîndi Lori, un comic ratat." Cu toate acestea, fără îndoială, se simţea împăcată că o regăsise pe Sheryl, care manifesta un entuziasm de adolescentă. Nesfîrşitele poveşti despre Curtis – dintre care nici una nu-i oferea mai mult decît un portret schiţat de un artist stradal: numai suprafaţă, fără pătrundere în profunzime – era antidotul perfect, menit să o facă să-şi uite gîndurile despre Midian şi revelaţiile avute acolo. Începutul înserării se dovedea atît de încărcat de bună dispoziţie şi de ritualurile pregătitoare pentru ieşirea în oraş, încît Lori se întrebă dacă tot ce se petrecuse în necropolă nu fusese o simplă halucinaţie. Avea însă dovada care dădea consistenţă amintirii: tăietura de lîngă gură, făcută de ramura rebelă. Semnul era aproape neînsemnat, dar usturimea o împiedica să-şi pună la îndoială sănătatea mintală. *Vizitase* Midian-ul. *Ţinuse* în braţe o făptură ce-şi schimbase forma şi *stătuse* pe scările criptei înconjurată de o miasmă atît de pătrunzătoare, încît ea ar fi putut contamina de putreziciune pînă şi credinţa unui sfînt.

Cu toate că lumea păgînă de sub cimitir se afla tot atît de departe de Sheryl şi de furtunoasa ei relaţie amoroasă precum noaptea de zi, asta nu o făcea să-şi piardă simţul realităţii. Cu timpul trebuia să pătrundă mai adînc în acea realitate; să-i găsească un loc, deşi asta sfida orice înţeles şi orice logică.

Deocamdată, avea să păstreze totul în minte, avînd tăietura drept paznic, şi să se bucure de plăcerile pe care i le va oferi seara ce urma.

2

– E o glumă, zise Sheryl, cînd ajunseră în faţa restaurantului Hudson Bay Sunset. Nu ţi-am spus eu că are un simţ al umorului cam ciudat?

Restaurantul la care o invitase fusese distrus în întregime de un incendiu, iar, judecînd după aspectul lemnului ars, asta se întîmplase cu cîteva săptămîni în urmă.

– Eşti sigură că ţi-ai notat corect adresa? o întrebă Lori.

Sheryl pufni în rîs:

– Îţi spun eu că e una dintre glumele lui.

– Bun, am rîs şi eu, făcu Lori. Dar cînd mîncăm?

– Probabil ne urmăreşte, spuse Sheryl, cu un umor puţin forţat.

Lori cercetă împrejurimile să-l descopere pe urmăritor. Deşi nu avea nici un motiv de teamă pe străzile unui oraş ca acesta, chiar şi sîmbătă noaptea, cartierul era departe de a arăta primitor. Toate magazinele din apropierea restaurantului aveau obloanele trase – unele dintre ele pentru vecie – iar trotuarele erau complet pustii în ambele direcţii. Nu arăta ca un loc în care merita să zăbovească.

– Nu-l văd, spuse ea.

– Nici eu.

– Şi-acum ce facem? întrebă Lori, străduindu-se să elimine orice urmă de nervozitate din glas.

Dacă aşa concepea Curtis Făt-Frumos distracţia, atunci gusturile lui Sheryl trebuiau puse la îndoială; dar cine era ea să o judece, mai ales că pînă nu demult iubise şi se despărţise de un nebun?

BIBLIOTECA

– Ce-ar fi să-l aşteptăm afară, Sheryl?

– Pesemne că e înăuntru.

– Ar putea fi periculos.

Sfatul ei rămase fără ecou:

– *Sheryl!*

– Te-am auzit. N-o să păţesc nimic.

Sheryl pătrunsese deja în interiorul întunecat.

– Curtis? o auzi ea, strigîndu-l.

Un automobil al cărui motor părea stricat de tot trecu pe stradă. Pasagerul, un tînăr cu un început de chelie, scoase capul pe fereastră:

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulţumesc, strigă Lori, incapabilă să-şi dea seama dacă întrebarea era un gest de politeţe sau o încercare de a o agăţa.

„Mai curînd o replică de agăţat", socoti ea, cînd automobilul acceleră şi se îndepărtă; bărbaţii nu se dezminţeau niciunde! Starea ei de spirit, care se îmbunătăţise din ce în ce mai mult de cînd se afla din nou în tovărăşia lui Sheryl, începea să se deterioreze cu repeziciune. Nu-i plăcea să stea pe strada aceea pustie, cînd mai rămăsese puţin pînă cînd ziua avea să stingă. Noaptea, care fusese mereu un loc al promisiunilor, aparţinea prea mult Seminţiei, care pusese acum stăpînire pe numele ei. Şi de ce nu? Întunericul era doar unul, în cele din urmă. Chiar acum, în Midian, probabil că făpturile Seminţiei deschideau uşile mausoleelor, ştiind că lumina stelelor nu le va atinge. Se cutremură la acest gînd.

Ceva mai departe, dinspre o altă stradă, auzi un motor de automobil ambalat, urlînd, apoi un scîrţîit de frîne. Să fi sosit oare bunii samariteni să mai arunce o privire?

– Sheryl! strigă ea. Unde eşti?

Gluma, dacă glumă fusese, iar nu o greşeală a lui Sheryl, îşi pierduse pînă şi umorul îndoielnic pe care îl avusese.

Vru să revină la maşină şi *să conducă* înapoi pînă la hotel, dacă trebuia.

– Sheryl! Mă auzi?

Din interiorul clădirii se auziră hohote de rîs, rîsul gîlgîit al lui Sheryl. Recunoscîndu-şi acum contribuţia la eşecul acelei seri, Lori trecu de pragul uşii, căutîndu-i pe glumeţi.

Hohotul de rîs se auzi din nou, apoi se întrerupse brusc, urmat de exclamaţia lui Sheryl:

– *Curtis!* pe un ton de indignare prefăcută care se transformă în alte hohote prosteşti.

Aşadar, nemaipomenitul iubit *se afla* acolo. Lori se gîndi că ar fi mai bine să se întoarcă în stradă şi să-i lase să-şi continue jocul deşucheat. Însă gîndul de a mai petrece o seară singură în camera de hotel, ascultînd larma de la cine ştie ce petrecere, o îndemnă să se strecoare cu greu printr-o învălmăşeală de mobilier ars.

Dacă n-ar fi fost strălucirea plăcilor de gresie, care reflectau lumina din stradă pînă acolo unde se îmbinau grinzile tavanului, n-ar fi riscat să înainteze prea mult. În faţa ei vedea totuşi ca prin ceaţă arcada prin care răzbătuseră hohotele de rîs ale lui Sheryl. Îşi croi drum spre ea. Nu se mai auzea nici un sunet. Ei, cu siguranţă, îi urmăreau fiecare pas făcut înainte. Le simţea privirile.

– Potoliţi-vă, prieteni, spuse ea. Gata cu joaca! Mi-e foame.

Nu primi nici un răspuns. În spatele ei, pe stradă, îi auzi pe bunii samariteni urlînd. Retragerea nu părea o idee fericită. Înaintă trecînd de arcadă.

Primul gînd care îi veni în minte era că el minţise doar pe jumătate; locul acela *fusese* un restaurant. Incursiunea o duse într-o bucătărie, unde probabil se declanşase incendiul. Şi încăperea aceea era placată cu gresie albă, pătată de fum, totuşi suficient de strălucitoare pentru a conferi întregului interior, care era spaţios, un luciu straniu. Rămase în cadrul arcadei şi-şi plimbă privirea împrejur. Cea mai masivă dintre maşinile de

gătit trona în centru, avînd încă stelajele de ustensile de bucătărie atîrnate deasupra şi împiedicînd-o astfel să vadă mai bine. Glumeţii se ascundeau, probabil, de cealaltă parte a plitei, aceea fiind singura ascunzătoare pe care o oferea încăperea.

În ciuda fricii, percepu un ecou care-i aminti jocul de-a v-aţi-ascunselea. Primul joc învăţat, fiindcă era cel mai simplu. Cît de mult îi plăcuse să se simtă îngrozită de tatăl ei, apoi fugărită şi prinsă! Ar fi vrut ca el să se afle acolo, se trezi gîndindu-se, aşteptînd să o îmbrăţişeze. Numai că pe el îl prinsese cancerul chiar de gîtlej!

– Sheryl? spuse ea. Renunţ. Unde sînteţi?

În timp ce rosti aceste cuvinte, ajunse în apropierea unuia dintre jucători, iar jocul încetă.

Sheryl nu se ascundea, decît dacă îşi găsea ascunzătoare în moarte. Era ghemuită şi lipită de maşina de gătit, cu capul azvîrlit pe spate şi faţa ciopîrţită cumplit.

– *Iisuse!*

În spate, Lori auzi un zgomot. Cineva se apropia. Era prea tîrziu ca să se mai ascundă. Avea să fie prinsă. Şi nu de nişte braţe iubitoare; nu de tatăl ei, care doar se juca de-a monstrul. Acela era chiar monstrul în persoană.

Se întoarse să-i vadă faţa, înainte de a fi atacată, dar văzu alergînd spre ea doar o păpuşă cusută din cîrpe şi resturi: fermoar în loc de gură, nasturi drept ochi, toate cusute pe o pînză albă şi legate atît de strîns pe faţa monstrului, încît saliva formase o pată în jurul gurii. I se refuza chipul, dar nu şi colţii. Îi ţinea deasupra capului, cuţite sclipitoare cu lamele subţiri ca nişte fire de iarbă, descriind un cerc pentru a o împunge în ochi. Sări într-o parte şi scăpă de lovituri, dar monstrul veni după ea repede, rostindu-i numele din spatele măştii cu fermoar în locul gurii:

– Mai bine să terminăm, Lori.

Omul îndreptă din nou cuțitele spre ea, dar ea se dovedi mai iute. Masca nu părea să se grăbească; se apropia constant, cu o încredere obscenă.

– Sheryl a procedat cel mai bine, spuse el. S-a așezat acolo și a așteptat.

– Să te f...

– Poate mai tîrziu.

Își trecu lama cuțitelor de-a lungul oalelor atîrnate, scoțînd scrîșnete și scîntei.

– Mai tîrziu, după ce te mai răcești. Hohoti, și fermoarul se căscă: Asta chiar e ceva pentru care merită să aștepți.

Lori îl lăsă să vorbească, timp în care încercă să descopere cum putea să fugă. Ușa de ieșire pentru cazuri de urgență era blocată de bîrnele arse; singura ieșire rămînea arcada pe unde intrase, dar Masca îi tăia tocmai acel drum, ascuțind cuțitele unul de altul.

Apoi se îndreptă din nou spre ea. De astă dată nu mai glumea; discuția se încheiase. Văzîndu-l cum se apropie, Lori își aduse aminte de Midian. Doar nu supraviețuise acelor momente de groază pentru a fi hăcuită și ucisă de vreun lunatic?

Dă-l dracului!

În clipa în care cuțitele alunecară spre ea, înșfăcă o cratiță de pe stelajul de deasupra plitei și o aruncă spre el. Îl nimeri în plin. O uimi propria forță. Masca se dezechilibră, scăpînd unul dintre cuțite. De sub pînza ce acoperea fața nu răzbătu nici un sunet. Monstrul își trecu încet cuțitul din mîna dreaptă în stînga, scutură din cap ca și cum ar fi vrut să alunge amețeala și se repezi din nou către Lori, acum însă mai precipitat. Ea de-abia avu timp se ridice cratița drept scut. Lama cuțitului alunecă în jos și îi întîlni mîna. Pentru o clipă nu simți nici durerea și nici sîngele. Apoi ambele răbufniră exploziv și scăpă cratița care îi căzu la picioare. Monstrul scoase un sunet, semănînd cu un uguit, iar înclinarea capului dovedea că imaginea sîngelui, care curgea din rană, îl atrăgea.

Lori privi spre uşă, calculînd timpul ce i-ar fi trebuit ca să ajungă acolo înaintea lui. Dar pînă să se decidă, Masca declanşă atacul final. Cuţitul nu era ridicat. Nici vocea nu se auzi prea tare atunci cînd i se adresă:

– Lori, trebuie să discutăm.

– Stai dracului departe de mine.

Spre uimirea ei, el se supuse poruncii. În acest scurt răgaz, Lori ridică celălalt cuţit de pe podea. Era mai stîngace cu mîna rămasă nevătămată, dar individul era o ţintă cam mare. Îl putea răni; poate chiar reuşea să-i străpungă inima.

– Cu acela am ucis-o pe Sheryl, spuse el. Dacă aş fi în locul tău, eu l-aş pune jos.

Simţea în palmă oţelul lipicios.

– Da, cu el am despicat-o pe micuţa Sheryl, de la o ureche la cealaltă, urmă el. Iar acum tu ţi-ai lăsat amprentele peste tot. Trebuia să porţi mănuşi, ca mine.

Gîndindu-se la ce folosise acel cuţit, se îngrozi, dar nu vru să-l arunce şi să rămînă astfel fără apărare.

– Sigur, ai putea da vina pe Boone, îi sugeră Masca. Să spui poliţiei că el a făcut-o.

– De unde ştii de Boone? întrebă ea.

Nu-i jurase Sheryl că nu-i va destăinui nimic iubitului ei?

– Ştii unde e? întrebă Masca.

– A murit.

Monstrul cu cap de păpuşă negă:

– Nu. Îmi pare rău, dar nu. S-a ridicat şi a plecat de acolo. Dumnezeu ştie cum. Dar asta a făcut. Îţi dai seama? Individul era ciuruit de gloanţe. Doar ai văzut cît sînge a pierdut...

„Ne-a urmărit tot timpul, gîndi Lori. Ne-a urmărit la Midian, în acea primă zi. Dar de ce? Asta nu putea desluşi: de ce?"

– ... Atîta sînge, atîtea gloanţe, şi totuşi n-a vrut să rămînă mort.

– Cineva a furat cadavrul, spuse ea.

– Nu, veni răspunsul, nu aşa s-a întîmplat.

– Cine dracu' *eşti?*

– Bună întrebare. Nu văd motivul pentru care nu ai merita să primeşti răspuns.

Duse mîna la faţă şi-şi smulse masca. De sub ea apăru faţa lui Decker, transpirată şi surîzătoare.

– Regret că nu am un aparat de fotografiat, zise el, ca să-ţi surprind uimirea.

Lori nu-şi putea alunga de pe chip stupefacţia, deşi detesta gîndul că asta îl amuza pe Decker. Şocul o făcuse să rămînă cu gura căscată ca un peşte pe uscat. Aşadar, Decker era Curtis, Domnul Cinstea-ntruchipată al lui Sheryl.

– De ce?

– Ce anume?

– De ce-ai ucis-o pe Sheryl?

– Din acelaşi motiv pentru care i-am omorît şi pe restul, explică el nepăsător, ca şi cum întrebarea nu-l deranjase prea mult. Apoi, cu un aer extrem de serios adăugă: Din amuzament, bineînţeles. Din plăcere. Obişnuiam să discutăm îndelung despre motive, eu şi Boone. Analizam în profunzime, încercînd să înţelegem. Dar dacă e să dau vreo explicaţie, pot spune că o fac din pură plăcere.

– Boone era nevinovat.

– *Este* nevinovat, pe unde s-o fi ascunzînd el acum. Iar asta e o problemă, deoarece ştie adevărul, iar într-o bună zi s-ar putea să-l şi creadă cineva.

– Aşadar, vrei să-l opreşti?

– Tu n-ai proceda la fel? După cît m-am chinuit să-l fac să moară vinovat... Am tras chiar şi eu în el, şi, cu toate astea, s-a ridicat şi a dispărut!

– Poliţiştii mi-au spus că a murit. Erau siguri de asta.

– Morga a fost descuiată *pe dinăuntru*. Asta nu ţi-au spus-o? Pe clanţă erau amprentele lui; urmele plantare de pe pardoseală erau ale lui: Ţi-au spus *asta?* Nu, sigur că nu.

Dar ţi-o spun eu. *Boone trăieşte.* Iar moartea ta o să-l scoată din ascunzătoare, pariez. Va trebui să apară.

Încet, în timp ce rosti aceste cuvinte, ridică cuţitul:

– Fie şi numai pentru a te jeli.

Brusc, se repezi spre ea. Lori interpuse cuţitul care o ucisese pe Sheryl între ei, împiedicîndu-l să mai înainteze. Asta îl frînă puţin, dar nu-l împiedică să se apropie.

– Chiar te simţi în stare să faci asta? i se adresă el. Nu cred. Şi-ţi zic asta din experienţă. Oamenii sînt *laşi* chiar şi atunci cînd viaţa le e în pericol. Iar cuţitul acela, bineînţeles, s-a tocit cînd am tăiat-o pe sărmana Sheryl. Va trebui să loveşti serios ca să mă crestezi măcar.

Vorbea pe un ton aproape amuzat, înaintînd în continuare.

– Aş vrea totuşi să te văd încercînd, zise el. Serios! Vreau să te văd încercînd.

Cu coada ochiului Lori băgă de seamă că se apropie de nişte teancuri de farfurii, aflate aproape de cotul ei. Ar mai avea timp să ajungă la uşă? Într-o luptă cu arme egale cu acel maniac sigur ar fi pierdut. Dar avea şansa de a-l păcăli.

– Hai, pune-mă la încercare! Omoară-mă dacă poţi! Pentru Boone. Pentru sărmanu, nebun Boone.

În timp ce cuvintele i se transformau în hohote de rîs, Lori duse mîna rănită la farfurii, prinse un teanc şi-l azvîrli pe pardoseală în faţa lui Decker. Apoi mai aruncă un teanc, şi pe al treilea, iar cioburile de porţelan zburară în toate părţile. Decker făcu un pas înapoi, ducîndu-şi mîinile la faţă ca să se apere, iar Lori profită de această ocazie şi se năpusti spre arcadă. Trecu şi pătrunse în restaurant. Abia după aceea auzi zgomotul paşilor urmăritorului. Avea deja un avans suficient pentru a putea ajunge la uşa de ieşire, direct în stradă. Ajunsă pe trotuar, se întoarse spre uşa prin care ar fi putut să apară Decker. Însă el nu intenţiona să o urmărească în plină lumină.

– Inteligentă lucrătură, tîrfă, spuse el din beznă. Dar te prind eu. După ce-l găsesc pe Boone, te caut eu, așa că numără clipele pe care le mai ai de trăit.

Cu ochii ațintiți spre ușă, Lori se retrase cu spatele, îndreptîndu-se spre automobil. Abia acum își dădu seama că încă ținea strîns în mînă arma crimei. Nu avea de ales, trebuia să o ia cu ea și să o predea poliției, o dată cu declarația ei. Imediat ce ajunse la mașină urcă și, evitînd să privească spre clădirea pîrjolită, blocă portierele. După aceea azvîrli cuțitul pe jos, porni motorul și se îndepărtă de acel loc.

3

Avea de ales între a merge la poliție sau la Midian: o noapte de interogatoriu sau revenirea în necropolă. În primul caz, n-ar putea să-l prevină pe Boone că este urmărit de Decker. Dar dacă Decker a mințit-o, iar Boone nu supraviețuise gloanțelor? Atunci nu numai că ar fugi de la locul crimei, dar și-ar pune și viața în pericol, apropiindu-se din nou de Seminția Nopții, iar asta în mod inutil.

Cu o zi în urmă ar fi apelat la organele legii. Ar fi crezut cu tărie că prin procedurile lor, acestea ar fi făcut lumină în tot acest mister; că declarația i-ar fi fost luată în serios și că Decker ar fi fost tras la răspundere. Numai că în urmă cu o zi își închipuise că bestiile sînt bestii, iar copiii – copii; își închipuise că numai morții stau în pămînt și că sînt liniștiți acolo. Crezuse că doctorii vindecau; și că atunci cînd masca dementului s-ar fi ridicat, ar fi putut spune cu convingere: „Da, bineînțeles, asta-i față de nebun".

Greșise; se înșelase amarnic. Presupunerile din ziua precedentă dispăruseră, spulberate de vînt. Acum orice putea fi adevărat.

Boone putea fi în viață.

Porni spre Midian.

XII
Deasupra şi dedesubt

1

Stîrnite de ecoul şocului psihic trăit şi de pierderea de sînge din rana de la mînă, tot felul de închipuiri se năpustiră asupra ei în timp ce conducea. Acestea porniră precum zăpada spulberată de vînt pe parbriz – fulgi orbitori ce sfidau geamul şi zburau şuierînd pe lîngă faţa ei. Pe măsură ce starea ei se înrăutăţi, avu impresia că vede chipuri venind spre ea, apoi bucăţi de carne semănînd cu nişte fetuşi, care şopteau în timp ce se rostogoleau dincolo de ea. Spectacolul nu o descurajă, ci dimpotrivă. Părea să confirme scenariul pe care îl plăsmuise chiar mintea ei: acela că, la fel ca şi Boone, trăia într-o lume miraculoasă. Nimic n-o putea vătăma, cel puţin nu în acea noapte. În timp ce durerea o făcea să nu-şi mai simtă mîna şi conducea numai cu cealaltă, cu viteză, pe un drum neiluminat, se gîndea că soarta nu-i îngăduise să supravieţuiască atacului lui Decker doar pentru a o ucide pe şosea.

În aer avea loc o reîntîlnire. De aceea apăruseră viziunile, repezindu-se spre faruri şi învăluindu-i automobilul, pentru a exploda deasupra ei în rafale de lumini albe. Acestea o întîmpinau.

Spre Midian.

2

La un moment dat privi în oglinda retrovizoare şi i se păru că zăreşte o maşină în urma ei, cu farurile stinse. Dar

cînd se uită din nou, dispăruse. Poate că nici nu existase cu adevărat. În faţa ei se afla oraşul, cu casele orbite de lumina farurilor maşinii ei. Merse de-a lungul străzii principale şi nu se opri decît la poarta cimitirului.

Senzaţia de slăbiciune provocată de pierderea de sînge şi epuizarea fizică îi alungară teama de acel loc. Dacă era în stare să reziste răutăţii celor vii, atunci cu siguranţă putea supravieţui morţilor ori tovarăşilor acestora. Iar Boone se afla aici; speranţa aceasta se transforma în certitudine pe măsură ce se apropia de oraş. Boone era aici şi va putea să-l mai strîngă o dată în braţe.

Coborî din maşină, împleticindu-se, cît pe ce să se prăbuşească.

„Ridică-te..." îşi spuse ea.

Luminile văzute pe drum continuau să o năpădească, deşi nu mai conducea, acum însă detaliile care le individualizau dispăruseră. Rămăsese doar strălucirea, sălbăticia ei ameninţînd să ia cu sine întreaga lume. Dîndu-şi seama că în curînd avea să se prăbuşească, traversă drumul pînă spre poartă, strigîndu-l pe Boone. Primi răspunsul imediat, dar nu pe cel pe care-l aştepta.

– E aici? o întrebă cineva. Boone e *aici?*

Agăţîndu-se de poartă, întoarse capul, pe care-l simţi greu, ca de plumb şi, prin lumina firavă, îl văzu pe Decker, aşteptînd la cîţiva paşi de ea. În spatele lui, automobilul cu luminile stinse. Deşi profund nedumerită, pricepu că fusese manipulată: Decker o lăsase să scape, ştiind că tot ea îl va conduce spre duşmanul său.

– Proasto! se apostrofă ea.

– Da, aşa e. Dar şi aşa, ce puteai face? Era clar că voiai să-l salvezi.

Nu avea nici puterea, nici şiretenia necesare să-i reziste acestui om. Renunţînd să se mai sprijine de poartă, pătrunse în cimitir, împleticindu-se.

– *Boone!* strigă ea cît putu de tare. *Boone!*

Decker nu se grăbi să o urmărească; nu era cazul. Lori era ca un animal rănit plecat în căutarea altuia în aceeaşi stare. Aruncînd o privire în urmă, îl văzu pe Decker verificîndu-şi arma la lumina farurilor şi abia după aceea deschise mai larg poarta cimitirului şi porni în urmărirea ei.

Din cauza a ceea ce se petrecea în mintea ei, Lori abia zărea aleile largi pe care înainta, părînd o biată oarbă ce suspină la fiecare pas nesigur. Nu-şi mai dădea seama dacă Decker era în spatele sau în faţa ei. Acesta o putea doborî în orice clipă. Un singur glonţ, iar viaţa ei minunată avea să se încheie.

3

Cei din adîncuri, cu simţurile mereu pregătite să detecteze panica şi disperarea, auziră sosirea ei. Seminţia cunoştea şi sunetul făcut de paşii vînătorului; îl auziseră pe urmele lor de nenumărate ori. Acum aşteptau, fiindu-le milă de femeia care-şi trăia ultimele ei clipe, neputînd face nimic însă, pentru a nu-şi primejdui adăpostul. Rămăseseră puţine locuri în care monştrii să-şi mai poată găsi pacea. Nu riscau să-şi piardă ascunzătoarea pentru a salva o viaţă umană.

Şi totuşi îi îndurerau strigătele şi rugăminţile ei. Iar pentru unul dintre ei sunetul devenea de nesuportat.

– Lăsaţi-mă să merg la ea.

– Nu se poate. Ştii asta.

– Îl pot ucide. Cine va şti că a trecut pe aici?

– Nu poate fi singur. Or mai fi şi alţii care aşteaptă dincolo de ziduri. Ai uitat cum au venit după tine?

– N-o pot lăsa să moară.

– Boone. Doamne, ajută-mă...

Durerea pe care i-o provocă acest strigăt depăşea orice suferinţă pe care o îndurase, conştient fiind că legea Midianului nu-i îngăduia să răspundă.

– Ascult-o numai, pentru numele lui Dumnezeu, zise el. *Ascultă.*

– Cînd te-am acceptat, ai promis ceva, îi reaminti Lylesburg.

– Ştiu. Înţeleg.

– Mă îndoiesc. Şi să ştii că nu a fost doar un avertisment, Boone. Încalcă-ţi cuvîntul şi nu vei mai avea unde să mergi. Nici cu noi. Nici cu ei.

– Dar nu faci altceva decît să îmi ceri să aud cum moare...

– Atunci astupă-ţi urechile. Oricum se va termina repede.

4

Lori nu mai avea putere să-l strige. Dar nu avea nici o importanţă, căci EL nu era aici. Iar dacă era, cu siguranţă zăcea în pămînt, descompunîndu-se. Dincolo de orice ajutor, dat sau primit.

Rămăsese singură, iar bărbatul înarmat se apropia.

Decker îşi scoase masca din buzunar, cea cu nasturi în spatele căreia se simţea mereu în siguranţă, chiar şi în cursul epuizantelor zile petrecute împreună cu Boone, cînd îl făcuse să memoreze date şi locuri ale unor crime pe care acesta avea să şi le atribuie. Atunci, aproape că nu-şi mai încăpea în piele de mîndrie şi chiar îl bătea gîndul de a şi le revendica pe toate. Avea însă mai mult nevoie de un ţap ispăşitor decît de fiorul trecător al confesiunilor, pentru a ţine în frîu bănuielile. Recunoaşterea de către Boone a acelor crime nu ar fi însemnat şi sfîrşitul lor. După o vreme, masca ar fi reînceput să-i vorbească stăpînului ei, cerîndu-i să fie din nou însîngerată, iar măcelurile ar fi trebuit să devină o obişnuinţă. Dar asta s-ar fi întîmplat numai după ce Decker ar fi găsit un nou nume şi un alt oraş unde să-şi reia profesia de doctor. Boone îi stricase

însă toate aceste planuri bine concepute, dar el nu mai putea spune ceea ce știa. Bătrîna mască va avea grijă de asta.

Și-o trase pe față. Avea mirosul dorinței lui. De îndată ce inspiră prin ea se simți excitat. Dar nu oricum, ci într-un mod care prevestea moartea, crima. Sexul adulmeca aerul în locul lui, chiar prin stofa pantalonilor și prin lenjerie. Adulmeca victima care alerga în față. Măștii nu-i păsa că prada lui Decker era o femeie; oricine îl excita de moarte. Într-o vreme, fusese pornit pe bătrîni, care se scăpau în pantaloni în fața lui; uneori pe fete; alteori pe femei; chiar și pe copii. Ochii încrucișați ai Bătrînei Măști priveau la fel întreaga umanitate.

Iar acum, pentru Mască, femeia aceasta aflată undeva, în beznă, nu se deosebea deloc de celelalte victime. Imediat ce începeau să intre în panică și să sîngereze, toate semănau între ele. Decker le urmărea cu pas sigur; acest stil era unul din semnele distinctive ale Nasturelui de pe cap, la fel ca și mersul călăului. Iar această femeie fugea din calea lui, strigătele ei care cerșeau îndurare transformîndu-se în smiorcăieli și gîfîituri. Deși nu mai avea putere să-și strige eroul, era sigur că se ruga pentru ca el să-i vină în ajutor. Sărmana! Nu știa că eroii nu apăreau niciodată la timp? Pe toate victimele le auzise strigînd, rugîndu-se, tîrguindu-se cu Sfinții Părinți și Mume, marii apărători, protectorii; nici unul dintre ei nu se ivea.

Dar chinurile ei aveau să se sfîrșească foarte curînd. Un glonț în ceafă pentru a o doborî, apoi va scoate cuțitul cel greu și se va ocupa de fața ei, așa cum procedase cu toți ceilalți. În cruciș, și încă o dată, la fel ca și firele cu care fusese cusut nasturele-ochi, pînă nu va mai rămîne nimic de privit în afară de carnea vie.

Aha! Femeia era gata să se prăbușească, fiind prea extenuată ca să mai poată fugi.

Decker deschise gura din oțel a măștii și se adresă fetei căzute la pămînt:

– Nu mișca! spuse el. Îmi ia mai puțin timp astfel.

Lori mai făcu o ultimă încercare să se ridice, dar picioarele n-o mai ascultau deloc, iar vălul albicios o înconjura din toate părțile. Amețită, întoarse capul în direcția din care venise vocea lui Decker și, ca prin ceață, văzu că acesta își pusese masca pe față. Era un chip de mort.

El ridică arma.

Lori simți vibrații în pământul de sub ea. Să fi fost, poate, zgomotul împușcăturii? Nu mai vedea arma și nici pe Decker. Un ultim val îl făcuse invizibil. Dar trupul ei simțea pământul cutremurîndu-se, iar printre urletele ascuțite din minte auzi pe cineva strigînd numele celui pe care ea sperase să-l găsească aici.

Boone!

Nu auzi răspunsul – poate că nici nu avea să vină – dar strigătul răsună din nou, ca și cum l-ar fi chemat înapoi în pământ.

Nu reuși să-și mai adune ultimele puteri pentru a răspunde chemării, fiindcă brațul nevătămat ceda sub ea și căzu cu fața la pământ.

Masca păși către prada sa, dezamăgită că aceasta își pierduse cunoștința și nu va mai auzi binecuvîntarea finală. În asemenea momente îi plăcea să spună cîteva cuvinte profunde; cuvinte pe care niciodată nu și le pregătea dinainte, dar care sunau ca o poezie, atunci cînd erau rostite de gura cu fermoar. Uneori, victimele rîdeau auzindu-i predica, iar asta îl făcea să fie crud. Dacă însă plîngeau, atunci avea grijă ca ultima clipă, *chiar ultima*, să treacă iute și fără dureri.

Întoarse femeia pe spate cu piciorul, pentru a vedea dacă nu o putea trezi cumva din leșin. Ea întredeschise ochii, tremurînd.

– Bravo! zise el, ațintind pistolul către fața ei.

În timp ce simțea cum cuvintele înțelepte începeau să-i vină pe buze, auzi un urlet. Preț de o clipă, asta îl făcu să-și ia privirea de la femeie. De undeva, pornise un vînt mut care

cutremura copacii. Din pământul de sub picioarele lui se isca nemulțumirea.

Masca rămase neclintită. Rătăcirea prin cimitire nu-l făcea să se înfioare. El era Noua Moarte, chipul de mîine ce putea fi căpătat chiar azi: ce rău i-ar fi putut face țărîna?

Rîse la o idee atît de melodramatică. Își dădu capul pe spate, hohotind.

Femeia de la picioarele lui începu să geamă. Sosise vremea s-o reducă la tăcere, așa că ținti către gura ei deschisă.

În clipa în care Decker recunoscu cuvîntul pe care buzele ei se pregăteau să îl articuleze, întunericul din fața lui se despică și cuvîntul materializat ieși din ascunzătoare.

– Boone, asta rostise ea.

Și cuvîntul s-a întrupat.

Acesta ieși din umbra copacilor care se clătinau în vînt, îmbrăcat întocmai cum și-l aducea aminte Masca: într-un tricou murdar și cu blugi. Avea însă o strălucire în ochi pe care Masca nu și-o amintea; și pășea – în ciuda gloanțelor care îl ciuruiseră – ca un om care părea să nu fi cunoscut niciodată durerea.

Mare mister! Dar mai era ceva. Încă de cînd apăru începu să *se schimbe*, expirînd un văl de fum care făcea carnea să devină o nălucire.

Acesta era țapul ispășitor; ba nu încă. Deocamdată...

Masca privi spre femeie pentru a se convinge că vedeau amîndoi aceeași himeră, însă ea își pierduse din nou cunoștința. Se vedea silit să se încreadă în ceea ce-i spuneau ochii cusuți în cruciș, iar aceștia prevesteau numai clipe de groază.

Mușchii gîtului și brațelor lui Boone se unduiau traversați de lumini și întuneric; degetele deveneau mai mari; fața, neclară din cauza fumului pe care îl emana, părea să fie traversată de filamente orbitoare ce descriau o formă ascunsă din cap, căreia i se conformau mușchii și oasele.

Și în tot amestecul acesta de neînțeles, se auzi o voce. Nu semăna cu aceea pe care și-o amintea Masca; nu era vocea

ţapului ispăşitor, sugrumată de povara vinovăţiei, ci era un răcnet de furie:

– *Decker, eşti un om mort!* strigă monstrul.

Masca detesta acel nume; pe acel *Decker*. Omul era o veche iubire, cu care se culcase cînd şi cînd. Atît de excitată de ideea crimei, Masca abia de-şi mai aducea aminte dacă doctorul Decker era viu sau mort.

Şi totuşi monstrul îl striga pe acel nume:

– Mă auzi, *Decker?*

„Un bastard", gîndi Masca. Născut din păcat, pe jumătate avortat. Îndreptă pistolul spre inima lui. Îşi încheiase transformarea, iar acum stătea în faţa duşmanului, întreg, dacă acest ceva astfel întrupat poate fi numit întreg. Zămislit de o lupoaică însămînţată de un clovn, era ridicol din cap pînă în picioare. „Pentru ăsta nu merită să rostesc nici o binecuvîntare", hotărî Masca. Doar un scuipat lăţit pe faţa lui hibridă, atunci cînd o să zacă mort la pămînt, va fi suficient.

Fără să mai stea pe gînduri, trase. Glonţul făcu o gaură în mijlocul tricoului şi în carnea transformată a lui Boone, care se mulţumi să rînjească:

– Ai încercat deja asta, Decker, zise Boone. Nu te-ai învăţat minte?

– *Eu nu sînt Decker*, îi răspunse Masca şi trase din nou.

O altă gaură se căscă lîngă prima, dar sîngele nu ţîşni din nici una.

Boone începuse să înainteze către armă. Nu era pasul şovăielnic de altădată, ci mersul sigur pe care Masca îl recunoscu: era al călăului său. Simţi mirosul dulce-amărui al bestiei, în ciuda materialului ce-i acoperea faţa, şi i se făcu greaţă.

– „Stai nemişcată, spuse monstrul. Îmi ia mai puţin timp astfel..."

Chiar şi pasul făcut era o insultă, astfel că Masca înnebuni auzind claritatea propriilor sale cuvinte rostite dintr-un gîtlej uscat. Scoase un răcnet ascuţit şi ţinti spre gura lui Boone pentru a-i spulbera limba aceea detestabilă, dar Boone îşi

întinse mîinile umflate în față și puse stăpînire pe armă. Chiar în clipa în care pistolul îi era smuls, Masca apăsă pe trăgaci, nimerind într-o mînă a lui Boone. Glonțul îi smulse degetul mic. Fața acestuia se întunecă de supărare. Smulse pistolul din mîinile Măștii și îl azvîrli departe. Apoi îl prinse pe cel care îl mutilase și-l trase mai aproape.

Văzîndu-și moartea cu ochii, Masca și cel care o purta nu mai reprezentau o entitate clară. Masca nu credea că ar putea muri vreodată. Decker era însă de altă părere. Începu să se milogească, iar dinții îi clănțăneau în timp ce se loveau de fermoar:

– Boone... nu-ți dai seama ce faci.

În fața lașității lui, simți Masca strîngîndu-se de furie, dar continuă să vorbească, în încercarea de a descoperi acel ton al vocii despre care își amintea că îl liniștea pe acest om cîndva.

– Ești bolnav, Boone.

„Nu te milogi", își auzi el Masca, „să nu îndrăznești să cerșești îndurare."

– Și mă poți salva, nu? zise monstrul.

– Da, da, îi răspunse Decker. Bineînțeles. Numai să-mi lași un răgaz.

Cu mîna rănită, Boone mîngîie masca:

– De ce te ascunzi în spatele ei? întrebă el.

– *Ea mă face* să mă ascund. Eu nu vreau, dar ea mă silește.

Furia Măștii nu cunoștea margini. Auzind cum își trădează stăpînul, răcni în mintea lui Decker. Dacă supraviețuia acestei nopți, ea îi va cere cea mai cumplită despăgubire pentru toate minciunile rostite. Îi va plăti bucuros, dar a doua zi. Acum însă trebuia să păcălească bestia ca să poată apuca dimineața.

– Cred că te simți la fel, sub pielea aceea pe care trebuie să o porți, zise Decker.

– La fel? întrebă Boone.

– Încolțit. Silit să verși sînge. Dar tu nu vrei să verși sînge, la fel ca și mine.

– Nu pricepi? spuse Boone. Eu nu sînt *îndărătul* acestei fețe. *Sînt* fața.

Decker clătină din cap.

– Nu-s sigur. Cred că pe undeva ai rămas acelaşi Boone.

– Boone a murit. A fost doborît de gloanţe chiar în faţa ta. Ai uitat? Pînă şi tu ai tras.

– Dar ai supravieţuit.

– Nu... viu.

Pînă în acea clipă Decker tremurase, acum însă îşi recăpătase calmul. Pe măsură ce misterul i se limpezea, simţea cum muşchii îi devin tot mai rigizi.

– Tu m-ai împins în braţele monştrilor, Decker! Şi m-am transformat într-unul dintre ei. Nu de teapa ta. Nu dintre aceia fără suflet. Îl trase pe Decker foarte aproape, pînă ajunse cu faţa la cîţiva centimetri de mască: Sînt mort, Decker! Gloanţele tale nu reprezintă nimic pentru mine. Midian mi-a pătruns în vene. Asta înseamnă că mă voi salva mereu. Pe cînd tu...

Mîngîind Masca, prinse ţesătura între degete.

– ... Tu, Decker... cînd vei muri, s-a terminat. Şi-aş vrea să-ţi văd chipul cînd se va întîmpla asta.

Trase de Mască. Aceasta era legată strîns şi nu se desfăcea. Trebui să vîre ghearele între urzeală şi dublură pentru a o îndepărta, descoperind faţa năclăită de sudoare de sub ea. Cît timp risipise privind acest chip şi agăţîndu-se de cel mai neînsemnat licăr de aprobare? Şi iată, aceasta era adevărata stare a vraciului: pierdută, pierită şi înlăcrimată.

– M-am temut, spuse Decker. Înţelegi asta, nu? Aveau să mă găsească, să mă pedepsească, iar eu aveam nevoie de cineva pe care să dau vina.

– Ţi-ai greşit omul.

– *Om?* şopti o voce slabă din întuneric. Te crezi om?

Boone privi spăşit:

– Monstrul, zise el.

Urmă un hohot de rîs. Apoi:

– Hei, îl ucizi sau nu?

Boone îşi întoarse privirea de la Decker spre cel care, ghemuit pe un mormînt, i se adresase. Faţa lui era o masă de ţesut semicicatrizat.

– Îşi mai aduce aminte de mine? îl întrebă omul pe Boone.

– Nu ştiu. Ţi-aminteşti de el? îl întrebă Boone pe Decker. Îl cheamă Narcisse.

Decker rămase cu privirea pironită, mut.

– Încă unul din lumea Midianului, rosti Boone.

– Nu am fost niciodată sigur unde mi-e locul, gîndi Narcisse cu voce tare. Asta pînă mi-am scos singur gloanţele din faţă. Credeam că visez totul.

– Dar teama... spuse Boone.

– Da, mi-a fost teamă. Ştii doar cum procedează ei cu oamenii.

Boone dădu din cap.

– Atunci ucide-l, îl îndemnă Narcisse. Mănîncă-i ochii şi termină odată.

– Doar după ce obţin mărturisirea lui.

– Mărturisire... spuse Decker, iar la acest gînd ochii i se dilatară de groază. Dacă asta vrei, spune.

Începu să se scotocească prin haină, ca şi cum ar fi căutat ceva de scris.

– La ce dracu' ai nevoie de confesiunea lui? izbucni Narcisse. Crezi că te va mai ierta cineva? Ai uitat cum arăţi? Apoi sări jos de pe mormînt. Ascultă, şuieră el, dacă Lylesburg află că am ieşit, o să mă izgonească. Lasă-mi mie ochii, de dragul vremurilor trecute. După aceea e al tău.

– Nu-l lăsa să mă atingă! se milogi Decker. Fac tot ce vrei... mărturisesc... orice. Dar ţine-l departe de mine!

Prea tîrziu; Narcisse întinsese deja mîinile spre faţa lui, cu sau fără aprobarea lui Boone care, cu mîna rămasă liberă, încercă să-l ţină în frîu, dar acesta era prea dornic de răzbunare ca să se lase oprit. Încercă să se bage între Boone şi prada lui.

– Asta-i ultima oară cînd mai vezi lumea, zise el, rînjind, și își ridică degetele mari, cu gheare încovoiate.

Însă Decker nu se scotocise prin buzunare doar din cauza panicii. În clipa în care ghearele se apropiară de ochi, scoase cuțitul mare din ascunzișul hainei și-l vîrî în pîntecele atacatorului. Studiase îndelung și cu seriozitate această mișcare. Lovitura pe care i-o aplică lui Narcisse era o manevră de eviscerare învățată de la maeștrii japonezi; adînc în intestine și în sus, către buric, trăgînd lama cu ambele mîini ca să învingă rezistența cărnii. Narcisse scoase un răcnet – mai mult amintindu-și durerea decît simțind-o cu adevărat.

Cu o mișcare delicată, Decker scoase cuțitul din rană, știind că măruntaiele din pîntece aveau să se reverse. Nu se înșela. Intestinele lui Narcisse se desfăcură, căzînd ca un șorț din carne la picioarele stăpînului. Tăietura – care ar fi făcut un om viu să se prăbușească pe loc – îl transformase pe Narcisse într-o paiață. Urlînd dezgustat la vederea propriilor măruntaie, acesta se agăță de Boone:

– Ajută-mă, răcni el, sînt pierdut!

Decker profită de acest moment în care Narcisse se ținea strîns de Boone și porni într-o goană nebună către porțile cimitirului. Distanța nu era prea mare. Pînă cînd Boone să se descotorosească de Narcisse, dușmanul ajunsese deja pe pămîntul nesfințit. Boone porni în urmărire, dar nu ajunse nici la jumătatea distanței cînd auzi portiera mașinii lui Decker trîntindu-se și motorul pornind. Doctorul o ștersese. La naiba, scăpase!

– Ce dracu' fac cu *asta?* îl auzi pe Narcisse tînguindu-se.

Individul își ținea intestinele încolăcite între mîini ca un scul de lînă.

– Du-te jos, îi zise Boone mohorît. O să te ajute careva.

Era inutil acum să-l înjure pe Narcisse că se băgase.

– Nu pot. Își vor da seama că am ieșit.

– Crezi că nu știu deja? îl contră Boone. Ei știu totul.

Nu-l mai interesa Narcisse. Atenţia îi era îndreptată către trupul care zăcea pe alee. Din dorinţa de a-l teroriza pe Decker, uitase cu desăvîrşire de Lori.

– O să ne dea afară pe amîndoi, tocmai spunea Narcisse.

– Probabil.

– Şi ce facem?

– Du-te jos, zise Boone cu amărăciune în glas. Spune-i domnului Lylesburg că eu te-am făcut să încalci regula.

– Zău? făcu Narcisse. Apoi, aprobînd ideea, reveni: Da, aşa e.

Ducîndu-şi intestinele în mîini, se îndepărtă şchiopătînd.

Boone îngenunche alături de Lori. Parfumul trupului ei îl ameţi; moliciunea pielii era copleşitoare. Trăia, avea pulsul puternic, în ciuda chinurilor pe care trebuise să le suporte din partea lui Decker. Privindu-i chipul cu trăsături frumoase, gîndul că s-ar putea trezi şi ar putea vedea cum arată după ce fusese muşcat de Peloquin îl întristă peste măsură. În prezenţa lui Decker se simţise chiar mîndru spunîndu-şi *monstru*, pentru a-şi demonstra apartenenţa la Seminţia Nopţii. Acum însă, privind chipul femeii pe care o iubise şi fiind iubit la rîndu-i pentru sensibilitatea lui, se simţea ruşinat.

Trase aer în piept, dorind să-şi transforme carnea în fumul pe care plămînii îl trăgeau înapoi în corp. Un proces straniu, atît prin uşurinţa, cît şi prin naturaleţea cu care se desfăşura. Se obişnuise repede cu tot ce altădată ar fi numit miracol.

Dar el nu era o minune; în nici un caz, în comparaţie cu această femeie. Faptul că avusese tăria să vină în căutarea lui, urmărită fiind de un asemenea duşman depăşea orice speranţă a vreunui om viu; şi, pentru unul ca el, reprezenta un miracol.

Omul care era ea îl făcea să se simtă mîndru atît pentru ceea ce fusese, cît şi pentru ceea ce pretindea încă a fi.

De aceea, o ridică de la pămînt şi o duse cu grijă în adîncuri.

XIII

Copilul-profet

Lori ascultă vocile furioase:

– *Ne-ai trădat!*

Prima era vocea lui Lylesburg:

– *N-am avut de ales!*

A doua, a lui Boone:

– *Ai pus Midian-ul în pericol pentru sentimentele tale nobile?*

– *Decker nu va spune nimănui*, îi răspunse Boone. *Ce poate povesti? Că a încercat să ucidă o fată şi că l-a împiedicat un mort? Să fim serioşi!*

– *Te-ai trezit dintr-o dată expert. Te afli de cîteva zile aici şi te-ai şi apucat să rescrii legea. Fă-o în altă parte, Boone. Ia femeia şi pleacă de aici.*

Lori vru să deschidă ochii şi să se ducă la Boone, ca să-l liniştească înainte ca furia să-l determine să facă sau să spună ceva necuvenit. Ar fi vrut, dar corpul nu o asculta. Nici măcar muşchii feţei nu răspundeau la comenzi. Nu avea decît să rămînă nemişcată şi să asculte discuţia care se aprindea tot mai mult:

– *Aici mi-e locul*, spuse Boone. *Acum aparţin Seminţiei Nopţii.*

– *Nu mai aparţii Seminţiei.*

– *Nu pot trăi afară.*

– Noi am reuşit. Vreme de generaţii am riscat în lumea oamenilor, iar aceasta ne-a decimat. Iar acum vii tu şi aproape că ne distrugi speranţa de supravieţuire. Dacă Midian este descoperit, tu şi femeia sînteţi singurii vinovaţi. Să nu uiţi asta niciodată în peregrinările tale.

Urmă o tăcere apăsătoare, după care Boone spuse:

– Vă cer iertare.

– Prea tîrziu, legea nu admite excepţii. Să plece şi celălalt.

– Narcisse? Nu. Asta o să-i frîngă inima. Jumătate din viaţă a aşteptat să ajungă aici.

– Am hotărît deja.

– Cine? Tu sau Baphomet?

La auzul acelui nume, Lori simţi un fior rece. Cuvîntul nu însemna nimic pentru ea, dar cu siguranţă avea o semnificaţie profundă pentru toţi ceilalţi. Auzi şoapte în jurul ei; fraze repetate ca nişte cuvinte de rugă.

– Cer să vorbesc cu el, spuse Boone.

– Exclus.

– De ce te temi? Că vei pierde controlul asupra celorlalţi. Eu vreau doar să-l văd pe Baphomet. Dacă doreşti să mă opreşti, fă-o acum.

În acea clipă, Lori deschise ochii. Deasupra ei se afla tavanul boltit în locul în care cu cîteva momente înainte se vedea cerul. Era totuşi pictat cu stele, semănînd mai curînd cu focuri de artificii decît cu corpuri cereşti; roţi de foc azvîrlind scîntei, în timp ce se rostogoleau pe cerul din piatră.

Îşi înclină puţin capul. Se afla într-o criptă. De o parte şi de alta se vedeau sicrie închise, proptite de ziduri. În stînga ei erau multe lumînări scurte, cu ceara mînjită şi flăcările la fel de slabe cum se simţea şi ea. În dreapta ei, era Babette, şezînd pe podea cu picioarele încrucişate şi urmărind-o fără să se clintească. Copilul era îmbrăcat numai în negru, iar ochii ei reflectau sclipirea lumînărilor, făcînd-o să nu mai pîlpîie atît. Nu era frumoasă. Chipul îi era prea solemn ca să fie drăgălaş.

Nici măcar zîmbetul pe care i-l aruncă lui Lori, cînd o văzu că se trezește, nu reuși să îi alunge tristețea de pe față. Lori făcu un efort să răspundă acelui zîmbet, dar nu era sigură că va reuși.

– Mult rău ne-a făcut, spuse Babette.

Lori bănui că se referea la Boone. Dar următoarele cuvinte ale copilului o lămuriră:

– Rachel a curățat-o. Acum nu mai ustură.

Își ridică mîna dreaptă. Era bandajată cu o pînză neagră, în jurul degetului mare și al arătătorului.

– Acum nici a ta nu mai ustură.

Cu mare greutate, Lori ridică și ea mîna dreaptă, care stătea întinsă pe lîngă corp. Era bandajată la fel.

– Unde e... Rachel? întrebă Lori, cu o voce atît de scăzută că abia o auzi ea însăși.

Cu toate acestea, Babette înțelese fără dificultate:

– Pe aproape, spuse ea.

– N-o poți chema să vorbesc cu ea?

Copilul se încruntă și mai tare:

– Rămîi aici pentru totdeauna?

– Nu, veni răspunsul, dar din partea lui Rachel care apăruse la ușă; nu, nu rămîne. Are să plece foarte curînd.

– De ce? se miră Babette.

– L-am auzit pe Lylesburg, murmură Lori.

– *Domnul* Lylesburg, rosti Rachel apăsat și îndreptîndu-se spre locul unde Lori stătea întinsă. Boone și-a încălcat cuvîntul atunci cînd a ieșit afară ca să te aducă aici. A primejduit existența tuturor.

Lori înțelegea doar o fărîmă din povestea acestui loc, dar îndeajuns pentru a-și da seama că tot ce rostise Lylesburg – „Ce e jos trebuie să rămînă jos" – nu erau doar vorbe goale. Aceasta reprezenta legea pe care locuitorii din Midian juraseră să o respecte, altfel își pierdeau dreptul de a rămîne acolo.

– Vrei să mă ajuți? întrebă ea.

Așa cum stătea, întinsă pe podea, se simțea vulnerabilă.

Babette fu prima care sări să o ajute, nu și Rachel însă. Așezîndu-și mîna bandajată pe stomacul lui Lori, aceasta simți cum toată amorțeala îi dispare pe dată. Își aminti că trăise aceeași senzație sau poate ceva asemănător, la prima ei întîlnire cu copilul. Era aceeași forță pe care o simțea cînd bestia se dizolvase în brațele ei.

– S-a atașat de tine, constată Rachel.

– Așa s-ar părea, spuse Lori și se ridică în capul oaselor. S-a rănit?

– De ce nu mă întrebi *pe mine?* făcu Babette. Doar sînt aici.

– Iartă-mă, spuse Lori, simțindu-se rușinată. Și tu te-ai tăiat?

– Nu, dar am simțit durerea ta.

– E empatică, precizâ Rachel. Simte ceea ce simt ceilalți, îndeosebi dacă nutrește afecțiune față de ei.

– Știam că o să veniți aici, zise Babette. Am văzut prin ochii tăi. Iar tu poți vedea prin ochii mei.

– Adevărat? o întrebă Lori pe Rachel.

– Trebuie s-o crezi, veni răspunsul.

Lori nu era sigură dacă se putea ridica deja în picioare, dar hotărî să-și pună puterile la încercare. Îi veni însă mai ușor decît își închipuise. Se ridică, simțindu-și picioarele sigure și mintea limpede.

– Vrei să mă duci la Boone? ceru ea.

– Dacă vrei tu...

– El a stat aici de la început, nu? întrebă ea.

– Da.

– Cine l-a adus?

– L-a adus?

– La Midian.

– Nimeni.

– Era aproape mort, zise Lori. Trebuie să-l fi adus cineva de la morgă.

– Tot nu înțelegi, așa-i? spuse Rachel cu glas sumbru.

– Despre Midian? Nu, nu tocmai.

– Nu-i vorba doar de Midian. De Boone și de motivul pentru care se află aici.

– El crede că aparține Seminției Nopții, spuse Lori.

– *Aparținea* pînă și-a încălcat cuvîntul.

– Atunci o să plecăm, răspunse Lori. Așa vrea Lylesburg, nu? Iar eu chiar nu vreau să rămîn.

– Unde plecați? întrebă Rachel.

– Nu știu. Poate ne întoarcem la Calgary. Nu va fi prea greu de dovedit vinovăția lui Decker. Apoi o putem lua de la capăt.

Rachel clătină din cap:

– Nu va fi posibil.

– De ce? Aveți drepturi asupra lui?

– A venit aici, fiindcă e unul dintre noi.

– *Noi*. Asta ce înseamnă? Se săturase de răspunsuri evazive și de aluzii. Cine sînteți voi? Oameni bolnavi care trăiți în întuneric. Boone nu e bolnav. E sănătos. La minte și la trup.

– Ți-aș sugera să-l întrebi chiar tu cît de sănătos se simte, veni replica lui Rachel.

– Da, cînd va sosi momentul.

Babette rămase impasibilă la aceste săgeți pline de dispreț.

– Nu trebuie să pleci, îi spuse ea lui Lori.

– Ba da, trebuie.

– Bine, dar nu pe lumină. O apucă apoi cu o forță nebănuită pe Lori, de mînecă: Eu nu pot să te însoțesc acolo.

– Trebuie să plece, insistă Rachel, dînd să desprindă mîna copilului. Ea nu-și are locul alături de noi.

Babette continuă să se agațe de mînecă.

– *Ba poți*, spuse copilul, uitîndu-se spre Lori. E ușor.

– Nu vrea, zise Rachel.

Babette o privi întrebătoare pe Lori:

– E adevărat? întrebă ea.

– Răspunde-i, o îndemnă Rachel, simţindu-se satisfăcută de aerul încurcat al lui Lori. Spune-i că e din tagma oamenilor bolnavi.

– Dar noi sîntem eterni, spuse Babette, aruncînd o privire pe furiş spre mama ei. Nu-i adevărat?

– Numai unii dintre noi.

– *Ba toţi.* Asta dacă vrem să trăim la nesfîrşit. Iar într-o zi, cînd soarele are să se stingă...

– *De ajuns!* se răsti Rachel.

Dar Babette mai avea destule de spus:

– ... Cînd soarele o să se stingă şi o să fie doar noapte, noi vom trăi pe pămînt. Are să fie al nostru.

Acum venise rîndul lui Rachel să se simtă descumpănită.

– Nu ştie ce vorbeşte, murmură femeia.

– Eu cred că ştie foarte bine, o contrazise Lori.

Apropierea lui Babette şi gîndul că stabilise un soi de legătură cu copilul o făcură să îngheţe brusc. Pînă şi pacea temporară pe care raţiunea ei o încheiase cu Midian se destrămă cu iuţeală. Mai mult decît orice pe lume dorea să se afle departe de acel loc, de copiii care vorbeau despre sfîrşitul lumii, de lumînări şi sicrie, şi de viaţa din morminte.

– Unde e Boone? o întrebă ea pe Rachel.

– La Tabernacol. La Baphomet.

– Cine sau ce este acest Baphomet?

Rachel făcu un gest ritual la auzul numelui, ducîndu-şi arătătorul la limbă şi inimă. Gestul îi era atît de familiar, încît Lori se îndoi că femeia îşi dăduse seama că îl făcuse.

– Baphomet este Botezătorul, o lămuri ea. Cel care a creat Midian şi care ne-a chemat aici.

Degetul atinse din nou limba şi locul inimii.

– Mă duci şi pe mine la Tabernacol? întrebă Lori.

Răspunsul Rachelei veni simplu şi direct:

– Nu.

– Măcar spune-mi pe unde să o iau.

– Te duc eu, se oferi Babette.

– Ba nu, zise Rachel, smulgînd copilul cu atîta repeziciune, încît acesta nu avu timp să se opună.

– Mi-am achitat datoria faţă de tine, spuse Rachel, doar ţi-am lecuit rana. Acum nu ne mai leagă nimic.

O prinse pe Babette şi o luă în braţe. Copilul se zbătu în îmbrăţişarea mamei ca să o poată privi spre Lori.

– Vreau să vezi lucruri frumoase în locul meu.

– Potoleşte-te, o preveni Rachel.

– *Ce vei vedea tu o să văd şi eu.*

Lori aprobă cu un gest din cap:

– Bine? insistă Babette.

– Bine.

Copilul nu mai apucă să rostească nici un cuvînt pe acel ton plîngăcios, fiindcă Rachel o scoase din încăpere, lăsînd-o pe Lori în tovărăşia sicrielor.

Îşi lăsă capul pe spate şi respiră uşor. „Calm, îşi impuse ea, păstrează-ţi calmul! Totul se va sfîrşi curînd!"

Stelele pictate pe tavan tresăltară, dînd impresia că se roteau chiar atunci cînd erau privite. Se întrebă dacă agitaţia lor era doar rezultatul imaginaţiei artistului sau era chiar modul în care membrii Seminţiei vedeau cerul cînd ieşeau din mausoleele lor noaptea pentru a lua aer.

Era mai bine să nu ştie. Şi aşa era destul de rău că aceste creaturi aveau copii şi artă; iar gîndul că aveau şi *viziuni* o înspăimînta, de aceea îl alungă.

Cînd îi descoperise, la jumătatea scărilor către acea lume subpămînteană, se temuse pentru propria viaţă. Frica nu-i dispăruse cu totul, rămînînd cuibărită într-un colţişor al fiinţei ei. Nu se temea că îşi putea pierde viaţa, ci pentru că i-ar putea fi *schimbată*; că aceste creaturi ar putea să-i transmită

ritualurile şi viziunile lor, iar ea nu va fi în stare să le mai alunge din minte.

Cu cît pleca mai curînd din acel loc, alături de Boone, cu atît se va grăbi mai tare spre Calgary. Acolo, luminile de pe stradă străluceau, îmblînzind stelele.

Se calmă la acest gînd şi plecă în căutarea Botezătorului.

XIV

Tabernacol

Acesta era adevăratul Midian. Nu oraşul pustiu de pe deal; nici măcar necropola de deasupra, ci reţeaua de tuneluri şi încăperi care se întindea probabil dedesubtul întregului cimitir. Unele morminte erau ocupate doar de morţii netulburaţi; coşciugele lor erau aşezate pe rafturi, adunînd mucegai. Să fi fost aceştia primii ocupanţi ai cimitirului, aduşi la odihna veşnică acolo înainte ca Seminţia Nopţii să devină stăpînă peste acel loc? Ori aparţineau tot Seminţiei, murind din cauza vieţii lor, surprinşi de soare, probabil, sau arşi de dor? Oricum, aceia erau în minoritate. Majoritatea încăperilor erau ocupate de suflete cu mai multă viaţă, locuinţele lor fiind iluminate de lămpi sau lumînări, sau uneori chiar de ocupant: o fiinţă care ardea o dată cu propria lumină.

Avu prilejul să vadă o singură entitate de acest fel, întinsă pe o saltea în colţul budoarului ei. Nu purta straie, era corpolentă şi fără sex, iar corpul lăsat devenise un amestec de piele uleioasă de culoare întunecată şi erupţii larvare, care răspîndeau o lumină fosforescentă, îmbibînd întregul pat lipsit de zorzoane. Părea că fiecare intrînd o conducea către alte şi alte fragmente la fel de misterioase, iar reacţia ei faţă de ele era complicată ca şi tablourile care îi dădeau naştere. Oare doar dezgustul făcea ca stomacul să-i tresalte cînd vedea stigmatizarea inundată de lumină, cu aderenţe cu dinţi ascuţiţi care îi sugeau rănile plescăind sau emoţia, confruntarea cu legenda

vampirului în carne şi oase? Cum trebuia să-l perceapă pe acel bărbat al cărui trup se dizolvase în păsări cînd o văzuse urmărindu-l, sau pe pictorul cu cap de cîine care se întorsese de la fresca la care lucra pentru a-i face semn să i se alăture ucenicului care amesteca vopselele? Sau creaturile ca nişte maşini, care alergau în susul zidurilor pe picioare subţiri? După ce parcurse mai bine de zece coridoare, Lori nu mai deosebea groaza de fascinaţie. Poate că nici nu le deosebise vreodată.

Şi-ar fi petrecut zile în şir uitînd de sine numai pentru a urmări priveliştile, dar norocul sau instinctul o aduse îndeajuns de aproape de Boone, astfel că înaintarea ei în labirint era blocată. Umbra lui Lylesburg apăru în faţa ei, părînd să fi ieşit din zidul solid.

– Nu ai dreptul să mergi mai departe.

– Vreau să-l găsesc pe Boone, spuse ea.

– Nu porţi nici o vină pentru ceea ce s-a întîmplat, zise Lylesburg. Asta se înţelege de la sine. Dar, la rîndul tău, trebuie să înţelegi că tot ce a făcut Boone ne-a pus pe toţi în primejdie...

– Atunci dă-mi voie să vorbesc cu el. O să plecăm împreună.

– Asta ar fi fost posibil cu cîtva timp în urmă, spuse Lylesburg, vocea lui răsunînd dinspre umbra sa, cumpănită şi autoritară ca întotdeauna.

– Şi acum?

– Nu mai pot întoarce lucrurile. Şi nici tu. A cerut ajutor unei alte forţe.

În timp ce rostea aceste vorbe, din adîncul catacombei răzbătu un zgomot; un vuiet cum Lori nu mai auzise. Vreme de o clipă avu certitudinea că prevestea un cutremur, fiindcă sunetul părea să existe şi să provină din pămîntul care îi înconjura din toate părţile. Dar cînd începu al doilea val de zgomot, Lori percepu ceva animalic în el, era un geamăt de durere, probabil, sau de extaz... Acela era cu siguranţă

Baphomet – „care a creat Midianul", spusese Rachel. Ce alt glas putea zgudui într-atît acel loc?

Lylesburg îi confirmă bănuiala:

– *Cu asta* s-a dus Boone să vorbească, explică el. Sau cel puţin aşa crede.

– Dă-mi voie să merg la el.

– L-a devorat deja, spuse Lylesburg. Acum îl trece prin foc.

– Vreau să văd cu ochii mei, ceru Lori.

Nedorind să mai piardă nici o clipă, ea înaintă spre Lylesburg, aşteptîndu-se ca acesta să i se opună. Dar mîinile i se cufundară în bezna pe care el o reprezenta şi atinseră zidul din spatele lui. Lylesburg nu avea materialitate, deci nu o putea împiedica să meargă unde dorea.

– Te va ucide şi pe tine, îi auzi ea avertismentul, cînd porni în goană în urmărirea zgomotului.

Deşi era înconjurată de el, simţi de unde provenea. Cu fiecare pas făcut, vuietul creştea în intensitate, devenind mai complex, straturi de sunet brutal, fiecare dintre ele atingîndu-i diferite părţi ale trupului: capul, inima, pîntecele.

O privire fugară aruncată în urmă îi confirmă că Lylesburg nu încerca să o urmărească. Cotise o dată, apoi din nou, reverberaţiile vocii continuînd să se înmulţească, pînă cînd păşi împotriva lor de parcă ar fi mers împotriva unui vînt puternic, cu capul plecat şi umerii strînşi.

De-a lungul coridorului nu mai existau încăperi, de aceea nu era nici lumină. Cu toate acestea, în faţă se întrezărea o licărire – intermitentă şi rece, dar îndeajuns de strălucitoare pentru a lumina atît podeaua pe care mergea nesigur, din pămînt, cît şi promoroaca argintată de pe pereţi.

– Boone? strigă ea. Eşti acolo? Boone?

După cele spuse de Lylesburg nu prea trăgea speranţă să primească vreun răspuns, însă acesta sosi. Vocea lui o întîmpină din miezul de lumină şi sunet aflat în faţă. Însă din vuietul acela nu percepu decît:

– *Nu...*

„*Ce* să nu?" se miră ea. „Nu merge mai departe? Nu mă părăsi?"

Rări pasul şi strigă din nou, dar zgomotul făcut de Botezător îi acoperea vocea, astfel că orice strigăt ar fi fost zadarnic. Pentru că ajunsese atît de departe, trebuia să înainteze, neştiind dacă strigătul lui fusese un avertisment sau nu.

Înainte, tunelul devenea o pantă – un urcuş abrupt. Se opri pe culme şi mijì ochii pentru a vedea sclipirea. Acesta era lăcaşul lui Baphomet, neîndoielnic. Zgomotul pe care îl scotea eroda pereţii pantei şi îi azvîrlea fire de praf în faţă. Ochii i se umplură de lacrimi să alunge praful, care venea mereu. Asurzită de vocea aceea, orbită de praf, se legăna nesigură pe buza pantei, incapabilă să înainteze sau să se întoarcă.

Brusc, Botezătorul tăcu, valurile de sunet încetînd dintr-o dată.

Tăcerea care urmă era mai înspăimîntătoare decît vuietul de pînă atunci. Închisese gura, fiindcă ştia că un intrus pătrunsese acolo? Lori îşi ţinu răsuflarea, temîndu-se să mai scoată vreun sunet.

La poalele pantei se afla un loc sacru, nu se îndoia de asta. Cu ani în urmă, cînd intrase în marile catedrale din Europa şi contemplase ferestrele cu vitralii şi altarele, împreună cu mama ei, nu simţise nici pe departe ceva care să semene cu iluminarea de acum. De cînd se ştia nu mai simţise cum o străbat asemenea impulsuri contradictorii. Voia din răsputeri să fugă din acel loc – dorea să-l lase în urmă şi să-l şteargă din minte, şi totuşi el *o chema*. Nu prezenţa lui Boone o chema, ci atracţia sfinţeniei sau nesfinţeniei, ori ambele într-un singur tot, şi nu se putea opune.

Lacrimile îndepărtaseră praful din ochi, limpezindu-i. Acum nu avea altă scuză decît laşitatea, dacă rămînea acolo unde se afla. Începu să coboare. Era o pantă de treizeci de

paşi, însă nu parcurse decît o treime din distanţă cînd văzu la poalele ei o siluetă cunoscută, ridicîndu-se nesigură.

Ultima oară îl văzuse pe Boone deasupra pămîntului, cînd apăruse să-l înfrunte pe Decker. În clipele dinainte de a-şi pierde cunoştinţa îl văzuse ca niciodată: arătînd ca un bărbat care uitase cu desăvîrşire ce sînt durerea şi înfrîngerea. Acum nu mai era aşa. Abia se mai putea ţine pe picioare.

Îi şopti numele, iar cuvîntul căpătă greutate, rostogolindu-se către el.

Boone auzi şi-şi înălţă capul, privind spre ea. Lori nu-l văzuse suferind atît nici măcar în momentele lui cele mai nefericite, cînd îl legănase şi-l strînsese în braţe pentru a-i alunga spaimele. Lacrimile îi izvorau din ochi şi-i curgeau pe obraji, iar trăsăturile îi erau atît de schimonosite, încît semănau cu cele ale unui sugar care urlă.

Începu să coboare din nou, iar fiecare sunet al paşilor, fiecare respiraţie, oricît de slabă, erau amplificate de acustica pantei.

Văzînd că Lori se apropie, Boone, care abia se mai ţinea în picioare, îi făcu semn cu mîna să se îndepărteze, şi se prăbuşi greoi. Ea iuţi pasul, fără a mai băga în seamă zgomotul pe care îl făcea. Forţa care ocupa fundul puţului ştia că ea se afla acolo. Mai mult decît sigur, îi cunoştea şi trecutul. Într-un fel, Lori chiar spera asta. Nu se temea de judecata sa. Motivul nesupunerii ei era iubirea; venea neînarmată şi singură. Dacă Baphomet era cu adevărat creatorul Midianului, atunci îi înţelegea vulnerabilitatea şi nu va acţiona împotriva ei. Se găsea deja la cinci paşi de Boone, care încerca să se întoarcă pe spate.

– Aşteaptă! rosti ea, îndurerată de mişcările lui disperate.

Dar el nu se uită spre ea. Imediat ce reuşi să se întoarcă cu faţa în sus, îl căută din priviri pe Baphomet. Privi şi ea în aceeaşi direcţie, spre o încăpere cu pereţii din pămînt şi podeaua îngheţată. În podeaua despicată de la un colţ la altul, se deschise o crăpătură din care ţîşni o flacără de cinci-şase

ori mai înaltă decît un stat de om. Aceasta radia mai curînd un frig aspru, nu căldură, şi nu avea licărul liniştitor al unei flăcări obişnuite. Măruntaiele ei se întorceau asupra lor însele, răsucind nebuneşte ceva ce la început Lori nu recunoscu, ochii ei înspăimîntaţi deducînd apoi imediat despre ce era vorba.

În acel foc se găsea *un trup*, tăiat în bucăţi, îndeajuns de uman încît să-l recunoască a fi din carne, dar nimic altceva. Probabil ceva creat de Baphomet; un supliciu destinat celor ce pătrundeau acolo nechemaţi.

Boone rostea din cînd în cînd numele Botezătorului, iar Lori se pregăti să îi vadă faţa. Şi chiar o văzu, dar *dinăuntrul* flăcării, cînd creatura – nu moartă, ci vie, nu supusă a Midianului, ci creatoarea sa – îşi rostogoli capul în învolburarea flăcării şi privi spre ea.

Acela era *Baphomet*. O creatură ciopîrţită şi dezbinată. Văzîndu-l cum arăta, îi scăpă un ţipăt. Nici poveştile, nici filmele, nici deznădejdea şi nici extazul nu o pregătiseră pentru a sta faţă în faţă cu creatorul Midianului. Era cu siguranţă sacru, fiindcă ceva atît de neobişnuit aşa se cuvenea a fi. Un lucru depăşind orice închipuire. Dincolo de iubire sau ură, ori de acestea la un loc; dincolo de frumuseţe sau monstruozitate, ori de ele luate împreună. Şi, în sfîrşit, dincolo de puterea ei de înţelegere. În clipa în care îşi dezlipi privirea de el, şterse deja orice urmă a imaginii din memoria conştientă şi o închise în locul în care nimic nu avea să o mai facă să privească din nou.

Nu-şi dădu seama de propria forţă decît atunci cînd dorinţa sălbatică de a se îndepărta de prezenţa aceea o făcu să-l ridice pe Boone şi să-l tragă în susul povîrnişului. Timpul petrecut în apropierea Botezătorului o storsese de puteri. Văzînd lumina îngheţată a flăcării proiectîndu-le umbrele în faţă, Lori avu impresia că îi va trebui un veac să urce pînă pe coama pantei.

Tunelul de deasupra era pustiu. Aproape că sperase ca Lylesburg să îi aştepte undeva însoţit de supuşii săi, dar

tăcerea încăperii cuprinsese întregul tunel. După ce îl îndepărtă cîţiva paşi pe Boone de vîrful pantei, se opri, simţindu-şi plămînii arzînd de efortul făcut pentru a-l aduce pînă acolo. El ieşea încet-încet din ameţeala provocată de suferinţa sau de groaza în care îl găsise.

– Ştii pe unde am putea ieşi? îl întrebă ea.

– Cred că da, răspunse el.

– Trebuie să mă ajuţi cît de cît. Nu te mai pot sprijini mult.

El încuviinţă din cap, apoi aruncă o privire în urmă, spre văgăuna lui Baphomet.

– Ce-ai văzut? întrebă Boone.

– Nimic.

– Foarte bine, făcu el şi îşi acoperi faţa cu palmele.

Îi lipsea un deget, observă Lori, rana fiind proaspătă. Părea totuşi să n-o ia în seamă, astfel că ea nu-i puse întrebări, ci se strădui să-l încurajeze pentru a merge mai departe. Boone părea îndărătnic, aproape ursuz după emoţiile puternice prin care trecuse, dar ea îl îmboldi să meargă, pînă ajunseră la o scară abruptă care îi duse prin unul dintre mausolee direct afară.

Aerul mirosea a *distanţă* după ce stătuseră închişi în pămînt, dar, în loc să mai zăbovească pentru a se bucura de el, Lori insistă să iasă din cimitir, căutînd drumul prin hăţişul de morminte spre poartă. Acolo, Boone se opri.

– Hai, maşina e afară! zise ea.

El tremura, deşi noaptea era călduţă.

– Nu pot... spuse el.

– Ce nu poţi?

– Eu aparţin acestui loc.

– Ba nu, îl contrazise ea. Locul tău e lîngă mine. Noi aparţinem unul altuia.

Se apropie de Boone, dar el rămăsese cu capul întors spre umbre. Ea îi cuprinse faţa în palme şi îi întoarse capul pînă cînd el o privi drept în ochi.

– Boone, noi aparţinem unul altuia. De aceea eşti viu. Nu înţelegi? După ce-am trecut prin atîtea, am supravieţuit.

– Nu-i chiar atît de uşor.

– Ştiu. Amîndoi am suferit cumplit. Înţeleg că lucrurile nu mai pot fi la fel şi nici n-aş vrea asta.

– Tu nu ştii... începu el.

– Atunci spune-mi. La momentul potrivit. Trebuie să uiţi de Midian, Boone. El aproape că te-a uitat.

Se cutremură, dar nu din cauza frigului, ci a lacrimilor, care izbucniră curînd.

– Nu pot pleca, zise el. Nu pot.

– N-avem de ales, îi reaminti ea. Tot ce ne-a rămas e relaţia noastră.

Durerea provocată de suferinţă îl făcu să se chircească.

– Stai drept, Boone, îl îndemnă ea. Ţine-te de mine. Seminţia nu te vrea; nici nu are nevoie de tine. Dar eu am. Boone, te rog.

Treptat, el se îndreptă de spate şi o îmbrăţişă.

– Strîns, spuse ea. Strînge-mă în braţe, Boone.

Strînsoarea se înteţi. Cînd ea îşi luă mîinile de pe faţa lui ca să răspundă îmbrăţişării, Boone nu mai privea către necropolă, ci se uita în ochii ei.

– Ne întoarcem la hotel să-mi iau lucrurile, bine? Trebuie. Am acolo scrisori, fotografii – multe chestii pe care n-aş vrea să le găsească cineva.

– Şi apoi? făcu el.

– Apoi ne găsim un loc unde nu ne va căuta nimeni şi căutăm o cale prin care să dovedim că eşti nevinovat.

– Nu-mi place lumina, spuse el.

– Atunci o să ne ferim de ea, îi răspunse Lori. Pînă te obişnuieşti să fii departe de locul ăsta blestemat.

Nu desluşi pe chipul lui nici o urmă de optimism. Boone avea o sclipire în ochi, dar era numai urmarea lacrimilor. În rest era *foarte rece*, o părticică din bezna Midianului. Asta nu o mira.

După cîte se întîmplaseră în acea noapte (și în ziua precedentă), o surprindea propria putere de a mai spera. Dar ea exista, putemică precum o bătaie de inimă, și nu voia să îngăduie groazei declanșate de oamenii Seminției să îi distrugă speranțele.

– Te iubesc, Boone! spuse ea, fără să se aștepte la un răspuns.

Poate că după o vreme avea să-i împărtășească și el sentimentul. Dacă nu prin cuvinte de iubire, măcar printr-o explicație. Iar dacă el n-o va face, sau *nu va putea*, nu era sfîrșitul lumii. Avea mai mult decît o explicație. Avea realitatea lui, în carne și oase. Îi simțea trupul solid. Indiferent ce amintiri îl legau de Midian, Lylesburg spusese răspicat: nu i se va mai permite să revină acolo. În schimb, va fi alături de ea noaptea, iar simpla lui prezență era mai prețioasă decît orice exprimare pasională.

Cu timpul, îl va ajuta să alunge amintirea chinurilor îndurate la Midian, așa cum îl lecuise și de convingerea că era nebun. Nu dăduse greș, iar faptele lui Decker o convinseseră că nu se înșelase. Boone nu dusese o viață secretă pe care să o ascundă de ea; el era nevinovat. La fel ca și ea. Amîndoi erau nevinovați, iar asta îi ajutase să supraviețuiască acelei nopți pline de primejdii și să găsească siguranță în lumina zilei.

PARTEA A PATRA

SFINŢI ŞI PĂCĂTOŞI

„Vrei sfatul meu? Sărută-l pe Diavol,
mănîncă viermele."

JAN DE MOOY,
O altă problemă sau Omul remodelat

XV
Preţul

1

Soarele se înălţa ca un *stripper,* păstrîndu-şi strălucirea acoperită de nori pînă cînd lăsă impresia că spectacolul se va amîna pentru un timp indefinit, apoi îşi aruncă straiele, una cîte una. Pe măsură ce lumina se intensifica, şi suferinţa lui Boone sporea. Căutînd prin torpedo, Lori găsi cu greu o pereche de ochelari pe care Boone îi folosi pentru a-şi proteja ochii. Chiar şi aşa trebui să stea cu capul plecat, cu spatele spre răsăritul tot mai strălucitor.

Abia de schimbară cîteva cuvinte. Lori era prea preocupată să-şi ţină trează mintea obosită pentru a putea conduce, iar Boone nu făcu nici o încercare de a rupe tăcerea. Se cufundase în propriile gînduri, neputîndu-i împărtăşi femeii de alături nimic din ce-i trecea prin minte. În trecut, Lori însemnase enorm pentru el, dar acum era imposibil să revină la ceea ce fusese cîndva. Se simţea total rupt de ea; rupt de viaţă, în general. De-a lungul acelor ani de suferinţă se agăţase întotdeauna de ceea ce părea că are o logică. Trecuse prin viaţă cu paşi nesiguri, văzînd însă cum drumul pe care-l urmase era cel bun. Acum totul apărea ca printr-o ceaţă groasă: atît viitorul cît şi trecutul.

Ceea ce stăruia acum în mintea lui era Baphomet-Cel Divizat. Dintre toţi locuitorii Midianului, el era cel mai

puternic, dar şi cel mai vulnerabil, sfîşiat de duşmani vechi de cînd lumea, dar păstraţi, suferind mereu, în flacăra pe care Lylesburg o numise Focul Încercării. Boone se dusese în galeria lui Baphomet în speranţa că va putea să-i explice cum stăteau lucrurile, dar cel care vorbise fusese Botezătorul – acela care prevedea viitorul, avînd doar un cap lipsit de corp. Nu-şi mai amintea exact vorbele lui, dar, ştia că tot ce-i prevestise era extrem de sumbru.

Între amintirile lui, cea mai pregnantă rămînea cea despre Decker. Putea aşeza cap la cap momente ale trecutului lor comun, înfuriindu-se destul de mult, dar nu era în stare să găsească în el puterea de a-l urî pe omul care îl adusese pînă în adîncurile Midianului, tot aşa cum nu o putea iubi pe femeia care îl scosese de acolo. Toate acestea făceau parte dintr-o altă viaţă, care nu-i mai *aparţinea*.

Nu ştia cît înţelegea Lori din statutul lui actual, dar bănui că nu-şi dădea seama de prea multe. Indiferent de ce credea, ea părea dispusă să-l accepte aşa cum era, iar el era conştient că avea prea mult nevoie de prezenţa ei pentru a risca să-i spună adevărul, asta presupunînd că ar fi reuşit să găsească şi cuvintele potrivite. El era acum şi om, şi monstru, şi mort, şi viu. În Midian fusese fiecare dintre ele, existînd într-o singură creatură. Singurii care l-ar fi putut ajuta să înţeleagă aceste ciudăţenii rămăseseră acolo, în necropolă, dar el nu va mai afla niciodată, căci plecase exact cînd începuse să desluşească cîte ceva din istoria Medianului. Acum era surghiunit pe vecie de acolo şi nu va afla niciodată.

Acolo exista un paradox. Lylesburg îl prevenise cînd se aflau în tunel şi auzeau strigătele de ajutor ale lui Lori că, dacă se arăta, rupea orice înţelegere cu Seminţia.

– Aminteşte-ţi ce eşti acum, îi spusese Lylesburg. Nu poţi şi să o salvezi pe ea şi, în acelaşi timp, să te bucuri şi de protecţia noastră. Trebuie să-i spui chiar tu că trebuie să moară.

Și totuși, el nu fusese în stare să facă asta. Deși Lori aparținea unei vieți pe care el o pierduse pentru totdeauna, n-o putea lăsa pradă fiarei. Ce însemna asta depășea puterea lui de înțelegere. În afară de aceste cîteva gînduri care-i rătăceau prin minte, rămăsese prizonier al momentului prezent și al celor care ar urma, parcurgîndu-și pas cu pas propria viață, așa cum un automobil înaintează neștiutor pe un drum necunoscut.

2

Se aflau deja în apropiere de Sweetgrass Inn, cînd Lori își dădu seama că, dacă la Hudson Bay Sunset fusese descoperit cadavrul lui Sheryl, însemna că locul spre care se îndreptau va fi înțesat de polițiști.

Opri mașina.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Boone.

Ea îi povesti.

– Poate c-ar fi mai bine dacă aș merge singură acolo, zise ea. Dacă nu sînt probleme, îmi recuperez lucrurile și mă întorc la tine.

– Nu, protestă el. Nu e chiar atît de bine.

Lori nu-i putea vedea ochii ascunși în spatele ochelarilor, dar vocea lui trăda teama.

– O să mă mișc repede, mai spuse.

– Nu.

– De ce nu?

– E mai bine să rămînem împreună, răspunse el. Își duse mîna la față, așa cum făcuse și la porțile Midianului: Nu mă părăsi, spuse el cu glas scăzut. Lori, nu știu unde mă aflu. Nici măcar nu știu *cine* sînt. Rămîi cu mine, te rog!

Ea se aplecă spre el și-i sărută dosul palmei. El își descoperi fața. Lori îl sărută pe obraz, apoi pe gură. Se îndreptară spre han.

Adevărul este că temerile ei se dovediră neîntemeiate. În cazul în care cadavrul lui Sheryl ar fi fost descoperit peste noapte – lucru destul de puțin probabil, avînd în vedere locul în care se afla – nu s-ar fi putut stabili nici o legătură cu hanul. Și într-adevăr, nu numai că nu găsiră polițiști care să-i fi oprit din drum, dar totul părea lipsit de viață acolo. Se auzea doar un cîine care lătra într-o cameră de la etaj și un copil plîngînd pe undeva. Pînă și holul era pustiu, recepționerul fiind prea absorbit să urmărească un program TV de dimineață, ca să stea la postul lui. Hohotele de rîs și sunetul muzicii îi însoțiră prin hol și pe scări, pînă la primul etaj. Deși intraseră destul de ușor, cînd ajunseră în dreptul camerei ei, mîinile lui Lori tremurau atît de tare, încît nu reuși să vîre cheia în broască. Se întoarse spre Boone să-i ceară ajutor, dar constată că el rămăsese în capul scărilor, privind în stînga și în dreapta de-a lungul coridorului. Ea blestemă încă o dată ochelarii care o împiedicau să-și dea seama de sentimentele lui. La un moment dat, Boone se trase înapoi, lipindu-se de perete și căutînd cu degetele un punct de sprijin pe care nu reuși să-l găsească.

– Ce te frămîntă, Boone?

– Nu-i nimeni aici, veni răspunsul lui.

– Ei, asta-i bine pentru noi, nu?

– Dar simt un miros...

– Ce anume?

El clătină din cap.

– *Spune-mi odată.*

– Miros de *sînge.*

– Boone?

– Mult, mult *sînge.*

– Unde? De unde?

El nu-i dădu nici un răspuns și nici nu privi spre ea, ci rămase cu ochii fixați de-a lungul coridorului.

– Mă-ntorc imediat, zise ea. Stai acolo unde eşti, vin repede.

Se lăsă pe vine şi, cu stîngăcie, reuşi să bage cheia în broască, apoi se ridică şi deschise uşa. În încăpere nu se simţea miros de sînge, doar parfumul stătut din noaptea precedentă. Asta îi aduse aminte de Sheryl şi de momentele plăcute pe care le petrecuseră împreună, în ciuda atîtor nefericiri. Cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă, Sheryl rîsese în acea cameră şi vorbise despre cel care o ucisese ca despre bărbatul visurilor ei.

Cînd îşi aminti asta, Lori îşi întoarse privirea spre Boone. El stătea încă lipit de zid, ca şi cum acea poziţie ar fi fost singura în care simţea că lumea nu se prăbuşeşte. Lori păşi în cameră şi se apucă să-şi strîngă lucrurile. Intră întîi în baie pentru a-şi lua articolele de toaletă, apoi în cameră, să-şi adune hainele împrăştiate. Abia cînd aşeză geanta de voiaj pe pat observă crăpătura din perete. Arăta ca şi cum ceva din camera alăturată izbise foarte violent peretele. Tencuiala căzuse în bucăţi şi murdărise podeaua dintre cele două paturi. Oare petrecerea de alături fusese atît de dezlănţuită, încît începuseră să arunce cu piesele de mobilier?

Curioasă, se apropie de perete. Nu era decît o despărţitură alcătuită din plăci de rigips, iar lovitura din cealaltă parte făcuse o gaură în placă. Trase de o bucată de tencuială care abia mai atîrna şi îşi apropie ochiul de deschizătura făcută.

În camera alăturată draperiile erau încă trase, dar soarele era suficient de puternic pentru a le străbate, risipind o semiobscuritate de culoarea ardeziei. Petrecerea din noaptea precedentă trebuie să fi fost mai destrăbălată decît cea dinainte. Pereţii erau pătaţi de vin, iar petrecăreţii încă dormeau pe podea.

Se simţea totuşi un miros ciudat. Care nu era vin.

Se retrase de lîngă perete, simţind că i se întoarce stomacul pe dos.

Sucul de fructe nu arăta astfel...

Mai făcu încă un pas.

... Ci carnea. Iar dacă ceea ce mirosise era sînge, însemna că văzuse sînge, iar dacă văzuse sînge, însemna că indivizii de acolo nu dormeau, căci, bineînțeles, cine ar sta întins pe podea ca într-un abator? Doar morții.

Se repezi spre ușă. Pe coridor, Boone nu mai stătea în picioare, ci era ghemuit lîngă perete. Cînd el își întoarse capul spre ea, văzu că fața îi era năpădită de ticuri dureroase.

– Ridică-te, îl îndemnă ea.

– Miros sînge, rosti el încet.

– Ai dreptate. Tocmai de aceea, te rog, ridică-te. Ajută-mă.

El era însă inert, parcă înșurubat în podea. Lori cunoștea acea postură de demult: ghemuit într-un colț, tremurînd ca un cîine bătut. Înainte găsea vorbe de consolare, dar acum nu aveau timp pentru astfel de mîngîieri. Poate cineva din camera alăturată supraviețuise băii de sînge. Caz în care trebuia să dea o mînă de ajutor, cu sau fără Boone. Răsuci clanța camerei cu măcelul și deschise ușa.

Cînd mirosul morții dădu năvală, Boone începu să geamă.

– ... *Sînge*... îl auzi ea spunînd.

Pretutindeni, sînge. Pînă să-și ia inima în dinți să treacă pragul în căutarea vreunui semn de viață, rămase locului și se holbă mai bine de un minut. Privind rapid fiecare cadavru își dădu seama că toți cei șase fuseseră victimele aceluiași coșmar. Lori știa și numele acestuia. Își lăsase amprenta peste tot: le distrusese fețele cu cuțitele, așa cum făcuse și cu Sheryl. Trei dintre ei fuseseră surprinși în *flagrante delicto*. Doi bărbați și o femeie, parțial dezbrăcați și prăbușiți unul peste altul pe pat, viermuiala fiindu-le fatală. Ceilalți muriseră în comă alcoolică, cel mai probabil fără să apuce să se trezească. Acoperindu-și gura și nasul ca să se ferească de miros și să-și reprime suspinele, Lori se retrase din cameră, simțind primele semne de vomă. Cînd ieși în coridor îl văzu pe Boone îndreptîndu-se hotărît spre ea.

– Trebuie să... să ieşim, zise ea.

El păru că nu o auzise, ci trecu de ea, îndreptîndu-se spre uşa deschisă.

– Decker... spuse ea. Decker... a fost.

El continuă să rămînă mut.

– Vorbeşte-mi, Boone.

El murmură ceva.

– S-ar putea să mai fie aici, zise Lori. Trebuie să ne grăbim.

Dar el păşea deja înăuntru să vadă de aproape carnajul. Lori nu dorea să mai aibă în ochi imaginea aceea. De aceea se întoarse în camera ei ca să-şi termine de strîns lucrurile. În acest timp îl auzi pe Boone umblînd prin camera alăturată, respirînd greu, de parcă ar fi avut dureri. Temîndu-se să-l lase singur prea mult, renunţă să mai strîngă totul, mulţumindu-se cu lucrurile esenţiale – fotografiile şi agenda, în primul rînd – şi, terminînd, ieşi pe coridor.

Vaietul sirenelor de la maşinile de poliţie izbucni exact cînd ieşea, panica acestora alimentînd-o şi pe a ei. Deşi maşinile erau încă departe, nu se îndoia de destinaţia lor. Auzindu-se tot mai puternic la fiecare reluare a sunetului de alarmă, vehiculele veneau la Sweetgrass, gata să prindă vinovaţii.

Lori îl strigă pe Boone.

– Am terminat! Să plecăm!

Din camera de alături nu veni nici un răspuns.

– Boone?

Se apropie de uşă, încercînd să nu se uite la cadavre. Boone se afla de cealaltă parte a încăperii, profilat pe perdele. Nu i se mai auzea respiraţia.

– M-ai auzit?

El nu se clinti. Lori nu reuşi să vadă nici o tresărire pe chipul lui – fiindcă era prea întuneric – dar îşi dădu seama că el îşi scosese ochelarii.

– Nu mai avem timp, îl avertiză ea. Vii?

În timp ce-i spunea acestea, el expiră. Nu era o respirație firească; ea înțelese asta chiar înainte ca fumul să se răspîndească din gîtlejul lui. În timp ce fumul se ridica, el vru să-și ducă mîinile la gură, ca și cum ar fi dorit să-l oprească, dar ele îi ajunseră numai la bărbie, tremurînd convulsiv.

– *Ieși*, spuse el, o dată cu expirația care antrenase fumul.

Lori nu era în stare să se miște și nici să-și dezlipească ochii de la el. Ceața nu era încă suficient de groasă ca să o împiedice să vadă schimbarea – fața lui reorganizîndu-se la adăpostul vălului, lumina arzîndu-i în brațe și urcînd spre gît, în valuri, pentru a topi oasele capului.

– *Nu vreau să mă vezi*, se rugă el, cu un glas ce părea să se schimbe.

Prea tîrziu! Lori văzuse deja în Midian bărbatul a cărui carne fusese cuprinsă de flăcări și pictorul cu cap de cîine, și cîte altele. Boone avea toate bolile lor în trup, părăsindu-și condiția de om chiar sub ochii ei. Totul era un coșmar. Nici nu era de mirare că urla, cu capul dat pe spate, în timp ce chipul i se deforma.

Vuind, sirenele aproape că acoperiră răcnetul. Într-un minut, polițiștii vor ajunge acolo. Dacă pleca imediat, Lori avea șansa să scape.

În fața ei, Boone se transformase complet. Își lăsă în jos capul, iar ultimele fuioare de fum din jurul lui se evaporară. Apoi începu să se miște, noii săi mușchi purtîndu-l ușor, de parcă ar fi fost un atlet.

Pînă și în acele momente Lori spera ca el să înțeleagă pericolul în care se afla și să se apropie de ușă pentru a fi salvat. Dar nici gînd. El se îndrepta spre morți, unde acel *ménage à trois* încă zăcea pe pat, și pînă să-și dea seama că ar trebui să se uite în altă parte decît la degetele lui transformate în gheare, Boone se aplecase și, alegînd un cadavru din morman, și-l aduse către gură.

– Boone, nu! strigă ea cu glas gîtuit. *Nu!*

Vocea ei găsi acea părticică din ceea ce încă era Boone, pierdut în haosul monstrului. El îndepărtă puţin carnea de la gură şi o privi. Încă avea ochi albaştri, şi erau plini de lacrimi.

Lori făcu un pas către el.

– Nu, se rugă ea.

Pentru o clipă, el păru să cîntărească între dragoste şi poftă. Pofta se dovedi mai puternică şi îşi aduse spre buze carnea de om. Lori nu-i urmări fălcile muşcînd-o, totuşi sunetul ajunse pînă la ea, dar nu reuşi să o facă să-şi piardă cunoştinţa.

De jos, se auzi scrîşnet de frîne, apoi zgomot de uşi trîntite. Clădirea avea să fie înconjurată, zădărnicind orice speranţă de scăpare; în cîteva momente poliţiştii vor urca scările. Nu avea de ales; trebuia să lase bestia să-şi potolească foamea. Boone nu mai putea fi salvat.

Preferă să nu meargă pe acelaşi drum pe care veniseră, ci alese scările din spate. Hotărîrea se dovedi una inteligentă; chiar după ce dădu colţul coridorului de la etajul superior auzi poliţiştii la celălalt capăt, bătînd la uşi. Imediat se auzi bufnitura provocată de pătrunderea forţată la etajul de mai sus şi exclamaţii de dezgust. Încă nu-l găsiseră pe Boone; el nu se ascundea îndărătul unei uşi încuiate. Era evident că descoperiseră *altceva* la etajul următor. Nici nu era nevoie să asculte ştirile de a doua zi dimineaţă pentru a şti ce găsiseră. Instinctul îi spunea fără urmă de îndoială, cît de meticulos fusese Decker în noaptea precedentă: undeva în clădire mai rămăsese însă un cîine în viaţă şi, în graba lui, uitase un sugar, în rest nu-i scăpase nimic. Întorcîndu-se după eşecul de la Midian, ucisese tot ce vieţuia în acest loc.

Şi la etaj, şi mai jos, poliţiştii de la Cercetări Penale descopereau cruda realitate, iar şocul produs îi făcea să devină neputincioşi şi incompetenţi. Lori nu întîmpină nici o greutate cînd se strecură afară din clădire şi ajunse în desişurile din spate. Primul poliţist apăru după colţul clădirii abia

cînd ea ajunsese deja la adăpostul copacilor, dar şi aşa, el avea altă treabă decît să verifice. După ce se asigură că nu era văzut de nici unul dintre colegii săi, poliţistul vărsă tot ce mîncase la dejun, apoi îşi şterse atent gura cu o batistă şi se întoarse la treabă.

Convinsă că poliţiştii nu vor începe verificarea împrejurimilor decît după ce vor termina înăuntru, Lori aşteptă. Ce aveau să-i facă lui Boone cînd îl vor găsi? Mai mult ca sigur, îl vor ciurui. Ea nu putea să facă nimic ca să-i împiedice. Minutele se scurgeau şi, deşi se auzeau ţipete dinăuntru, nu răsună nici un foc de armă. Cu siguranţă că îl găsiseră deja. Lori se gîndi că poate ar înţelege mai bine ce se întîmplă dacă s-ar afla în faţa clădirii.

Hanul era îngrădit pe trei laturi de tufişuri şi de copaci. Nu-i veni greu să se strecoare prin desiş către una dintre ele, deplasarea ei fiind însoţită de mişcarea din faţă a unui şir de poliţişti înarmaţi cu puşti, care urmau să ocupe posturi de control la ieşirea din spate. La locul măcelului mai sosiră două maşini de patrulare. În prima se aflau alţi oameni înarmaţi; în a doua, o serie de oficialităţi. În urma lor veneau două ambulanţe.

„Vor avea nevoie de mai multe", gîndi Lori cu amărăciune. „Mult mai multe."

Deşi apariţia atîtor maşini şi oameni înarmaţi atrăsese numeroşi trecători, în faţa hanului era totuşi linişte, chiar o oarecare detaşare. Cei care intrau să cerceteze erau tot atîţia cît cei ce stăteau în faţa clădirii, căscînd gura. Toţi înţeleseseră că aveau de-a face cu un măcel pe două etaje. Pesemne că aici pieriseră la fel de mulţi oameni cîţi muriseră în condiţii violente de la înfiinţarea oraşelului Shere Neck. Toţi cei care se găseau aici în această dimineaţă însorită aveau să intre în istoria oraşului. Înţelegerea acestui fapt îi făcea să rămînă tăcuţi.

Lori îşi mută privirea de la martori către un grup compact de oameni care stăteau în jurul maşinii şefului operaţiunii. Un spaţiu lăsat liber în cercul celor care discutau aprins îi îngădui

să îl zărească pe bărbatul din mijlocul lor, îmbrăcat cu un costum sobru, cu ochelarii cu lentilele curate, sclipind în soare. Decker era cel care se afla în centrul atenţiei. Oare cerea să i se ofere şansa de a-şi convinge pacientul să iasă de bună voie? Dacă asta voia, singurul membru în uniformă al circului, şeful poliţiei din Shere Neck, probabil, respinse cererea cu un gest categoric din mînă, părăsind apoi locul discuţiei. De la distanţa aceea, Lori nu reuşi să perceapă reacţia lui Decker, dar acesta părea să stăpînească pe deplin situaţia, fiindcă se aplecase să vorbească la urechea unui alt personaj, care dădea din cap cu înţelepciune la remarcele lui.

În noaptea precedentă, Lori îl văzuse pe Decker demascat. Acum dorea să-l demaşte din nou, să-l despoaie de ceea ce reprezenta doar faţada unui om cu preocupări civilizate. Dar cum? Dacă ieşea din ascunzătoare şi-l înfrunta – încercînd să explice tot ce văzuse şi trăise în ultimele douăzeci şi patru de ore – poliţiştii o vor pune în cămaşă de forţă, înainte să apuce să-şi tragă răsuflarea.

El era cel în costumul perfect croit, cu doctoratul luat şi cu prieteni sus-puşi; *el* era *bărbatul*, vocea raţiunii şi a analizei, în vreme ce ea – o biată femeie! – ce credibilitate să aibă? – iubita unui nebun şi a unei bestii criminale. Personajul nocturn în care se transforma rămînea în siguranţă.

Dinăuntrul clădirii se auzi o explozie de strigăte. La ordinul şefului lor, soldaţii de afară îndreptară armele spre uşa principală; restul se retraseră cîţiva paşi. Doi poliţişti, cu pistoalele îndreptate spre cineva dinăuntru se dădură înapoi din faţa uşii. După o clipă apăru Boone, cu cătuşe la mîini, împins spre lumină. Aceasta aproape îl orbi. Încercă să se întoarcă pentru a se feri de strălucirea ei, vru să facă un pas înapoi, dar cei doi oameni înarmaţi din spate îl siliră să înainteze.

Nu se mai vedea nici urmă din creatura pe care Lori o văzuse înăuntru, însă urmele foamei lui rămăseseră din

belşug. Sîngele stătea închegat pe pieptul tricoului, pe faţă şi pe bărbie.

La vederea ucigaşului pus în lanţuri, din rîndul spectatorilor în uniformă şi fără, se auziră aplauze. Decker li se alătură, dînd aprobator din cap şi zîmbind, în timp ce Boone era condus, cu capul întors pentru a-şi feri ochii de soare, către bancheta din spate a unui automobil.

Lori urmări scena cuprinsă de sentimente contradictorii: uşurare că Boone nu fusese împuşcat pe loc, amestecată cu groază, avînd în vedere ce era el acum; furie faţă de spectacolul dat de Decker şi dezgust faţă de cei care se lăsau păcăliţi.

Cîte măşti... Oare ea era singura care nu avea o viaţă secretă; care nu avea alt eu în trup sau în minte? Dacă nu avea nici una, nici alta, însemna că nu avea ce căuta în acest joc al *aparenţelor;* probabil că Boone şi Decker erau adevăraţii amanţi, schimbînd lovituri şi chipuri, dar fiindu-şi *necesari* unul altuia.

Iar ea îl strînsese în braţe pe acel bărbat, tînjea după îmbrăţişarea lui, îşi lipise buzele de faţa lui! Nu va mai putea face asta, ştiind ce zace dincolo de acele buze, de acei ochi. Nu va mai fi în stare să *sărute bestia.*

Atunci, de ce acest gînd făcea inima să-i bată atît de puternic?

XVI

Acum ori niciodată

1

– Ce vrei să spui? Că sînt implicaţi mai mulţi ca el? E vorba de un soi de cult?

Decker inspiră adînc pentru a-şi rosti încă o dată avertismentul în legătură cu Midian. Soldaţii vorbeau despre Şeful lor în fel şi chip, dar numai pe la spate. Cinci minute în prezenţa Şefului au fost suficiente ca Decker să înţeleagă motivele; după zece minute, plănuia ciopîrţirea lui. Dar nu încă. În acea zi avea nevoie de Irwin Eigerman, iar Eigerman, chiar dacă nu era convins de asta, avea nevoie de Decker. Pe timp de zi Midian era vulnerabil, aşa că ei trebuiau să se mişte repede. Era aproape ora unu. Mai era mult pînă la căderea nopţii, dar pînă la Midian era destul. Organizarea unei forţe de intervenţie necesita cîteva ore, deci nu era timp de pierdut cu discuţii.

– Sub cimitir, spuse Decker, revenind la fraza de început pe care o rostise şi cu o oră în urmă.

Eigerman nici măcar nu se prefăcea că-l ascultă. Euforia lui crescuse o dată cu numărul de cadavre scoase din Sweetgrass Inn, care se oprise deocamdată la şaisprezece. Spera că vor fi mai mulţi. Singurul supravieţuitor era un sugar, o fetiţă de un an, găsită într-un ghemotoc de cearşafuri însîngerate. O scosese chiar el din clădire, pentru a fi în

atenţia fotografilor. În ziua următoare numele lui avea să fie cunoscut de întreaga naţiune.

Nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără informaţiile furnizate de Decker, motiv pentru care se întreţinea cu el, deşi, în stadiul actual al cercetărilor, cu atîţia reporteri şi fotografi insistenţi, al naibii să fie dacă nu se va lua de cîţiva ciudaţi cărora le plăcea compania cadavrelor, chestie pe care Decker ăsta i-o sugera.

Eigerman îşi scoase pieptenele şi începu să şi-l treacă prin părul rar, în speranţa că va păcăli aparatele foto. Nu era frumosul tîrgului, ştia asta. Iar dacă uita cumva, avea grijă Annie să-i aducă aminte. „Arăţi ca o scroafă!" îi plăcea ei să-i spună, de obicei înainte de culcare, sîmbătă seara. La urma urmelor, fiecare să vadă ce vrea. După ziua de azi, va deveni şi chiar va şi arăta ca un erou.

– M-asculţi? îl întrebă Decker.

– Te-aud. Nişte tipi care jefuiesc morminte. Te-aud.

– Nu jefuiesc morminte. Nu sînt *oameni*.

– Monştri, spuse Eigerman. I-am văzut.

– Nu seamănă cu aceia.

– Doar nu vrei să spui că vreunul dintre ei a fost la Sweetgrass?!

– Nu.

– Îl avem deja pe făptaş?

– Da.

– Închis bine?

– Da. Dar mai sînt alţii la Midian.

– Ucigaşi?

– Tot ce se poate.

– Nu eşti sigur?

– Trimite cîţiva oameni acolo.

– Ce-i graba asta?

– Ţi-am spus de-o mie de ori.

– Mai spune-mi o dată.

– Trebuie atacați în timpul zilei.

– Da' ce sînt? Un soi de vampiri? chicoti de unul singur. Asta sînt?

– Într-un fel, da, îi răspunse Decker.

– Ei, într-un fel, țin să-ți spun că vor trebui să mai aștepte. Sînt oameni care vor să-mi ia un interviu, doctore. Nu-i pot dezamăgi. Nu-i politicos.

– Lasă politețurile. Doar ai adjuncți, nu? Sau orașul ăsta e condus de-un singur polițist?

Eigerman se burzului:

– Sigur că am adjuncți.

– Atunci îți sugerez să trimiți cîțiva dintre ei la Midian.

– Ce să facă acolo?

– Să sape.

– Domnule, acela poate fi pămînt sfințit, îi replică Eigerman. *Sfințit.*

– Ce se află sub el nu este deloc sfînt, îi răspunse Decker cu un aer grav, care îl reduse la tăcere pe Eigerman. Irwin, ai avut încredere în mine o dată, insistă Decker. Și-ai prins un criminal. Ai încredere și-acum. Trebuie să întorci Midian-ul cu susu-n jos.

2

Trecuse prin momente de groază, desigur, dar cu toate acestea corpul trebuia hrănit; avea nevoie de odihnă. După ce plecă de la Sweetgrass Inn, umblînd pe străzi, Lori găsi un magazin suficient de aglomerat, de unde cumpără chifle, biscuiți cu cremă și măr, ciocolată cu lapte, brînză. Apoi se așeză la soare și mîncă, mintea fiindu-i prea amețită ca să se gîndească la altceva decît la ceea ce făcea: mușcat, mestecat și înghițit. După aceea i se făcu atît de somn, încît nu reuși să-și împiedice pleoapele să se închidă, indiferent cît de mult se opuse. Cînd se trezi, razele soarelui cedaseră locul umbrei. Treapta de piatră pe

care se aşezase se răcise. Deşi o durea tot corpul, mîncarea şi odihna îi făcuseră bine, iar acum gîndea mai clar.

Avea puţine motive să fie optimistă, asta era limpede, dar parcă situaţia fusese mai sumbră cînd trecuse prima oară prin acest oraş, îndreptîndu-se spre locul în care fusese răpus Boone.

Atunci crezuse că omul pe care-l iubea murise; fusese pelerinajul unei văduve. Acum, cel puţin, ştia că el trăieşte, deşi numai Dumnezeu putea spune ce orori suferite în mormintele din Midian îl posedau. Ţinînd seama de asta, probabil era mai bine că ajunsese pe mîna legii, al cărei proces lent îi va oferi timp să analizeze problemele pe toate părţile. Cea mai urgentă dintre toate era demascarea lui Decker. Nimeni nu putea ucide atîţia oameni fără să lase măcar o urmă. Poate că se întîmplase chiar la restaurant, unde o măcelărise pe Sheryl. Se îndoia că Decker va conduce poliţia şi acolo, aşa cum procedase în cazul hanului. Ar aduce prea mult a complicitate cu acuzatul, dacă ar şti chiar toate locurile crimelor. Va aştepta însă descoperirea ca din întîmplare a celorlalte cadavre, convins fiind că ele vor fi puse în cîrca lui Boone. Asta ar însemna – *probabil* – că locul crimei rămîne neatins, iar ea ar putea descoperi un indiciu care să-l incrimineze sau cel puţin să creeze o fisură în chipul lui de neprihănit.

Revenirea la locul morţii lui Sheryl, unde suportase provocarea lui Decker, nu va fi deloc o plăcere, dar rămînea singura soluţie pentru a-l învinge.

Se îndreptă grăbită într-acolo. Pe lumină, spera să găsească curajul de a trece de uşa făcută scrum. Noaptea însă lucrurile stăteau altfel.

3

Decker îl urmări pe Eigerman, instruindu-şi adjuncţii – patru oameni care, împreună cu şeful lor, aveau înfăţişarea unor bătăuşi deveniţi băieţi de treabă.

– Acum am încredere în sursa noastră, spuse el mărinimos, aruncîndu-i o privire peste umăr lui Decker, iar dacă el zice că se petrece ceva anormal la Midian, atunci cred că merită să-l ascultăm. Vreau să faceți niște săpături pe-acolo. Vedeți ce descoperiți.

– Ce anume căutăm? vru să știe unul dintre cei patru.

Se numea Pettine. Un bărbat de patruzeci de ani, cu fața lătăreață și lipsită de orice expresie, amintind de prostănacul care e ținta batjocurii unui clovn; cu un glas anormal de puternic și cu pîntecele prea voluminos.

– Orice vi se pare ciudat, îi zise Eigerman.

– Cum ar fi tipi care umblă la morți? întrebă cel mai tînăr dintre ei.

– S-ar putea, Tommy, răspunse Eigerman.

– Nu-i numai atît, interveni Decker. Cred că Boone are niște amici în cimitir.

– Un dement ca acela are prieteni? se miră Pettine. Tare-aș vrea să văd cum arată ăia.

– Păi, voi o să-i aduceți încoace, băieți.

– Și dacă nu vor să vină?

– Ce întrebare-i asta, Tommy?

– Folosim forța?

– Fă-le altora ce crezi că ți-ar face ei ție.

– Sînt băieți buni, îl asigură Eigerman pe Decker, după ce plecară cei patru. Dacă e ceva pe-acolo, or să găsească ei.

– Foarte bine.

– Mă duc să vorbesc cu deținutul. Vrei să vii?

– L-am văzut de-atîtea ori, că m-am săturat de el.

– Nici o problemă, zise Eigerman și-l lăsă pe Decker să-și continue pregătirile.

Fusese cît pe ce să plece cu polițiștii la Midian, dar avea prea mult de lucru aici ca să pregătească terenul pentru revelațiile ce aveau să urmeze. Pentru că *vor* fi revelații. Deși

Boone refuzase pînă atunci să răspundă chiar şi la cele mai simple întrebări, în cele din urmă va renunţa la muţenie, iar atunci Decker îi va lua interogatoriul. Nu exista nici o şansă ca acuzaţiile lui Boone să capete credibilitate – doar el fusese găsit cu o bucată de carne de om în gură, plin de sînge din cap pînă în picioare – însă erau unele amănunte care ţineau de evenimente recente şi care îl nedumereau chiar şi pe Decker, iar pînă ce nu va fi stabilit şi înţeles totul cum se cuvine, el nu se va simţi în siguranţă.

De exemplu, ce se întîmplase cu Boone? Cum se făcea că ţapul ispăşitor, burduşit cu gloanţe şi declarat mort, devenise monstrul flămînd în faţa căruia era cît pe ce să-şi piardă viaţa în noaptea precedentă? Boone susţinuse chiar că e *mort* – Dumnezeule mare! – iar în acea clipă Decker chiar crezuse că va muri. Acum înţelegea mai bine. Eigerman avea dreptate. Erau *monştri*, chiar dacă mai ciudaţi decît credea el, care sfidau natura şi care trebuiau scoşi de sub pietrele mortuare, stropiţi cu benzină şi arşi. Ar fi fost încîntat să aprindă chiar el primul chibrit.

– Decker?

Uită de aceste gînduri şi îl văzu pe Eigerman închizînd uşa ca să scape de vacarmul produs de ziariştii de afară. De pe faţa lui dispăruse pînă şi ultima fărîmă de siguranţă pe care o afişase mai devreme. Transpira prin toţi porii.

– Da. Ce naiba se-ntîmplă?

– Avem probleme, Irwin?

– Ba bine că nu, sigur că avem probleme.

– Boone?

– Sigur că de el e vorba.

– Ce e?

– Tocmai l-au văzut doctorii. Aşa e procedura.

– Şi?

– De cîte ori l-ai împuşcat? De trei, patru ori?

– Da, probabil.

– Ei bine, gloanțele sînt încă în el.

– Nu mă surprinde, zise Decker. Ți-am spus că nu avem de-a face cu oameni obișnuiți. Ce părere au doctorii? Ar trebui să fie mort?

– *Este* mort.

– Cînd asta?

– N-am zis că zace mort, găgăuță, îi scăpă lui Eigerman. Adică nu zace mort în celulă. Vreau să spun că inima nu-i bate.

– Imposibil!

– Doi tembeli îmi spun că individul e un mort care umblă și m-au poftit să ascult și eu la stetoscop. Ce poți să-mi spui despre asta, *doctore?*

XVII

Delirul

Lori rămase în faţa restaurantului, pe trotuarul de vizavi, supraveghindu-l vreme de cîteva minute. Linişte! Abia acum, în plină zi, îşi dădu seama cît de sărăcăcios era cartierul. Decker făcuse alegerea în cunoştinţă de cauză. Şansele de a fi fost văzut de cineva intrînd sau ieşind din acel local în noaptea precedentă erau nule, cu siguranţă. Nici măcar la amiază nu zărea vreun pieton trecînd pe stradă, iar puţinele vehicule goneau către locuri mai atrăgătoare.

Un amănunt al acelei scene – pesemne arşiţa soarelui combinată cu mormîntul anonim al lui Sheryl – îi readuse în memorie aventura trăită în Midian sau, mai precis, întîlnirea cu Babette. Nu invocă prezenţa copilului doar cu ochii minţii. Avu impresia că retrăieşte întîlnirea cu toată fiinţa ei. Simţi greutatea bestiei pe care o ridicase de sub copaci şi o strînsese la piept. Respiraţia chinuită îi rămăsese bine întipărită în urechi, iar mirosul dulce-amărui îl simţea încă în nări.

Senzaţiile erau atît de intense, încît păreau a fi o *chemare*: dincolo de pericolul prezentului. I se părea că *vede* copilul privind-o din braţe, deşi niciodată nu-l purtase la piept sub înfăţişarea lui umană. Gura fetiţei se deschidea şi se închidea, chemînd-o pe Lori, care nu era în stare să descifreze ce voia să-i spună.

Apoi, aidoma unui ecran de cinematograf care rămîne fără imagine în mijlocul filmului, toate acestea dispărură rămînînd doar strada, soarele și clădirea arsă din fața ei.

Nu avea rost să mai amîne clipa de suferință. Traversă strada, urcă pe trotuarul celălalt și, fără a-și îngădui să rărească pasul, trecu de cadrul carbonizat al ușii, pătrunzînd în semiobscuritatea de dincolo. Atît de brusc în beznă! Atît de repede se făcuse frig! La un pas de soare, trecuse în cu totul altă lume. De astă dată se mișcă mai încet, trebuind să ocolească labirintul creat de mormanele de resturi dintre ușa principală și bucătărie. Singura ei intenție era să găsească o dovadă cît de mică pentru a-l înfunda pe Decker. Trebuia să-și stăpînească toate celelalte gînduri: repulsie, durere, teamă. Trebuia să fie doar calmă și calculată. Să facă jocul lui Decker.

Făcîndu-și curaj, trecu de arcada de la intrare.

Pătrunse, nu în bucătărie, ci în *Midian*.

În momentul în care se întîmplă asta, își dădu seama unde se afla – răceala și bezna mormintelor nu putea fi confundată cu altceva. Bucătăria se mistuise pur și simplu, pînă la ultima dală de gresie.

De cealaltă parte a încăperii stătea Rachel, uitîndu-se către acoperiș, cu chipul îndurerat. Pentru o clipă, o privi pe Lori, dar nu păru uimită să o vadă. Apoi își reluă veghea, toată numai ochi și urechi.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Lori.

– Ssst, îi răspunse Rachel tăios, apoi îi păru rău de asprimea cuvintelor și-și desfăcu brațele spre Lori: Vino la mine, copilă, o îndemnă ea.

„Copilă." Deci asta era. Nu se găsea în Midian, ci în Babette, văzînd prin ochii copilului. Amintirile pe care le retrăise cu atîta intensitate în stradă nu fuseseră decît un preludiu pentru împreunarea minților.

– E real? făcu ea.

– Real? șopti Rachel. Sigur că da...

Vorbele i se poticniră şi privi spre fiica ei cu ochi întrebători:

– Babette? spuse ea.

– Nu... răspunse Lori.

– Babette. Ce-ai făcut?

Porni spre copil, care se trase înapoi, ferindu-se. Imaginea pe care o avea prin ochii de împrumut îi readuse în minte impresii din trecut. Rachel i se părea imposibil de înaltă, iar proximitatea ei, disgraţioasă.

– Ce-ai făcut? întrebă ea a doua oară.

– Am adus-o, spuse copilul. Să vadă.

Pe chipul lui Rachel apăru furia. Smuci copilul de mînă, dar acesta se dovedi mai iute decît ea. Pînă să fie prinsă, fetiţa se trase deoparte, unde mama ei n-o putea atinge. Mintea lui Lori o însoţi, ameţită de mişcarea bruscă.

– Vino înapoi, spuse Rachel.

Babette nu luă în seamă porunca şi porni către tuneluri, ocolind fiecare cot cu uşurinţa cuiva care cunoştea labirintul pe de rost. Fuga îi duse pe alergător şi pe pasager departe de drumurile bătute deseori, către pasajele mai înguste şi întunecate, pînă cînd Babette se asigură că nu mai era urmărită. Ajunseseră la o deschizătură în zid, prea mică pentru a permite trecerea unui adult. Babette trecu prin ea, scrutînd într-un spaţiu nu mai mare decît cel oferit de un frigider, şi la fel de rece, care era ascunzătoarea ei. Ajunsă aici, se aşeză să-şi tragă răsuflarea, pătrunzînd întunericul cu ochii ei sensibili. În jur avea adunate cele cîteva lucruşoare care erau comoara ei: o păpuşă făcută din ierburi, purtînd o coroniţă din flori de primăvară, două cranii de păsări, o colecţie de pietre. În ciuda faptului că aparţinea unei altei lumi, Babette nu era decît un copil. Aici era propria ei lume. Faptul că-i îngăduise lui Lori să pătrundă acolo era un dar de nepreţuit.

Dar n-o adusese aici pe Lori doar pentru a-i vedea avuţia, ci şi pentru că în apropiere se auzeau voci care puteau fi percepute cu claritate.

– *Heei!* Vrei să te uiţi la porcăria asta? Aici ai putea ascunde o întreagă armată.

– Nu mai spune, Cas.

– Te-ai scăpat în pantaloni, Tommy?

– Nu.

– Da' cam miroase.

– Du-te-n mă-ta!

– Ia ţineţi-vă gura amîndoi. Avem ceva de rezolvat.

– De unde începem?

– Să căutăm ceva urme prin împrejurimi.

– Sînt oameni pe-aici. Îi simt. A avut dreptate Decker.

– Atunci să-i scoatem pe nenorociţi afară, ca să-i vedem.

– Adică, să... *să coborîm?* N-am chef.

– Nu-i nevoie.

– Atunci cum dracu' îi scoatem afară, nătărăule?

Răspunsul veni, dar nu în cuvinte, ci printr-o împuşcătură, iar glonţul ricoşă dintr-o piatră mortuară.

– Parcă am trage în peştii dintr-un butoi, zise unul. Dacă nu ies ei de bunăvoie, pot rămîne acolo pe vecie.

– Ne scutesc să mai săpăm!

„Cine sînt aceşti oameni?" gîndi Lori. Nici nu-şi puse bine întrebarea că Babette se ridică şi se căţără printr-un tub subţire care ieşea afară din camera ei de joacă. Cu trupul ei micuţ, Babette abia se strecură prin el. În faţă se vedea lumina zilei şi se simţea prospeţimea aerului care, încălzind-o pe Babette, o încălzi şi pe Lori.

Pasajul era, evident, o parte dintr-un sistem de canalizare. Copilul se strecură printr-o grămadă de gunoaie, oprindu-se doar pentru a întoarce cadavrul unui şoarece de cîmp care murise în conductă. Vocile de la suprafaţă se auzeau înspăimîntător de aproape.

– Am zis să începem de aici şi deschidem fiecare mormînt pînă cînd găsim ceva de luat acasă.

– Nimeni nu vrea să ducă acasă ceva de aici.

– Las-o dracului, Pettine, vreau *deținuți!* Cît mai mulți!

– N-ar trebui să vorbim întîi cu șefu'? întrebă cel de-al patrulea. Această voce disonantă nu se auzise pînă acum în schimburile de replici: Poate că șefu' are să ne dea ordine noi.

– Dă-l în mă-sa pe șefu'! spuse Pettine.

– Da' numai dacă ne roagă frumos, veni răspunsul lui Cas.

Printre hohotele de rîs care urmară, polițiștii schimbară alte cîteva remarce, majoritatea obscene. Într-un tîrziu, Pettine puse capăt stării de veselie.

– Gata! Să ne apucăm de treabă!

– Cu cît mai repede, cu atît mai bine, spuse Cas. Tommy, ești pregătit?

– Ca-ntotdeauna.

Sursa luminii spre care Babette se tîra devenise acum evidentă: o grilă cu ochiuri dintr-o latură a tunelului.

„Ferește-te de soare", se trezi Lori gîndind.

„Așa voi face", îi răspunse gîndul lui Babette. Se vedea că nu era prima oară cînd folosea postul de observație. Asemenea deținutului fără nici o speranță de eliberare condiționată, și ea descoperise orice cale de a ușura scurgerea timpului. Contemplarea lumii de aici era una dintre aceste căi, iar Babette își alesese bine punctul de observație. Grilajul îi oferea o imagine generală a aleilor și era astfel situat în zidul mausoleului, încît lumina nu trecea prin el. Babette își lipi fața de grilaj ca să vadă mai bine ce se întîmpla afară.

Lori îi văzu pe trei dintre cei care discutau. Toți purtau uniformă, și toți – în ciuda vorbelor cutezătoare – arătau ca niște oameni cărora le stătea mai bine altundeva decît în acest loc. Chiar și la lumina zilei și înarmați pînă în dinți, ei nu se simțeau în largul lor. Dacă ar fi venit să aresteze pe cineva dintr-un bloc de locuințe, n-ar fi manifestat nici pe jumătate din ticurile nervoase și privirile îngrijorate care erau evidente pe fețele lor acum. Acesta era însă Tărîmul Morții, și ei se simțeau ca niște intruși.

În orice altă situaţie, stînjeneala lor ar fi încîntat-o. Acum şi aici însă nu. Ştia de ce erau capabili oamenii care se tem încă de propria frică.

„Ne vor găsi!" o auzi pe Babette gîndind.

„Să sperăm că nu!" îi răspunse ea.

„Ba da!" insistă copilul. *„Aşa zice Profetul."*

„Cine?"

Răspunsul lui Babette veni ca o imagine a unei creaturi pe care Lori o zărise cînd mersese în căutarea lui Boone prin tuneluri: bestia cu răni larvare, care zăcea pe o saltea dintr-o celulă goală. Acum o văzu în diferite ipostaze, înălţată de doi membri ai Seminţiei deasupra capetelor congregaţiei, de-a lungul braţelor curgîndu-i sînge cuprins de flăcări. Vorbea, deşi Lori nu-i putea auzi vorbele. Profeţii, presupuse ea; iar între ele, acea scenă.

„Ne vor găsi şi vor încerca să ne ucidă pe toţi!" gîndi copilul.

„Chiar aşa?"

Copilul rămase tăcut.

„Chiar ne vor ucide, Babette?"

„Profetul nu vede, fiindcă e unul dintre cei care va muri. S-ar putea să mor şi eu."

Gîndul nu căpătase voce, astfel că veni ca o senzaţie pură, un val de tristeţe căreia Lori nu i se putea opune şi pe care nici n-o putea ogoi.

Lori observă abia acum că un bărbat se apropiase de alt tovarăş şi arăta pe furiş spre un mormînt din dreapta lui. Uşa acestuia era uşor întredeschisă. Înăuntru se percepea oarecare agitaţie. Lori văzu ceea ce avea să urmeze; la fel şi copila. Simţi un fior coborînd pe spinarea fetiţei, îi simţi degetele crispîndu-se pe gratii, strîngîndu-le în aşteptarea ororii ce avea să se petreacă. Brusc, cei doi se repeziră la uşa mausoleului şi o deschiseră larg. Dinăuntru răzbătu un strigăt şi cineva se prăbuşi. Poliţistul din faţă pătrunse într-o clipă,

urmat de partenerul său, iar hărmălaia îi alertă şi pe ceilalţi doi care se apropiară de uşa mausoleului.

– La o parte! strigă poliţistul dinăuntru.

Partenerul făcu un pas înapoi şi, cu un rînjet de satisfacţie, cel care operase arestarea îşi tîrî prada din ascunzătoare, iar din spate, colegul lui îl lovi cu piciorul pe arestat.

Lori reuşi doar s-o zărească pe victimă, iar Babette, mai ageră, îi rosti numele în gînd.

„Ohnaka."

– În genunchi, ticălosule! porunci poliţistul care stătea în spate, şi-l lovi pe Ohnaka la picioare.

Omul se prăvăli, aplecîndu-şi capul acoperit de pălăria cu boruri mari care îl proteja de razele soarelui.

– Bună treabă, Gibbs! spuse Pettine, rînjind.

– Da, da' unde-s restul? întrebă cel mai tînăr din grup, un puştan cu părul tuns în creastă de cocoş.

– Sub pămînt, Tommy, anunţă cel de-al patrulea. Aşa a spus Eigerman.

Gibbs se apropie ameninţător de Ohnaka.

– Îl facem pe rahatul ăsta să ne arate, promise el. Ridică ochii spre însoţitorul lui Tommy, un bărbat scund şi gras: Cas, tu te pricepi la interogatorii.

– Păi nu s-a născut omu' care să nu-mi răspundă, se lăudă individul. Adevărat sau nu?

– Adevărat, întări Gibbs.

– Vrei să preia el cazul? îl întrebă Pettine pe Ohnaka, acesta nu spuse nimic.

– Cred că n-a auzit, remarcă Gobbs. Întreabă-l tu, Cas.

– Bineînţeles.

– Ia-l *tare*.

Cas se apropie de Ohnaka, întinse mîna şi-i smulse pălăria de pe cap. În aceeaşi clipă, Ohnaka începu să urle.

– Tacă-ţi dracului gura! se răsti Cas isterizat, izbindu-l cu piciorul în stomac.

Ohnaka nu se opri, ţinîndu-şi braţele încrucişate deasupra capului lipsit de păr, pentru a se feri de soare, şi se ridică greoi în picioare. Căutînd cu disperare întunericul, dădu să se îndrepte către uşa deschisă, dar tînărul Tommy se afla deja acolo ca să-i taie calea.

– Bravo, Tommy! răcni Pettine. Pune mîna pe el, Cas!

Silit să revină la soare, Ohnaka începuse să tremure, de parcă ar fi fost apucat de o criză.

– Ce mama dracu'? se miră Gibbs.

Braţele creaturii nu mai aveau puterea de a-i proteja capul. Fumegînd, căzură pe lîngă corp, iar Toomy avu prilejul să-i vadă faţa. Poliţistul imberb rămase mut. Făcu doar doi paşi înapoi şi scăpă arma din mînă.

– Ce faci, puţă? se răsti Pettine.

Apoi întinse mîna să-l prindă pe Ohnaka de braţ, temîndu-se ca nu cumva acesta să ia arma căzută la pămînt. În vînzoleala şi agitaţia de moment, Lori nu reuşi să vadă ce se întîmplă după aceea, dar părea că organismul lui Ohnaka începuse să se descompună. Deodată, răsună ţipătul de dezgust al lui Cas, urmat de unul de furie al lui Pettine, care îşi retrase mîna, lăsînd să cadă un pumn de ţesătură şi ţărînă.

– *Ce dracu'?* urlă Tommy. *Ce mama dracu'? Ce mă-sa?*

– Taci! îi ordonă Gibbs, dar băiatul nu se mai putea controla. Punea mereu-mereu aceeaşi întrebare: „*Ce dracu'?*"

Nepăsător la spaima lui Tommy, Cas interveni, cu gîndul să-l doboare pe Ohnaka în genunchi. Lovitura pe care i-o administră omului se dovedi mai puternică decît intenţionase. Îi frînse braţul de la cot, iar bucata desprinsă căzu la picioarele lui Tommy. Urletele lui încetară pentru că începu să verse, icnind. Pînă şi Cas se retrase, clătinînd din cap, fiindcă nu-şi putea crede ochilor.

Starea lui Ohnaka era ireversibilă. Picioarele cedară, corpul îi deveni tot mai fragil sub arşiţa soarelui, iar faţa lui – întoarsă spre Pettine acum – slobozi cele mai cumplite urlete,

mai ales cînd carnea îi căzu de pe oase şi fumul se ridică din orbite, ca şi cum creierul i-ar fi luat foc.

Ohnaka nu mai urla. Nu mai avea putere pentru aşa ceva. Se nărui la pămînt, cu capul căzut pe spate, de parcă ar fi invitat soarele să-şi desăvîrşească lucrarea şi să pună capăt agoniei. Înainte de a se prăbuşi în totalitate, un resort final păru să plesnească, făcînd acelaşi zgomot ca o detunătură. Rămăşiţele lui în descompunere zburară în toate părţile, în şuvoaie de sînge deshidratat şi oase.

Lori îşi dori ca Babette să privească în altă parte, atît pentru binele ei, cît şi pentru cel al copilei. Ea refuză însă să-şi ferească ochii. Chiar şi după ce scena de groază încetă – iar corpul lui Ohnaka zăcea răspîndit în bucăţi pe toată aleea – ea rămase cu faţa lipită de grilaj, de parcă ar fi vrut să cunoască în amănunt moartea cauzată de razele soarelui. Nici Lori nu putea să vadă altceva cîtă vreme fetiţa continua să privească scena. Trăi fiecare fior din corpul lui Babette; simţi gustul sărat al lacrimilor pe care copila şi le înfrîna, ca să nu-i împăienjenească ochii. Ohnaka era mort, dar călăii lui nu-şi încheiaseră încă treaba. Cît mai era ceva de văzut, copila rămînea de veghe.

Tommy încerca să curețe voma de pe pieptul uniformei, Pettine îndepărtă cu piciorul un fragment din cadavrul lui Ohnaka, iar Cas îşi scoase o ţigară din buzunarul de la piept al lui Gibbs.

– Dă-mi un foc, te rog! spuse el.

Gibbs îşi vîrî mîna care-i tremura în buzunarul pantalonilor, după chibrit, incapabil să-şi desprindă privirea de la rămăşiţele fumegînde.

– N-am mai văzut aşa ceva! spuse Pettine, aproape nepăsător.

– De data asta te-ai scăpat în pantaloni, Tommy, nu? îl sîcîi Gibbs.

– Du-te dracu', veni răspunsul.

Pielea albă a lui Tommy roşise toată.

– Cas a zis că ar fi trebuit să-l sunăm pe Şefu'. Avea dreptate.

– Ce naiba ştie Eigerman? comentă Pettine şi scuipă în praful roşiatic de la picioare.

– Ai văzut ce faţă avea nenorocitu'? întrebă Tommy. Să fi văzut cum se uita la mine... Credeam c-o să mor. Cît pe ce să mă ia cu el.

– Ce se-ntîmplă aici? se miră Cas.

Gibbs găsi răspunsul imediat:

– Lumina soarelui. Am auzit că există boli ca asta. Soarele l-a dat gata.

– Fugi de-aici, dom'le! îl contrazise Cas. Eu n-am văzut şi nici n-am auzit de aşa ceva.

– Ei, ai văzut şi auzit *acum*, îl puse la punct Pettine, cu un aer cel puţin satisfăcut. N-a fost nălucire.

– Bun, da' ce facem? vru Gibbs să ştie, care, din cauză că degetele îi tremurau, nu reuşea să ducă chibritul la ţigara dintre buze.

– Să mai căutăm şi pe alţii, propuse Pettine, şi o ţinem tot aşa.

– Nu vreau! spuse Tommy. Eu îl sun pe Şefu'. Habar n-avem cîţi nenorociţi din âştia sînt. Ar putea fi cu sutele. Chiar şi tu ai spus. Şi-o armată se poate ascunde aici...

– De ce ţi-e frică? îi răspunse Gibbs. Doar ai văzut ce le face soarele.

– Da. Da' ce se-ntîmplă după ce apune soarele, deşteptule? nu se lăsă Tommy.

Flacăra chibritului îl fripse la degete pe Gibbs. Îl aruncă înjurînd.

– Am văzut în filme, spuse Tommy. Chestii care ies numai noaptea.

Judecînd după expresia lui, şi Gibbs văzuse aceleaşi filme.

– Poate ar fi bine să chemăm întăriri, propuse el. Pentru orice eventualitate.

Gîndurile lui Lori se îndreptară grăbite spre copilă.

„Trebuie s-o previi pe Rachel. Spune-i ce-ai văzut."

„Toţi ştiu deja, veni răspunsul lui Babette."

„Oricum, anunţă-i. Lasă-mă pe mine! Spune-le, Babette, pînă nu e prea tîrziu."

„Nu vreau să te părăsesc."

„Eu nu te pot ajuta, Babette. Nu aparţin neamului vostru. Sînt..."

Încercă să împiedice gîndul să se închege, dar era prea tîrziu.

„Eu sînt... normală. Soarele nu mă va ucide ca pe voi. Sînt vie. Sînt o fiinţă umană. Nu sînt de-a voastră."

Nu mai avu posibilitatea să-şi motiveze răspunsul pripit. Contactul se întrerupse instantaneu – imaginea din ochii lui Babette dispăru – iar Lori se trezi stînd în pragul bucătăriei.

Avea în minte bîzîitul puternic făcut de muşte. Bîzîitul lor nu era un ecou din Midian, ci era real. Muştele se roteau în încăperea din faţa ei. Ştia prea bine că mirosul le adusese acolo, flămînde şi gata să-şi depună ouăle; şi era convinsă că după tot ce văzuse în Midian, n-ar fi suportat să mai facă vreun pas spre cadavrul de pe podea. Era prea multă moarte pe lume, în mintea şi în afara ei. Dacă nu va scăpa, va înnebuni. Trebuia să iasă la aer, unde putea respira nestînjenită. Poate mai găsea vreo vînzătoare tînără printr-un magazin ca să discute despre vreme sau despre orice altceva, atîta timp cît subiectul rămînea banal, previzibil.

Muştele ţineau însă să-i bîzîie în urechi. Încercă să le alunge cu mîna, dar în zadar. Cu toate astea, ele veneau mereu spre ea, cu aripile înmuiate în moarte, cu picioarele înroşite de moarte.

– Daţi-mi pace! spuse ea printre suspine.

Dar emoţia ei le atrăgea în număr tot mai mare, ridicîndu-se la auzul vocii ei de la masa bogată aflată în spatele cuptoarelor. Mintea i se zbătu pentru a înţelege realitatea în care fusese azvîrlită din nou, pentru a-şi convinge trupul să se întoarcă şi să părăsească bucătăria.

Amîndouă o trădară însă, atît mintea cît şi trupul. Norul de muşte se năpusti asupra ei, numărul lor fiind deja atît de mare, încît formau un întuneric de sine stătător. Ca prin vis, înţelese că o asemenea multiplicare nu era posibilă şi că mintea ei, din cauza stării de confuzie, crea această teroare. Dar gîndul era prea departe de ea pentru a o ajuta să-şi stăpînească începutul de nebunie; raţiunea încerca să recupereze gîndul şi gîndirea, însă norul o cuprinsese deja. Simţi picioarele muştelor pe braţe şi pe faţă, lăsînd urme ale materiei în care se înmuiaseră sîngele, bila, sudoarea şi lacrimile lui Sheryl. Erau atît de multe, încît nici nu reuşeau să-şi găsească o bucăţică de piele pe care să se aşeze, de aceea începură să-şi croiască drum printre buzele ei şi să se caţere prin nări şi peste ochi.

Într-un vis despre Midian, oare morţii nu apăruseră cîndva sub formă de ţărînă, din toate colţurile lumii? Şi nu stătuse ea în mijlocul furtunii – mîngîiată – şi nu se bucurase să ştie că morţii călătoreau pe aripi de vînt? Acum venea celălalt vis: oroarea, în comparaţie cu splendoarea primului. O lume a muştelor care să fie la fel cu o lume a incomprehensibilului şi a orbirii, a morţilor fără slujbă de îngropăciune şi fără vîntul care să-i ducă departe. Doar muşte, care să se ospăteze din ei, să-şi depună ouăle în ei şi să se înmulţească la nesfîrşit.

Şi punînd alături ţărîna şi muştele, Lori îşi dădu seama ce prefera; înţelese, în timp ce îşi pierdea cunoştinţa, că, dacă Midianul murea – iar ea permitea să se întîmple asta: Pettine, Gibbs şi amicii lor dezgropau ultimul refugiu al Seminţiei Nopţii – atunci *ea*, ea însăşi ţărînă într-o bună zi şi atinsă de starea Midianului, nu va avea unde să fie dusă şi le va aparţine, trup şi suflet, muştelor.

Apoi intră în bucătărie.

XVIII

Mînia celor drepţi

1

Pentru Eigerman ideile strălucite şi excreţia erau indisolubil legate; cel mai bine gîndea cu pantalonii căzuţi în vine. De nenumărate ori, după ce se amețea bine, explica oricui era dispus să-l asculte că pacea mondială şi leacul cancerului se puteau realiza peste noapte dacă oameni înţelepţi şi buni s-ar aşeza laolaltă pe tron la o sesiune de defecare.

Cînd era treaz, gîndul de a împărtăşi cu alţii acea funcţie foarte intimă l-ar fi îngrozit. Sala de baie devenea un loc de strădanii solitare, unde cei apăsaţi de funcţii mari puteau fura ceva timp pentru a sta şi a medita la poverile pe care le duceau în spate.

Examină inscripţiile obscene de pe uşa din faţa lui. Nimic nou printre ele, ceea ce era liniştitor. Aceleaşi suferinţe mute care se cereau exhibate. Asta îi dădu curaj să se confrunte cu problemele curente.

Acestea prezentau, în mod esenţial, două faţete. În primul rînd, avea un mort în arest. Asta, la fel ca şi inscripţiile, nu era ceva nou. Numai că monştrii aparţineau altui film, ulterior, la fel ca sodomia pe un zid de closet. Nu-şi găsea loc în lumea reală. Ceea ce dădea naştere celei de-a doua probleme: strigătul panicat al lui Tommy Caan, care spunea despre ceva grav care se petrecea tocmai la Midian. Celor două probleme

le mai adăugă încă una: doctorul Decker. Acesta purta haine elegante, vorbea frumos, dar avea ceva ce nu-i mirosea a bine. Eigerman devenise suspicios abia în acele momente, cînd stătea pe tron, dar, dacă se gîndea mai bine, era evident ca bună ziua. Ticălosul știa mai multe decît spunea: nu doar despre Mortul Boone, ci și despre Midian și despre ceea ce se petrecea acolo. Dacă punea la cale înlăturarea celui mai bun polițist din Shere Neck, atunci avea să sosească momentul adevărului, cît se poate de sigur, și individul o să regrete amarnic.

Pînă una-alta, șeful trebuia să ia niște hotărîri. Își începuse ziua ca erou, reușind arestarea „Ucigașului din Calgary", dar instinctul îi șoptea că evenimentele puteau scăpa foarte ușor de sub control. În afacerea asta apăreau multe elemente neclare; erau numeroase întrebări la care nu găsea răspuns. Sigur, exista și o soluție lesnicioasă de ieșire din impas. Își putea chema superiorii din Edmonton să le arunce beleaua în brațe ca s-o rezolve. Numai că, dacă renunța la belea, dădea cu piciorul și gloriei. Soluția era să acționeze imediat – înainte de căderea nopții, așa spusese Tommy, dar cît timp mai era pînă atunci? Trei-patru ore cel mult – pentru a scoate din adînc monștrii de la Midian. Dacă îi ieșea planul, laudele aveau să se dubleze. Într-o singură zi ar fi reușit nu numai să aducă în fața justiției Răul, ci și să curețe haznaua în care acesta își găsea puterea și sursa: ce idee apetisantă!

Necazul era însă că întrebările la care răspunsese își iteau din nou capetele, și asta nu era bine. Dacă era să le dea crezare doctorilor care îl examinaseră pe Boone și rapoartelor venite de la Midian, însemna că lucruri despre care doar citise deveneau acum realitate. Chiar voia să se confrunte cu morți care umblau și cu monștri care erau uciși de lumina soarelui?

Rămase pe toaletă, făcîndu-și treaba și cîntărind posibilele soluții. Îi trebui jumătate de oră, însă, în cele din urmă, reuși să ia hotărîrea. Ca de obicei, după ce agitația se mai

potolea, totul părea simplu. Pesemne că astăzi lumea nu mai semăna cu cea de ieri. Mîine, dacă va voi Dumnezeu, va deveni ceea ce fusese cîndva: morţii să rămînă morţi, iar sodomia de pe zid, acolo unde îi era locul. Dacă nu profita de şansa de a deveni omul destinului, cu alta nu se va mai întîlni decît poate cînd va fi prea bătrîn şi va trebui să se trateze de hemoroizi. Aceasta era şansa pe care i-a dat-o Dumnezeu ca să-şi dovedească bărbăţia. Nu-şi putea permite să-i dea cu piciorul.

Pătruns de această nouă convingere, se şterse la fund, îşi ridică pantalonii, trase apa şi ieşi pentru a da piept cu marea provocare.

2

– Cormack, vreau nişte voluntari care să meargă la Midian cu mine, să ne apucăm de săpat.

– Cît de repede îţi trebuie?

– *Acum*. Nu prea avem timp. Începe cu barurile. Ia-i pe toţi cei de la Holiday!

– Şi ce le spun, care-i scopul?

Eigerman rumegă problema vreme de o clipă: „Ce să *spună?*"

– Zi-le că urmărim profanatori de morminte. Asta o să-i stîrnească pe mulţi. Poa' să vină oricine, numai să aibă puşcă şi cazma. Vreau să-i mobilizezi într-o oră. Chiar mai puţin, dacă poţi.

Decker surîse cînd îl văzu pe Cormack plecînd.

– Acum eşti fericit? îl întrebă Eigerman.

– Sînt încîntat că mi-ai urmat sfatul.

– Sfatul tău, pe dracu'!

Decker se mulţumi să surîdă.

– Ieşi naibii de aici, îl pofti Eigerman. Am treabă. Să te-ntorci după ce faci rost de o puşcă.

– Tot ce se poate.

Eigerman îl urmări cînd ieși, apoi ridică receptorul. Se tot gîndise să formeze numărul acela încă de cînd luase decizia de a merge la Midian; un număr pe care nu avusese motive să-l apeleze de mult. O făcu însă acum. După cîteva clipe, Părintele Ashbery îi răspunse.

– Parcă ți-ai pierdut suflul, părinte.

Ashbery își dădu imediat seama cine îi telefona.

– Eigerman.

– Ai nimerit-o din prima. Ce pui la cale?

– Tocmai m-am întors de la jogging.

– Bună treabă. Așa alungi gîndurile păcătoase.

– Ce dorești?

– Ce crezi că doresc? Un preot.

– N-am făcut nimic!

– Eu știu altfel.

– Eigerman, nu cotizez. Dumnezeu mi-a iertat păcatele.

– Nu se pune.

– Atunci dă-mi pace!

– Să nu închizi!

Ashbery sesiză imediat îngrijorarea apărută brusc în vocea lui Eigerman.

– Bine, bine, făcu el.

– Ce?

– Ai probleme.

– Poate-avem amîndoi.

– Adică?

– Vreau să te prezinți aici imediat cu tot ce ai în materie de crucifixe și apă sfințită.

– Pentru ce?

– Ai încredere în mine.

Ashbery pufni în rîs:

– Eigerman, nu mai sînt la cheremul tău. Trebuie să mă ocup de turma mea.

– Atunci fă-o pentru turmă.

– Ce spui, dom'le?

– Predici Ziua Judecății de Apoi, corect? Tocmai pentru asta se pregătesc și tocmai la Midian.

– Cine se pregătește?

– Nu știu cine și nici de ce. Știu doar că avem nevoie de sfințenie de partea noastră, iar tu ești singurul preot pe care-l cunosc.

– Vorbești singur, Eigerman.

– Am impresia că nu m-ai ascultat cu atenție. Vorbesc cît se poate de serios, ce mama...?

– Nu mai joc după cum îmi cînți tu.

– Serios, Ashbery! Dacă nu vii de bună voie, te aduc cu forța.

– Eigerman, am ars negativele. Sînt un om liber.

– Eu am păstrat copiile.

Urmă un moment de tăcere din partea părintelui. Apoi:

– Ai jurat.

– Am mințit, veni răspunsul.

– Ești un ticălos, Eigerman.

– Iar tu porți desuuri din dantelă. Așadar, cît de repede poți ajunge?

Tăcere.

– Ashbery, te-am întrebat ceva.

– Dă-mi o oră.

– Ai patruș'cinci de minute.

– Să te...

– Așa-mi placi: o doamnă cu frica lui Dumnezeu.

3

„Canicula e de vină", gîndi Eigerman cînd văzu cîți oameni reușiseră să mobilizeze Cromack și Holliday în mai puțin de o oră. Canicula întotdeauna îi stîrnea pe

bărbaţi: la destrăbălare sau la crimă. Iar Shere Neck fiind aşa cum era, iar prilejurile pentru destrăbălare fiind mai greu de găsit atunci cînd simţeai nevoia, pofta de a trage cu puşca putea fi satisfăcută chiar în acea zi. Afară se strînseseră vreo douăzeci de bărbaţi, trei sau patru femei care veneau să profite de acea plimbare, plus Ashbery şi apa lui sfinţită.

În acel răstimp mai veniseră două apeluri de la Midian. Unul de la Tommy, căruia i se ordonă să se întoarcă în cimitir pentru a-l ajuta pe Pettine să controleze duşmanul pînă la sosirea întăririlor, al doilea chiar de la Pettine, care îl informa pe Eigerman că avusese loc o evadare a unui ocupant al Midianului. Acesta se strecurase pe poarta principală, în timp ce complicii lui creaseră o diversiune. Caracterul acestei diversiuni explica nu numai glasul gîtuit al lui Pettine, în timp ce-şi prezenta raportul, ci şi motivul pentru care nu reuşiseră să continue urmărirea. Cineva dăduse foc pneurilor de la maşini. Focul mistuise rapid vehiculele, inclusiv aparatul radio cu care se făcea transmisia. Pettine tocmai se pregătea să anunţe că nu va mai reveni cu rapoarte, cînd aparatul îşi dădu duhul.

Eigerman păstră această din urmă informaţie pentru sine, de teamă ca ea să nu potolească pofta de aventură a unora. Vînătoarea dădea foarte bine, dar nu era convins că se vor mai găsi mulţi amatori să se înroleze după ce s-ar fi aflat că unii dintre ticăloşi se arătau dispuşi să riposteze.

În clipa în care convoiul se puse în mişcare, Eigerman se uită la ceas. Mai aveau probabil două ore şi jumătate de lumină bună, după care începea să se întunece. Trei sferturi de oră îţi lua drumul pînă acolo, ceea ce însemna că îi rămînea o oră şi trei sferturi ca să se ocupe de nemernicii ăia, înainte ca inamicul să aibă noaptea ca aliat. Era suficient dacă se organizau corespunzător. „Cel mai bine era să trateze operaţiunea drept un atac direct", se gîndi Eigerman. Să-i scoată

pe ticăloşi la lumină şi să vadă ce se întîmplă atunci. Dacă se destrămau, aşa cum susţinea pişăciosul acela de Tommy, atunci asta devenea dovada pentru judecător că acele creaturi erau păgîne ca dracul. Dacă nu – dacă Decker minţea, dacă Pettine se drogase din nou, iar totul se dovedea doar o vînare de vînt – va găsi el pe cineva să împuşte, aşa că tot nu se va putea considera că-şi pierduse vremea. Poate se va întoarce şi-l va ciurui pe monstrul din celula cinci, omul care nu avea puls şi nici sînge în obraji.

Oricum ar fi fost, n-o să lase el ziua asta să treacă fără a face pe cineva să verse lacrimi.

PARTEA A CINCEA

NOAPTEA CEA BLÎNDĂ

„Nici o altă sabie nu te va atinge, decît a mea."

Jurămîntul unui amant
(anonim)

XIX

Un chip neprietenos

1

De ce trebuia să se trezească? De ce era nevoie de o revenire la conştienţă? N-ar fi fost mai bine să se scufunde tot mai adînc în acel loc de nicăieri în care îşi căutase refugiu? Dar acel loc n-o dorea. Împotriva voinţei ei, se detaşă de el şi reveni pe tărîmul bine cunoscutei dureri a vieţii şi a morţii.

Muştele dispăruseră. Acest lucru, cel puţin, era un cîştig. Se ridică în picioare, simţindu-şi trupul de prisos, ca pe o povară. În timp ce se străduia să-şi scuture praful de pe haine, auzi vocea strigînd-o. Se părea că nu se trezise din proprie iniţiativă. O sculase cineva. Pentru o clipă, cuprinsă de spaimă, crezu că vocea era a lui Sheryl; că ambiţia muştelor dăduse roade şi o făcuseră să-şi piardă minţile. Cînd însă vocea răsună a doua oară, reuşi să-i dea un nume: Babette. O chema copila. Întorcînd spatele bucătăriei, îşi luă geanta de voiaj şi porni printre mormanele de moloz şi resturi, spre stradă. Lumina era mai palidă decît atunci cînd intrase: cîtă vreme se luptase cu somnul, trecuseră cîteva ore. Ceasul, spart din cauza căderii, refuza să-i spună cît timp se scursese.

Încă era zăpuşeală pe stradă, dar arşiţa amiezii rămăsese departe. După-amiaza era pe sfîrşite. Nu mai era mult pînă la amurg.

Mergea uitîndu-se în urmă de cîteva ori. Indiferent ce criză a realității o copleșise înăuntru, vocea lui Babette o salvase, iar ea se simțea ciudat de vioaie, ca și cum ceva în mersul lumii se limpezise.

Știa despre ce era vorba, fără a trebui să se gîndească prea mult. Inima sau mintea ei căzuse la pace cu Midian și cu tot ce cuprindea acesta. Nici una dintre încăperile văzute nu provocase o durere atît de mare ca trăirile pe care le avusese în interiorul clădirii pîrjolite: singurătatea cadavrului, duhoarea tot mai acaparantă a descompunerii, finalitatea inevitabilă. În comparație cu acestea, monștrii din Midian – transformîndu-se, reorganizîndu-se, ambasadori ai cărnii de mîine și păstrători ai zilei de ieri – păreau plini de promisiuni. Nu descoperise acolo, printre acele creaturi, capacități pe care le invidiase? Puterea lor de a zbura, de a se transforma, de a cunoaște stadiul de animal, de a sfida moartea?

Tot ceea ce rîvnise și invidiase la alți reprezentanți ai propriei specii părea acum lipsit de valoare. Visurile de anatomie perfectă – chipul de artist de cinema de două parale, corpul în centrul atenției – o mințiseră cu promisiuni de fericire adevărată. Carnea nu-și putea păstra frumusețea, așa cum nici ochii nu-și păstrau strălucirea. Aveau să se stingă în curînd.

Monștrii însă erau eterni. O parte a eului interzis. Sinele ei întunecat, care se transforma la miezul nopții. Tînjea să se numere printre ei.

Erau multe lucruri cu care se împăcase, inclusiv pofta lor pentru carnea umană, pe care o văzuse cînd se afla la Sweetgrass Inn. Putea învăța și înțelege. Nu avea de ales, căci fusese contaminată de o înțelegere care-i modificase eul interior, făcîndu-l de nerecunoscut. Nu mai exista cale de întoarcere spre tărîmurile înverzite ale adolescenței și ale începutului feminității. Iar seara aceasta însemna deplasarea de-a lungul străzii, pentru a vedea ce-i rezervase noaptea.

Ralantiul motorului unei mașini din partea cealaltă a străzii îi atrase atenția. Aruncă o privire spre ea. Geamurile erau ridicate – în ciuda zăpușelii din aer – ceea ce i se păru cel puțin ciudat. Nu reuși să vadă șoferul; atît geamurile, cît și parbrizul erau prea murdare. Sentimentul neplăcut de suspiciune căpătă proporții. Evident, șoferul aștepta pe cineva. Și avînd în vedere că pe stradă nu era nimeni altcineva, persoana așteptată era cel mai probabil ea.

Dacă așa stăteau lucrurile, șoferul nu putea fi decît un anumit bărbat, fiindcă doar el știa că ea avea motive să se afle acolo: Decker.

O luă la fugă.

Auzi cum motorul este ambalat. Aruncă o privire în urmă. Încet, automobilul porni din locul în care fusese parcat. Șoferul nu avea motive să se grăbească. Nu se vedea nici țipenie de om pe stradă. Fără îndoială că va sări cineva în ajutorul ei, numai să știe în ce direcție să fugă. Automobilul înjumătățise deja distanța pînă la ea. Cu toate că-și dădea seama că nu o poate depăși în viteză, Lori alergă totuși, auzind motorul vuind tot mai tare în urma ei. Apoi, pneurile scrîșnirăla frecarea cu bordura trotuarului. Automobilul apăru alături de ea, deplasîndu-se cu aceeași viteză.

Portiera se deschise. Lori continua să alerge. Mașina o ajunse din nou, însoțind-o la pas, iar de astă dată ușa se frecă de bordură.

Apoi, dinăuntru, urmă invitația:

– Urcă!

Ticălosul, ce stăpîn era pe situație:

– Urcă, te rog, înainte să fim arestați amîndoi.

Nu era Decker. Ideea veni ca o arsură lentă, dar cu o bruschețe care o uimi: *nu* Decker i se adresa din mașină. Se opri din fugă, zbătîndu-se din tot trupul să-și recapete suflul.

Se opri și mașina.

– Urcă, repetă șoferul.

– Cine...? încercă ea să spună, dar efortul de a respira o împiedică să continue.

Primi totuşi răspuns:

– Un prieten de-al lui Boone.

Cu toate acestea, Lori ezită în faţa portierei deschise.

– Babette mi-a spus cum să te găsesc, explică bărbatul.

– Babette?

– Urci odată? Avem multe de făcut.

Se apropie de portieră. Văzînd că se hotărîse, bărbatul spuse:

– Să nu ţipi.

Lori nu avea suflu nici cît să scoată un sunet, dar evident că simţi *impulsul* de a striga în clipa cînd, în semiobscuritatea din maşină, privirea îi căzu pe faţa bărbatului. Era una dintre creaturile Midianului, fără îndoială, dar nu frate al făpturilor fabuloase pe care le văzuse în tuneluri. Înfăţişarea lui era îngrozitoare: avea faţa roşie şi fără piele, arătînd ca un ficat crud. Dacă ar fi arătat altfel, n-ar fi avut încredere, ştiind atîtea lucruri despre deghizare. Această creatură nu se putea preface: faţa-rană era de o onestitate cumplită.

– Mă numesc Narcisse, se prezentă el. Închide uşa, te rog. Ne fereşte de lumină. Şi de muşte.

2

Relatarea poveştii lui sau, mai curînd, rezumatul ei, nu dură mai mult decît intervalul necesar parcurgerii a două intersecţii şi ceva. Povesti cum îl cunoscuse pe Boone la spital, cum ajunsese mai apoi la Midian, cum încălcaseră împreună legile Midianului, ajungînd la suprafaţă. Avea o amintire din acea aventură, îi spuse el lui Lori; o rană la pîntece pe care nu ar fi cazul să o vadă o doamnă.

– Deci te-au exilat ca pe Boone? întrebă ea.

– Au încercat. Dar am rămas acolo, sperînd că voi fi iertat. Apoi, cînd au venit poliţiştii, m-am gîndit: ei bine, noi i-am adus pe capul lor. Ar trebui să-l găsesc pe Boone. Să încercăm să oprim ceea ce am declanşat.

– Nu te ucide soarele?

– Pesemne că nu sînt mort de suficient timp, dar nu-i asta... totuşi îl suport.

– Ştii că Boone e în închisoare?

– Da, am auzit. De aceea l-am pus pe copilaş să te găsească. Cred că împreună vom reuşi să-l scoatem de acolo.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cum o să reuşim?

– Nu ştiu, recunoscu Narcisse. Dar merită să încercăm. Şi trebuie să ne grăbim. Deja au trimis oameni la Midian, ca să dezgroape totul.

– Chiar dacă îl eliberăm pe Boone, nu văd ce ar putea face el.

– A intrat în încăperea Botezătorului, îi răspunse Narcisse, ducînd degetele la buze şi la inimă. A vorbit cu Baphomet. Din cîte-am auzit, nimeni altcineva, în afară de Lylesburg, n-a mai ieşit de acolo. Am impresia că Botezătorul i-a transmis unele cunoştinţe. Ceva care să ne ajute să punem capăt distrugerii.

Lori îşi aminti chipul îngrozit al lui Boone cînd ieşise împleticindu-se din cameră.

– Nu cred să-i fi spus ceva Baphomet. Abia dacă a scăpat cu viaţă.

Narcisse rîse:

– A scăpat sau nu? Îţi închipui că Baphomet ar fi îngăduit asta dacă n-ar fi avut vreun motiv?

– Cum zici... Dar cum ajungem la el? Cred că e păzit cu străşnicie.

Narcisse surîse.

– Ce găseşti atît de amuzant?

– Ai uitat *ce* este acum. Are puteri.

– N-am uitat, îi răspunse Lori, dar pur şi simplu nu ştiu.

– Nu ţi-a spus?

– Nu.

– A mers la Midian pentru că a crezut că a vărsat sînge...

– Asta am bănuit şi eu.

– Dar n-o făcuse. Era nevinovat. Ceea ce l-a făcut să devină carne.

– Vrei să spui că a fost atacat?

– Aproape ucis. Însă a scăpat, dar numai pînă în oraş.

– Unde îl aştepta Decker, spuse Lori, încheind povestea sau doar începînd-o. A fost al naibii de norocos că nici un glonţ nu l-a omorît.

Zîmbetul lui Narcisse, care îi stăruise pe faţă încă de cînd Lori spusese că Boone sigur era păzit cu străşnicie, dispăru.

– Ce vrei să spui... făcu el, ... nici un glonţ nu l-a omorît? Ce crezi că l-a adus înapoi la Midian? De ce îţi închipui că au deschis mormintele a doua oară?

Ea îl privi total nedumerită.

– Nu pricep, spuse, sperînd că într-adevăr nu înţelesese. Ce vrei să insinuezi?

– A fost muşcat de Peloquin, îi explică Narcisse. Muşcat şi infectat. Balsamul i-a pătruns în sînge... Amuţi: Vrei să-ţi povestesc în continuare?

– Da.

– Balsamul i-a intrat în sînge. I-a dat puteri. I-a dat foamea. Şi i-a permis să se ridice de pe masa de disecţie şi să umble...

Drept răspuns la expresia de şoc de pe chipul lui Lori, vorbele lui se înmuiară la sfîrşitul frazei.

– E mort?

Narcisse dădu aprobator din cap:

– Am crezut că ai înţeles asta, spuse el. Am crezut că mai devreme ai glumit... în legătură cu faptul că el e... glasul lui se stinse treptat, pînă amuţi.

– Asta-i prea de tot! se împotrivi Lori. Strînse cu putere mînerul portierei, însă îi lipsea tăria să tragă de el... prea de tot.

– Moartea nu-i chiar atît de rea, o liniști Narcisse. Nici măcar nu e diferită de viaţă. Doar că e... neaşteptată.

– Vorbeşti din experienţă?

– Sigur că da!

Lori lăsă mîna să-i cadă de pe mîner. Simţea să o părăsesc pînă şi ultimii stropi de putere.

– Nu mă părăsi acum, se rugă Narcisse.

„Mort, mort definitiv. În braţele ei, în minte."

– Lori, de ce taci? Spune ceva, fie măcar şi la revedere.

– Cum îţi permiţi să glumeşti pe... tema asta? îl întrebă ea.

– Dacă nu-i amuzant, cum ar putea fi? Numai trist. Şi nu vreau să fiu trist. Zîmbeşte, te rog! Mergem să-ţi salvăm iubitul, da, noi doi!

Lori nu-i răspunse.

– Să înţeleg că tăcerea ta înseamnă aprobare?

Ea rămase mută.

– Atunci aşa o să fac.

XX

Purtat

1

Eigerman fusese la Midian doar o dată, atunci cînd adusese întăriri pentru forţele din Calgary care îl urmăreau pe Boone. Tot atunci îl cunoscuse şi pe Decker – eroul care îşi riscase viaţa pentru a încerca să-şi convingă pacientul să iasă din ascunzătoare. Dăduse greş, bineînţeles. Totul se încheiase cu execuţia lui Boone, cînd apăruse acesta. Dacă existase vreun om care să se prăbuşească la pămînt şi să moară, atunci Boone fusese acela. Eigerman nu mai văzuse atîtea gloanţe străpungînd o bucată de carne. Numai că Boone nu picase lat. Adică nu rămăsese la pămînt. Începuse să umble, fără puls şi avînd carnea de culoarea peştelui crud.

Greţoasă chestie! Îi dădea fiori cînd se gîndea. N-avea de gînd să recunoască asta în faţa cuiva, nici măcar faţă de pasagerii de pe bancheta din spate, preotul şi doctorul, care aveau şi ei propriile lor secrete. Pe ale lui Ashbery le ştia. Individului îi plăcea să poarte lenjerie feminină, fapt pe care Eigerman îl descoperise din întîmplare şi-l folosise ca motiv de şantaj cînd avusese nevoie de iertarea vreunui păcat propriu. Secretele lui Decker rămîneau însă un mister. Chipul lui nu trăda nimic, nici măcar unui ochi obişnuit să recunoască vinovăţia.

Repoziționînd oglinda retrovizoare, șeful se uită la Ashbery, care îi azvîrli o privire morocănoasă.

– Ai exorcizat vreodată pe cineva? îl întrebă el pe preot.

– Nu.

– Dar ai văzut cum se face?

– Nu, nici asta.

– Totuși, *crezi*, nu? insistă Eigerman.

– În *ce?*

– În Rai și în Iad, pentru numele lui Dumnezeu.

– Fii mai explicit, te rog.

– Poftim?

– Ce înțelegi prin Rai și Iad?

– Iisuse, n-am chef de o dispută teologică, ce dracu'? Ashbery, ești preot. Trebuie să crezi în diavol. Am dreptate, Decker?

Doctorul mormăi ceva. Eigerman împinse lucrurile ceva mai departe:

– Toată lumea a văzut chestii pe care nu le poate explica, nu? În special doctorii, corect? Ai avut pacienți care vorbeau în alte limbi...

– Nu cred c-am avut, îi răspunse Decker.

– Dar e adevărat? Totul e perfect din punct de vedere științific, așa e?

– Așa aș zice.

– Ai zice! Da' despre Boone, ce zici? nu se lăsă Eigerman. Morții readuși la viață pot fi descriși științific?

– Nu știu, murmură Decker.

– Bravo, ce să mai crezi? Un preot care nu crede în diavol și un doctor care nu deosebește știința de gaura curului. Asta chiar că mă face să mă simt liniștit.

Decker rămase mut. Ashbery îi răspunse:

– Chiar crezi că te așteaptă ceva urît, nu? Ai transpirat ca un cal.

– Nu te obrăznici, drăguță! îl sfătui Eigerman. Mai bine scoate cărțulia cu exorcisme. Vreau să-i trimitem dracului pe monștrii ăia înapoi, de unde-au apărut. Tu ar trebui să știi cum se face.

– Eigerman, în prezent există alte explicații, răspunse Ashbery. Nu ne aflăm la Salem. Nu mergem la o ardere pe rug.

Eigerman își îndreptă atenția din nou asupra lui Decker, plasîndu-și următoarea întrebare în mod insidios:

– Doctore, ce părere ai? Crezi că ar trebui să-i luăm la analizat pe morții ăștia înviați? Să-i întrebăm dacă au vrut vreodată să se culce cu surorile lor? Apoi, aruncînd o privire spre Ashbery: sau dacă s-au îmbrăcat cu lenjeria lor?

– Eu cred că *mergem* la Salem, răspunse Decker, în vocea căruia apăruse o nuanță pe care Eigerman nu o mai percepuse pînă atunci: Și mai cred că nu-ți pasă nici cît negru sub unghie ce cred eu. Oricum o să-i prăjești.

– Aici ai nimerit-o, făcu Eigerman și rîse gros, din gîtlej.

– Și mai cred că Ashbery are dreptate. *Ești îngrozit.*

Asta făcu hohotul de rîs să amuțească.

– Ticălosule! zise Eigerman în șoaptă.

Parcurseră restul drumului în tăcere: Eigerman imprimînd o altă viteză convoiului, Decker observînd cum lumina se stingea treptat, iar Ashbery, după cîteva clipe de introspecție, răsfoind Cartea de Rugăciuni, întorcînd cu rapiditate paginile subțiri ca foița de ceapă, căutînd Ritualurile Alungării.

2

Cu fața înnegrită de funingine de la vehiculele incendiate, care încă ardeau, Pettine îi aștepta la cincizeci de metri de poarta necropolei.

– Care-i situația? se interesă Eigerman.

Pettine aruncă o privire spre cimitir:

– Nici o mişcare de cînd cu evadarea. Dar am auzit tot soiul de chestii.

– Ce anume?

– Parc-am sta pe un muşuroi de termite, spuse Pettine. Pe sub pămînt se mişcă ceva. N-am nici un dubiu. Se simte şi se aude.

Decker, care călătorise într-o maşină care era la coada convoiului, apăru şi se alătură discuţiei, întrerupîndu-l pe Pettine pentru a i se adresa lui Eigerman.

– Mai e o oră şi douăzeci de minute pînă apune soarele.

– Ştiu să socotesc şi eu, îi răspunse Eigerman.

– Atunci ne apucăm de săpat?

– Cînd zic eu, Decker.

– Decker are dreptate, Şefu', zise Pettine. Ticăloşii ăştia se tem de soare. Îţi spun eu, n-aş vrea să mai fim aici la noapte. Sînt o mulţime sub pămînt.

– O să stăm cît e nevoie ca să facem curăţenie, hotărî Eigerman. Cîte porţi sînt?

– Două. Cea mare şi încă una pe latura de nord-est.

– În regulă. Deci n-ar fi greu să-i blocăm. Adu un camion în faţa porţii mari şi o să punem oameni de-a lungul zidului ca să fim siguri că nu scapă nici unul. Apoi, intrăm şi noi.

– Văd c-aţi adus şi întăriri, comentă Pettine, uitîndu-se spre Ashbery.

– Aşa e.

Eigerman se întoarse către preot:

– Poţi binecuvînta apă, da? S-o sfinţeşti?

– Da.

– Atunci, fă-o! Toată apa pe care o putem găsi. Binecuvînteaz-o! Să le-o împarţi oamenilor! S-ar putea să ajute, dacă gloanţele nu-şi fac treaba. Iar tu, Decker, stai naibii deoparte! Asta-i treabă de poliţişti.

Odată ordinele date, Eigerman privi în jos spre porţile cimitirului. Traversînd terenul prăfuit, el înţelese ce a vrut să spună Pettine prin „muşuroaie de termite". Era ceva care se mişca pe sub pămînt. Chiar i se păru că aude voci care veneau de la o înmormîntare. Parcă o şi vedea. Dezgropată în urma săpăturilor, auzi o femeie care ţipa pe sub pămînt. O făcea pentru că ea născuse şi murise în propriul sicriu. Copilul, un monstru, supravieţuise sfîrşind probabil într-un azil sau în pămînt, alături de rămăşiţele mamei lui.

El putea să numere minutele care au mai rămas din viaţa lui bolnavă, pe cele şase degete ale mîinii. Îndată ce ei şi-ar fi arătat capetele, Eigerman putea să le trimită nişte gloanţe chiar în creier. Aşa că las-o să vină! Nu se temea de ei. Să vină! Să încerce!

El avea să-i aştepte.

3

Decker urmări modul de desfăşurare a forţelor pînă cînd începu să se simtă neliniştit. Apoi se retrase puţin pe deal. Detesta să devină observatorul eforturilor altora. Îl făcea să se simtă impotent şi trezea în el dorinţa de a le dovedi *propria* putere. Pornirea asta era întotdeauna periculoasă. Singurii ochi care puteau privi excitaţia criminală erau aceia care aveau să-şi piardă strălucirea vie, şi pînă şi pe aceia trebuia să-i distrugă în timp ce se uitau, de teamă că vor povesti ceea ce au văzut.

Se întoarse cu spatele la cimitir şi se distră făcînd planuri de viitor. După ce procesul lui Boone se va fi încheiat, va fi liber să reînceapă truda Măştii. Aştepta asta cu patimă. De acum înainte va merge în alte părţi. Va găsi locuri de măcel în Manitoba şi Saskatchewan sau poate chiar în Vancouver. Se înfierbîntă de plăcere doar la acest gînd. Din diplomatul pe

care îl purta aproape că putea auzi Faţa-cu-nasturi suspinînd printre dinţi.

– *Sst*, se trezi el spunînd către Mască.

– Ce înseamnă asta?

Decker se răsuci. Pettine stătea la un metru depărtare de el.

– Ai spus ceva? vru să ştie poliţistul.

„Şi-o va găsi şi el", spuse Masca.

– Da, răspunse Decker.

– N-am auzit.

– Vorbeam singur.

Pettine ridică nepăsător din umeri:

– Ordin de la Şefu'. Zice că sîntem pregătiţi să pătrundem. Vrei să dai o mînă de ajutor?

„Eu sînt gata", spuse Masca.

– Nu, zise Decker.

– Nici o supărare. Eşti doctor psihiatru?

– Da. De ce?

– Mă gîndeam c-o să fie nevoie de nişte doctori destul de curînd. Doar n-or să se predea fără luptă.

– Nu vă pot ajuta. Nici nu suport să văd sînge.

Din servietă se auzi un hohot de rîs, atît de puternic, încît Decker fu sigur că Pettine îl auzise. Dar nu avea motive să se îngrijoreze.

– Atunci ar fi bine să păstrezi distanţa, spuse poliţistul şi se întoarse pentru a porni spre locul acţiunii.

Decker duse geanta la piept şi o ţinu strîns în braţe. Dinăuntru auzi fermoarul deschizîndu-se şi închizîndu-se întruna.

– Taci dracului din gură, şopti el.

– Să nu mă laşi încuiată, se tîngui Masca. În nici un caz în noaptea asta. Dacă nu-ţi place să vezi sînge, lasă-mă pe mine să-l privesc în locul tău.

– Nu pot.

– Îmi eşti dator, zise Masca. M-ai trădat la Midian sau ai uitat?

– N-am avut de ales.

– Acum ai. Mă poţi scoate puţin la aer. Ştii că ţi-ar face plăcere.

– Aş putea fi văzut.

– Atunci curînd.

Decker nu răspunse.

– Curînd! răcni Masca.

– Sst!

– Spune că da.

– Te rog...

– Spune.

– Da. Curînd.

XXI

Acea dorinţă

1

Doi oameni fuseseră lăsaţi de serviciu la secţie pentru a păzi deţinutul din celula cinci. Eigerman le dăduse ordine precise. Sub nici o formă nu aveau voie să descuie uşa celulei, indiferent ce zgomote se auzeau dinăuntru. Şi nici vreunei autorităţi – fie ea judecător, doctor sau chiar Bunul Dumnezeu – nu trebuia să i se permită accesul la deţinut. Iar pentru a aplica aceste ordine, în cazul că se impunea, lui Cormack şi lui Koestenbaum li se dăduseră cheile de la arsenal şi drept nelimitat de a apela la măsuri extreme în cazul în care securitatea secţiei ar fi fost pusă în pericol. Cei doi nu se arătaseră surprinşi. După toate probabilităţile, Shere Neck nu va mai avea vreun deţinut ca Boone, care să intre în analele violenţei atroce atît de furtunos. Dacă ar scăpa, pe tot teritoriul ţării renumele lui Eigerman ar fi terfelit. De la o coastă la alta a Americii.

Existau însă şi alte amănunte, şi amîndoi le ştiau. Cu toate că şeful nu precizase clar starea deţinutului, se vehiculaseră nenumărate zvonuri. Omul era, într-un anume fel, un *monstru;* posedat de puteri care îl făceau primejdios, chiar înapoia uşii încuiate şi zăvorîte.

Prin urmare, Cormack se arătă recunoscător că fusese lăsat să păzească partea din faţă a secţiei, în vreme ce Koestenbaum supraveghea chiar celula. Secţia era ca o fortăreaţă. Toate uşile şi ferestrele erau închise şi blocate. Acum se punea doar problema aşteptării cu arma în mînă, pînă se întorcea cavaleria de la Midian.

Nu mai era mult pînă atunci. Gunoaiele umane pe care le vor găsi acolo – dependenţi de droguri, perverşi, radicali – vor fi strînse în cîteva ore, iar convoiul va face drum întors ca să elibereze santinelele din post. A doua zi urmau să sosească forţe din Calgary pentru a-l lua pe deţinut, iar lucrurile vor reveni pe vechiul făgaş. Cormack nu intrase în poliţie ca să stea şi să asude aşa cum se întîmpla acum. Nu, el se angajase pentru ca în cîte-o noapte de vară să poată merge lejer cu maşina pînă la colţul străzilor South şi Emmett, pentru a o sili pe vreuna dintre profesionistele de acolo să-şi lase capul în poala lui timp de o jumătate de oră. Pentru el, la asta era bună legea. Nu să păzească fortăreaţa asta pe care nici dracu' n-o asedia.

– Ajutor, se auzi vocea cuiva.

Auzi cuvintele cu claritate. Persoana care vorbise – o femeie – se afla în faţa uşii principale.

– Ajutaţi-mă, *vă rog!*

Rugămintea era atît de convingătoare, că nu o putea ignora. Cu arma pregătită, cu glonţ pe ţeavă, se duse spre uşă. Nu avea geam, nici măcar vizor, astfel că nu putea vedea persoana de pe trepte. Dar o auzi din nou. Întîi un suspin, apoi o bătaie slabă, care se stingea la fel de repede după cum începea.

– Trebuie să mergi în altă parte, spuse el. Acum nu te pot ajuta.

– Sînt rănită, păru ea să spună, dar Cormack nu era sigur, așa că își lipi urechea de ușă.

– M-ai auzit? întrebă el. Nu te pot ajuta. Du-te la farmacie.

Drept răspuns, nu se auzi nici măcar un scîncet. Doar o respirație slabă.

Lui Cormack îi plăceau femeile; ținea să joace rolul de bărbat cu autoritate și de adept al familiei. Chiar de erou, atîta vreme cît nu trebuia să facă eforturi prea mari. Ar fi fost împotriva firii să nu deschidă ușa unei femei care cerșea ajutor. Părea tînără și disperată. Gîndindu-se la vulnerabilitatea ei, nu inima i se întărea. Verificînd întîi să nu se afle prin preajmă Koestenbaum, ca martor la încălcarea ordinului, Cormack șopti:

– Stai puțin, și desferecă ușa de sus pînă jos.

Abia deschise puțin ușa că o mînă și țîșni prin deschizătură, sfîșiindu-i fața cu degetul mare. Rana se oprea imediat sub ochi, dar sîngele care țîșnea șuvoi îl făcu să vadă totul în roșu. Aproape orbit, se simți azvîrlit cu putere în spate, cînd forța de cealaltă parte împinse ușa. Cu toate acestea, nu scăpă pușca din mîini. Trase, întîi spre femeie, fără s-o nimerească însă, apoi spre însoțitorul acesteia, care se repezi la el într-o poziție ghemuită, ca să evite gloanțele. La a doua, pe alături ca și prima, sîngele explodă. Nu era însă al țintei, ci venea din propria gheată, de unde piciorul i se împrăștie pe podea.

– *Dumnezeule mare, Iisuse!*

Îngrozit, lăsă pușca să-i cadă din mînă. Știind că nu va putea să se aplece ca s-o ia fără să-și piardă echilibrul, se răsuci și porni într-un picior către biroul pe care își lăsase pistolul.

Dar Degete-de-Argint ajunsese deja acolo şi înghiţea gloanţele ca pe vitamine.

Lipsit de orice mijloc de apărare şi ştiind că nu mai poate rămîne în picioare mai mult de cîteva secunde, începu să urle.

2

Aflat în faţa celulei cinci, Koestenbaum nu-şi părăsi postul. Cunoştea ordinul. Orice s-ar fi întîmplat dincolo de uşă, în secţie, el trebuia să stea de pază lîngă celulă, s-o apere de orice asalt. Era hotărît să procedeze întocmai, indiferent cît de mult ar fi urlat Cormack.

Strivind chiştocul cu talpa, trase oblonul de la uşa celulei şi-şi apropie ochiul de vizor. Ucigaşul se mişcase în cursul ultimelor minute, trăgîndu-se încet spre colţ, de parcă ar fi fost vînat de o rază slabă de soare ce pătrundea pe ferestruica situată undeva, sus, deasupra lui. Acum nu mai avea unde să se retragă. Stătea strivit în colţ, ghemuit. Lăsînd la o parte mişcarea, arăta la fel ca şi pînă atunci: un gunoi uman. Nu putea pune pe nimeni în pericol.

Aparenţele înşală, desigur; Koestenbaum purta uniforma de prea multă vreme ca să fie chiar atît de naiv. Însă recunoştea un om învins. Boone nici măcar nu ridică ochii atunci cînd Cormack scoase un alt răcnet. Se mulţumi să urmărească cu coada ochiului raza de soare care se tîra spre el şi fu străbătut de un tremur.

Koestenbaum lăsă capacul vizorului să cadă cu zgomot şi se întoarse să vegheze la uşa unde atacatorii lui Cormack – oricine ar fi fost aceştia – urmau să vină. Îl vor găsi pregătit şi aşteptîndu-i, cu armele gata să-şi slobozească gloanţele.

Nu mai avu timp să se gîndească la modul în care avea să apere poziţia, fiindcă o detunătură făcu încuietoarea, împreună cu jumătate din uşă, aşchii care au zburat împrăştiate în

toate părțile, iar aerul se umplu de fum. Orbit de fum, trase la întîmplare, cînd văzu pe cineva repezindu-se spre el. Omul tocmai arunca pușca pe care o folosise ca să spargă ușa și își ridica mîinile care *sclipiră* în clipa cînd coborîră fulgerător spre ochii lui. Polițistul șovăi cît să surprindă chipul atacatorului – ce semăna cu ceva care ar fi trebuit ținut în bandaje la doi metri sub pămînt – apoi trase. Glonțul își atinse ținta, însă n-o încetini cîtuși de puțin și, pînă să tragă a doua oară, se trezi țintuit la perete, față în față cu atacatorul. Un cîrlig se afla la doi centimetri de ochiul lui stîng. Un altul îi țintuia vintrele.

– De care vrei să te lipsești? îl întrebă omul.

– Nu-i nevoie, se auzi vocea unei femei, iar Koestenbaum nu mai apucă să aleagă între vedere și sex.

– Lasă-mă, zise Narcisse.

– Nu-l lăsa! se rugă încet Koestenbaum. Te rog... nu-l lăsa!

În fața lui apăru și femeia. Ceea ce vedea părea destul de normal, dar n-ar fi vrut să parieze cum arăta pe sub bluză. Sîni ca de tîrfă, cel mai probabil. Căzuse în mîinile monștrilor.

– Unde-i Boone? întrebă ea.

Nu avea rost să-și riște boașele, ochiul sau cine știe ce. Cu sau fără ajutorul lui, tot aveau să-l găsească.

– Aici, răspunse el, arătînd din ochi spre celula cinci.

– Și cheile?

– La centură.

Femeia se aplecă și-i luă lanțul cu chei.

– Care dintre ele?

– Cea cu breloc albastru, mărturisi el.

– Mulțumesc!

Femeia trecu de el, îndreptîndu-se către ușă.

– Stai.. spuse Koestenbaum.

– Poftim?

BIBLIOTECA
606.961

– Fă-l să-mi dea drumul.

– Narcisse! rosti ea.

Cîrligul se retrase din dreptul ochiului, dar cel de la vintre rămase, îmboldindu-l.

– Trebuie să ne grăbim, zise Narcisse.

– Ştiu, veni răspunsul femeii.

Koestenbaum auzi uşa deschizîndu-se. Aruncă o privire în jur, să o vadă intrînd în celulă. Cînd întoarse capul la loc, pumnul îi izbi faţa şi el se prăbuşi la podea, cu falca fracturată în trei locuri.

3

Cormack se alesese cu o lovitură la fel de năprasnică, dar el deja se năruia cînd o primise şi, în loc să-l trimită în lumea viselor, rămase cu o ameţeală de care scăpă repede. Se tîrî pînă la uşă, şi, cu ajutorul mîinilor, se ridică într-un picior. Apoi ieşi ţopăind în stradă. Vînzoleala produsă de cei care se întorceau acasă de la lucru se terminase, dar mai erau vehicule care treceau în ambele direcţii, iar imaginea unui poliţist care şchiopătează în mijlocul drumului, cu mîinile ridicate se dovedi suficientă pentru ca toate maşinile să se oprească în scrîşnet de frîne.

În timp ce şoferii şi pasagerii coborau din camioane şi automobile ca să-i sară în ajutor, Cormack simţi cum şocul întîrziat al rănii pe care el însuşi şi-o pricinuise îl copleşeşte. Cuvintele pe care salvatorii i le adresau ajungeau în mintea lui confuză ca nişte frînturi fără sens.

Crezu (speră) că cineva spusese: „Aduc eu un pistol", dar nu era sigur.

Speră (se rugă) ca limba-i greoaie să poată articula cuvintele prin care să le comunice unde să-i găsească pe făptuitori, dar nici de asta nu era sigur.

Pe măsură ce feţele care îl înconjurau îşi pierdură identitatea, îşi dădu seama că piciorul sîngerînd lăsase urme care îi vor conduce pînă la locul faptei. Consolîndu-se cu acest gînd, leşină.

4

– Boone, zise Lori.

Corpul lui slab, dezgolit pînă la brîu – plin de cicatrice şi fără un sfîrc – se cutremură cînd ea îi rosti numele.

– Pune-l în mişcare, te rog.

Narcisse se afla lîngă uşă, privind intens către deţinut.

– N-o să faci nimic dacă răcneşti, îl preveni ea. Lasă-ne puţin singuri, bine?

– Nu-i timp pentru cordeală.

– *Ieşi odată!*

– Bine. Narcisse ridică braţele, mimînd că se predă: Plec.

Închise uşa. Acum rămăseseră doar ea şi Boone. Ea vie, el – mort.

– Ridică-te, spuse ea.

El nu făcu altceva decît să aibă un frison.

– Ridică-te, te rog! Nu avem mult timp.

– Atunci lasă-mă aici!

Ea trecu peste sentiment, dar nu şi peste faptul că el rupsese liniştea.

– Vorbeşte-mi! se rugă ea.

– Nu trebuia să te întorci, zise el, cu glas înfrînt. Ţi-ai riscat viaţa degeaba.

Nu se aşteptase la asta. Furie, poate, că îl lăsase să fie capturat la Sweetgrass Inn. Suspiciune, poate şi asta, pentru că venise aici cu cineva din Midian. Dar nu-şi imaginase că va găsi acea creatură zdrobită, care abia vorbea, prăbuşită grămadă într-un colţ, ca un boxer ce a purtat mult prea multe

lupte. Unde era bărbatul pe care îl văzuse la han, schimbîndu-şi trupul în faţa ei? Unde era forţa nepăsătoare pe care o descoperise, unde-i era apetitul? Abia părea capabil să-şi ridice capul, iar de dus carne la gură, nici vorbă.

Asta era problema, înţelese ea dintr-o dată. Carnea interzisă.

– Încă o simt, zise el.

Lori simţi multă tristeţe în vocea lui; omul care se simţea îngreţoşat de ceea ce devenise.

– Nu poţi fi făcut răspunzător, îi spuse ea. Nu mai erai tu însuţi.

– Acum sînt, răspunse el. Unghiile i se înfipseră în muşchiul antebraţului, observă ea, ca şi cum ar fi vrut să se împiedice de a se ridica: Nu vreau să plec. O să aştept aici pînă vor veni să mă lege.

– Nu va sluji la nimic, Boone, îi reaminti ea.

– *Iisuse*... Cuvîntul se sfîrşi cu lacrimi: Ştii tot?

– Da, mi-a spus Narcisse. Eşti mort. Şi atunci de ce vrei să te agăţi de tine însuţi? Nu te pot ucide.

– Vor găsi ei o cale. Îmi taie capul. Îmi zboară creierii.

– Nu vorbi aşa!

– Trebuie să termine cu mine, Lori. Să mă scape de chinuri.

– Eu nu vreau să scapi de chinuri, spuse Lori.

– Dar eu vreau! răspunse el, ridicînd privirea spre ea pentru prima oară.

Văzîndu-i faţa, ea îşi aduse aminte cîte femei îl doriseră şi înţelese de ce. Durerea nu putea avea o forţă de convingere mai mare decît oasele lui, decît ochii lui.

– Vreau *să scap*. De acest trup. De această viaţă.

– Nu se poate. Midian are nevoie de tine. Oamenii aceia îl distrug, Boone.

– Şi ce dacă? Să dispară. Midian e doar o groapă populată doar de cei care ar trebui să rămînă morţi. Şi ei ştiu asta, fiecare în parte. Numai că nu au curajul să facă ce e drept.

– Nimic nu e drept, se trezi Lori spunînd – cît de departe ajunsese, pînă la o asemenea relativitate sumbră! – în afară de ceea ce simți și știi.

Începutul de furie care îl cuprinsese pe Boone se stinse. Tristețea care îi luă locul era mai profundă ca niciodată.

– Mă *simt* mort, explică el. *Nu știu* nimic.

– Nu-i adevărat, îl contrazise ea, făcînd spre el primul pas de cînd pătrunsese în celulă.

El se chirci, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să îl lovească.

– Mă *știi* pe mine. Mă *simți*.

Îi apucă brațul și-l trase spre ea. El nu apucă să-și strîngă degetele în pumn. Lori îi așeză palma pe pîntecele ei.

– Crezi că sînt dezgustată de tine, Boone? Crezi că mi-e groază? Nu-i adevărat.

Îi trase palma spre sîni.

– Încă te vreau, Boone. Și Midian te vrea, dar eu te doresc mai mult. Te vreau și rece, dacă așa ești. Te vreau și mort, dacă așa ești. Și *voi veni* eu la tine dacă tu nu vrei să vii la mine. O să-i las să mă împuște.

– *Nu*, protestă el.

Strînsoarea degetelor ei pe mîna lui deveni ușoară. El ar fi putut să-și retragă mîna. Preferă totuși să o atingă în continuare, singurul obstacol între palmă și piele fiind doar țesătura bluzei. Lori își dori ca țesătura să se dizolve la un semn al ei, iar el să-i mîngîie pielea dintre sîni.

– Mai curînd sau mai tîrziu vor veni după noi, spuse ea.

Și nu mințea. De afară se auzeau glasuri. O mulțime pusă pe linșat. Poate că monștrii nu aveau să dispară *niciodată*. Dar nici aceia care îi persecutau.

– Boone, ne vor distruge pe amîndoi. Pe tine, pentru ceea ce ești. Pe mine, pentru că te iubesc. Și n-o să te mai strîng niciodată în brațe. Nu vreau asta, Boone. Nu vreau să fim țărînă purtată de vînt. Vreau să rămînem *din carne*.

Limba îi trădase intenţia. Nu voise s-o spună atît de clar. Dar o făcuse şi era adevărat. Nu-i era ruşine de propriile vorbe.

– Nu-ţi dau voie să mă negi, Boone, spuse ea.

Cuvintele pe care le spunea o impulsionau. Vorbele îi conduseră mîna spre ţeasta rece a lui Boone. Prinse între degete o şuviţă de păr.

El nu-i opuse rezistenţă. Ba mai mult, degetele se strînseră pe bluză, iar el se lăsă în genunchi în faţa ei, apăsîndu-şi faţa de coapsele ei, lingîndu-le de parcă ar fi vrut să o cureţe de haine şi să o pătrundă cu salivă şi spirit, deodată.

Pe sub haine, Lori se umezise. El îi simţi arşiţa. Îşi dădu seama că tot ce spusese Lori nu era o minciună. Îi sărută sexul sau mai curînd pînza ce i-l acoperea, fără contenire.

– Uită de tine, Boone, îl îndemnă ea.

El dădu aprobator din cap.

Lori îl prinse mai tare de păr şi-l trase spre binecuvîntarea mirosului ei.

– *Spune*, îl rugă ea. *Spune că te ierţi!*

El ridică ochii de la locul plăcerii şi, chiar înainte să vorbească, ea putu să vadă că apăsarea ruşinii îi dispăruse de pe faţă. Dincolo de zîmbetul apărut brusc, Lori întîlni ochii monstrului, *întunecaţi*, continuînd să se întunece pe măsură ce el mergea mai adînc.

Privirea îi produse o durere:

– Te rog... murmură ea, ... iubeşte-mă!

El trase de bluză. Aceasta fu sfîşiată. Cu o mişcare încetă, palma i se strecură prin ruptură, pe sub sutien, căutîndu-i sînul. Ceea ce făceau era o nebunie, desigur. Mulţimea înfuriată avea să dea buzna peste ei, dacă nu plecau imediat. Totuşi, nebunia o atrăsese pe Lori în acel cerc al ţărînii şi al muştelor; de ce să fie surprinsă că această călătorie o adusese la

o nebunie *nouă?* Mai bine astfel decît să trăiască o viaţă fără el. Mai bine asta decît orice altceva.

El se ridică în picioare, stîrnindu-i sfîrcul din ascunziş, lipindu-şi gura rece de bănuţul fierbinte, făcîndu-l să vibreze, lingîndu-l, într-un joc perfect al limbii şi al dinţilor. Moartea îl făcuse un adevărat amant. Îi dăduse cunoaşterea lutului şi îl învăţase modul în care să-l excite; îl făcuse cunoscător în misterele trupului. Era pretutindeni pe trupul ei, mişcîndu-şi coapsele lipite de ale ei într-o rotaţie înceată – plimbîndu-şi limba de la sîni pînă la scobitura claviculei, apoi în sus, de-a lungul gîtului, către bărbie, de unde ajunse la gură.

Lori mai simţise această foame devoratoare doar o dată, la New York, în urmă cu ani de zile, cînd cunoscuse şi se culcase cu un bărbat al cărui nume nu-l ştiuse nici atunci, dar ale cărui mîini şi buze păreau să o cunoască mai bine decît se cunoştea ea.

– Mai rămîi să bem ceva? îl întrebase ea după ce se dezlipiseră unul de celălalt.

El îi spusese *nu* aproape rugător, ca şi cum cineva atît de neştiutor în ale regulilor era sortit nenorocirii. De aceea îl urmărise cum se îmbracă şi pleacă, furioasă pe sine pentru faptul că îl invitase, şi supărată pe el pentru detaşarea-i atît de exersată. Îl visase însă de zeci de ori în săptămînile ce urmaseră, retrăind momentele lor de josnicie, jinduind să treacă din nou prin ele.

Acum le avea la îndemînă. Boone era amantul acelui colţ întunecat, perfecţionat. Rece şi febril, grăbit şi studiat. De astă dată îi ştia numele, deşi tot străin îi era. Iar în fervoarea posesiei lui şi în dorinţa ei arzătoare pentru el, Lori simţea că celălalt amant şi toţi cei care se perindaseră înaintea lui, arseseră pînă la capăt. Acum avea în sine doar cenuşa lor – acolo unde se aflaseră limba şi mădularul lor – iar ea avea putere deplină asupra lor.

Boone se dezbrăcă de pantaloni. Ea îi cuprinse mădularul în mînă. Acum îi venise lui rîndul să suspine cînd ea îşi trecu degetele pe sub erecţia lui, începînd de la testicule pînă în locul în care inelul cicatricei rămase după circumcizie era un mic nod de carne sensibilă. Îl mîngîie cu mişcări imperceptibile care să se sincronizeze cu ritmul limbii lui pe care i-o mai simţea încă în gură. Apoi, sub imperiul acelaşi impuls neaşteptat, timpul preludiului se încheie. Ea îl împinse cu spatele de zid, scoţîndu-şi restul de îmbrăcăminte cu mişcări brutale, după care îi trase pantalonii pînă la mijlocul coapselor. Apoi, cu o mînă agăţată pe după umărul lui, iar cu cealaltă bucurîndu-se de mătasea mădularului lui, îl luă înăuntrul ei. El se opuse impetuozităţii ei, un delicios război al dorinţei care o făcu pe Lori să ţipe după numai cîteva secunde. Niciodată nu fusese atît de receptivă şi nici nu trebuise să fie astfel. El îi umplea golul cu prisosinţă.

Apoi totul se întîmplă cu adevărat. După promisiuni, dovada. Proptindu-şi umerii de zid, el deveni un adevărat unghi ca să o pătrundă cu totul, suportîndu-i greutatea prin propria insistenţă. Ea îl linse pe faţă. El rînji. Ea îl scuipă între ochi. El rîse şi o scuipă la rîndu-i.

– *Da,* făcu ea. *Aşa. Dă-i înainte. Da.*

Nu putea rosti nici o frază decît în afirmativ. Da, scuipatului; da, mădularului; da, acestei vieţi în moarte; şi bucurie în viaţa din moarte pe vecie.

Răspunsul lui era dulceaţa mişcărilor din coapse; trudă fără cuvinte, cu dinţii încleştaţi, cu fruntea încruntată. Expresia de pe faţa lui o făcu pe Lori să aibă un spasm, văzîndu-l închizînd ochii în faţa plăcerii ei; ştiind că imaginea încîntării ei îl ducea pe el prea aproape de satisfacţie. Lori îi impuse mişcările prin propria mişcare, ţinîndu-se cu o mînă de o cărămidă din zid, de deasupra capului lui, ca să se poată înălţa de-a lungul mădularului, pentru ca apoi să se

înfigă din nou în el. Durere mai plăcută nu exista. Îşi dori să dureze etern.

Deodată, dinspre uşă răzbătu o voce. Lori o auzi, deşi capul îi vuia.

– *Repede.*

Era Narcisse.

– *Mai repede.*

Îl auzi şi Boone, dar auzi şi vacarmul din depărtare, unde se adunaseră cei dornici de linşaj. Se adaptă noului ei ritm, făcînd totul pentru a-i veni în întîmpinare.

– Deschide ochii, îi zise ea.

El se supuse, surîzînd la auzul comenzii. Era prea mult pentru el să-i înfrunte ochii. Prea mult pentru ea să-i înfrunte privirea. Odată pactul asumat, se despărţiră pînă cînd floarea ei strîngea între petale doar capătul mădularului – atît de lunecos încît putea să-i scape –apoi se înfruntară încă o dată pentru împreunarea finală.

Bucuria simţită o făcu pe Lori să strige, însă el îi amuţi ţipătul cu limba, blocînd dubla explozie cu gurile. Nu acelaşi lucru se întîmpla jos. Zăgăzuită de luni întregi, puterea lui erupse, alunecînd în josul picioarelor ei, traseul fiind la fel de rece ca şi ţeasta sau sărutările.

Narcisse îi readuse înapoi din lumea lor în lumea celor mulţi. Acum uşa stătea deschisă. Narcisse îi urmărea fără să se jeneze:

– Aţi terminat? vru el să ştie.

Boone îşi şterse buzele de ale lui Lori, printr-o mişcare laterală, repetată, împrăştiind saliva amîndurora pe obraji.

– Deocamdată, spuse Boone, nedezlipindu-şi privirea de la Lori.

– Atunci putem pleca? întrebă Narcisse.

– Oricînd. Oriunde.

– Midian, veni instantaneu răspunsul.

– Atunci, la Midian.

Amanţii se separară. Lori îşi ridică lenjeria de jos. Boone se strădui să-şi vîre bărbăţia, încă virilă, în pantaloni.

– S-au strîns o mulţime afară, anunţă Narcisse. Cum dracu' trecem de ei?

– Toţi sînt la fel, zise Boone, toţi se tem.

Cu spatele la Boone, Lori simţi o schimbare în aerul din jurul ei. O umbră urca pe ziduri spre stînga şi spre dreapta ei, cuprinzîndu-i spinarea, sărutîndu-i ceafa, şira spinării, fesele şi ceea ce se afla între. Era întunericul lui Boone. El se afla în tot acel întuneric.

Pînă şi Narcisse rămase fără grai.

– Doamne, murmură el, apoi deschise larg uşa pentru a îngădui nopţii să pornească în goană.

5

Gloata era însetată de distracţie. Cei care aveau pistoale şi puşti în maşini veniseră cu ele; cei care din întîmplare aveau funii în portbagaj exersau cum se fac laţurile; iar cei fără funii sau arme se dotaseră cu pietre. Drept justificare nu era nevoie decît să fi văzut resturile labei piciorului lui Cormack, împrăştiate pe pardoseala secţiei. Liderii grupului – care îşi ocupaseră neîntîrziat posturile, graţie selecţiei naturale (aceştia aveau voci mai pătrunzătoare şi arme mai puternice) – tropăiau pe acel teren înroşit, cînd un zgomot dinspre celule le atrase atenţia.

Cineva din spatele mulţimii începu să răcnească:

– Doborîţi-i pe ticăloşi!

Ochii însetaţi de răzbunare ai conducătorilor nu se fixară asupra umbrei lui Boone, ci asupra lui Narcisse. Faţa lui, o adevărată ruină, îi făcu pe cîţiva să exclame dezgustaţi şi pe majoritatea să ceară doborîrea lui:

– Împuşcă-l pe nenorocit!

– Direct în inimă!

Conducătorii nu şovăiră nici o clipă. Trei traseră. Un glonţ îl lovi pe Narcisse, trecînd prin umăr şi ducîndu-se mai departe. Mulţimea izbucni în urale. Încurajaţi de această primă lovitură nimerită, membrii mulţimii se năpustiră în număr mare, cei din spate dornici să vadă sînge curgînd, iar cei din faţă fără să vadă că din cel lovit nu cursese nici o picătură de sînge. Nici el nu căzuse; mulţimea văzuse măcar atîta lucru. Apoi, vreo doi încercară să termine treaba, slobozind o rafală în Narcisse. Majoritatea gloanţelor se împrăştiară care încotro, dar nu chiar toate.

Cînd totuşi cel de-al treilea glonţ îşi atinse ţinta, un răget de furie cutremură încăperea, făcînd lampa de pe birou să explodeze şi declanşînd o avalanşă de praf din tavan.

Auzind acel zgomot, cîţiva care tocmai treceau pragul se răzgîndiră. Devenind dintr-o dată nesimţitori faţă de ceea ce ar putea crede oamenii cu care îşi dădeau coate, aceştia începură să-şi croiască drum înapoi, spre cerul liber. Pe stradă era încă lumină, iar canicula reuşi să facă uitat fiorul rece de spaimă care trecuse de-a lungul şirei spinării fiecăruia, cînd se auzise acel răcnet. Cei din fruntea mulţimii nu mai aveau totuşi cum să se retragă. În cadrul uşii se produse un blocaj. Oamenii nu puteau decît să rămînă pe poziţii şi să îndrepte armele în faţă, timp în care răgetul răzbătea din ce în ce mai tare din partea din spate a secţiei.

Unul dintre participanţi fusese martor în acea dimineaţă la Sweetgrass Inn şi-l ştia pe cel care apăru în faţa lor, drept ucigaşul pe care-l văzuse arestat. Îi reţinuse şi numele:

– Uite-l! începu el să strige cu glas isteric. Acela e Boone!

Bărbatul care trăsese primul foc în Narcisse ţinti.

– Doboară-l! răcni cineva.

Bărbatul trase.

Boone mai fusese împuşcat, şi încă de multe ori. Acel glonţ neînsemnat, care îi pătrunse în piept şi-i atinse inima

tăcută, nu însemna nimic. Hohoti şi continuă să se apropie, simţind schimbarea ce se petrecea în interior cînd elimină glonţul. Era alcătuit dintr-o substanţă lichidă ce se desfăcea în picături minuscule care deveneau ceva nou: în parte, bestia pe care o moştenise de la Peloquin; în parte, un războinic ascuns, precum Lylesburg; în parte, Boone, lunaticul, mulţumit în cele din urmă cu propriile lui viziuni. Şi, vai! Plăcerea aceea, simţind posibilitatea eliberată şi iertată; plăcerea de a se îndrepta spre mulţimea de oameni şi s-o vadă cum se desface în faţa lui.

Le mirosi căldura şi tînji după ea. Le simţi groaza şi extrase forţă din ea. Acei oameni îşi arogau o autoritate nemeritată. Se instituiau drept arbitri ai binelui şi răului, ai normalului şi anormalului, justificîndu-şi cruzimea prin legi ridicole. Acum vedeau în acţiune o lege mai simplă, iar fiinţa lor îşi amintea cea mai veche dintre spaime: aceea de a se transforma în *pradă*.

Se retraseră în goană din faţa lui, iar panica se răspîndi în rîndurile mulţimii dezorganizate. În acel haos, toţi uitară de puşti şi pistoale, urletele care cereau sînge se transformară în urlete de fiare care îşi caută scăparea. În graba lor, călcîndu-se în picioare unii pe alţii, se îmbrînceau şi se loveau pentru a ajunge înapoi în stradă.

Un puşcaş îşi păstră cumpătul şi rămase pe poziţie, sau poate încremenise locului din cauza şocului. Indiferent cum ar fi fost, Boone îi smulse arma din strînsoare, după care bărbatul se aruncă în mulţimea tumultuoasă ca să scape de confruntare.

Lumina zilei încă domnea pe stradă, dar Narcisse rămase nepăsător la un asemenea amănunt minor. Întrucît ieşirea se eliberase, îşi croi drum la lumină, şerpuind neobservat prin mulţimea care se răzleţea, pînă ajunse la maşină.

Boone observă că se producea o regrupare a forţelor. Un grup restrîns de bărbaţi, aflaţi pe trotuarul de pe cealaltă parte

a străzii – mîngîiaţi de lumina soarelui şi la o distanţă sigură de bestie – discutau aprins, de parcă ar fi pregătit o demonstraţie. Armele căzute la pămînt erau recuperate. Nu putea fi decît o chestiune de timp pînă cînd uimirea şi spaima provocate de transformarea lui Boone se vor stinge, iar oamenii îşi vor relua asaltul.

Narcisse se mişcă însă foarte repede. Se afla deja în maşină şi ambala motorul, cînd Lori ajunse lîngă uşă. Boone o reţinu, atingerea umbrei lui (pe care o tîra după sine ca pe un nor de fum) fiind mai mult decît suficientă pentru a-i domoli orice fărîmă de teamă ce mai zăbovea în sufletul ei, în ceea ce priveşte carnea lui transformată. Şi într-adevăr, ea se trezi imaginîndu-şi ce ar fi însemnat să facă dragoste cu el astfel; să se desfacă pentru a primi umbra şi bestia din centrul acesteia.

Maşina ajunse la uşă, opri cu un scîrţîit de frîne, învăluită în fumul şi gazele de eşapament.

– Du-te! spuse Boone, împingînd-o pe uşă afară, în timp ce umbra lui acoperea trotuarul pentru a deruta duşmanul.

Gestul a fost întemeiat, căci o împuşcătură făcu luneta bucăţi chiar în clipa în care Lori se aruncă în maşină. Urmă un baraj de pietre.

Boone era deja alături de ea şi trînti portiera.

– Ne vor urmări! spuse Narcisse.

– Să vină! răspunse Boone.

– La Midian?

– Acum nu mai e nici un secret.

– Adevărat.

Narcisse apăsă pedala de acceleraţie pînă la fund şi maşina demară.

– O să-i conducem pînă în iad, zise Boone, în vreme ce un grup de patru maşini porniseră deja în urmărire, dacă acolo vor să meargă.

Avea o voce guturală, datorită gîtlejului creaturii care devenise, dar rîsul care urmă era al lui Boone, ca şi cum acesta ar fi aparţinut dintotdeauna bestiei; un umor mai eliberator decît putea suporta umanitatea lui, care îşi găsise în sfîrşit înţelesul şi chipul.

XXII
Triumful Măştii

1

Eigerman se gîndea că, dacă ar mai avea o zi ca aceea, nu ar găsi motive să se plîngă Domnului Dumnezeu, cînd va fi să ajungă în cer. În primul rînd, era imaginea lui Boone prins în lanţuri. Apoi, aducerea copilului în faţa aparatelor de fotografiat, ştiind că mutra lui avea să apară pe prima pagină a fiecărui ziar din întreaga ţară, a doua zi dimineaţă. Iar acum, priveliştea minunată a Midianului în flăcări.

Lui Pettine îi venise ideea, şi încă a naibii de bună, de a turna benzină prin aerisirile mormintelor, s-o aprindă şi să silească tot ce se afla sub pămînt să iasă la lumină. Dăduse roade mai bune decît sperase oricare dintre ei. După ce focul începu să se îngroaşe şi incendiul să se extindă, duşmanii n-au avut încotro şi au trebuit să iasă din haznalele lor, la aer, unde soarele i-a făcut bucăţi pe mulţi dintre ei.

Dar nu chiar pe toţi. Unii avuseseră timp să-şi pregătească ieşirea, protejîndu-se de lumină cu tot soiul de mijloace, care de care mai disperate. Imaginaţia nu le slujise la nimic. Rugul era înconjurat din toate părţile, porţile păzite, zidurile supravegheate. Incapabili să scape zburînd spre cer şi să-şi acopere, în acelaşi timp, capetele pentru a şi le feri de soare, aceştia erau împinşi înapoi în mijlocul flăcărilor.

În alte condiţii Eigerman nu şi-ar fi permis să se bucure de acel spectacol aşa cum o făcea acum. Dar acele creaturi nu erau umane – măcar atîta lucru era clar de la distanţă. Nişte avortoni diformi, nici măcar doi nu semănau între ei, şi Eigerman era convins că pînă şi îngerii ar fi rîs să-i vadă doborîţi. Doborîrea Diavolului rămînea distracţia proprie a lui Dumnezeu.

Dar nu putea dura la nesfîrşit. Noaptea avea să coboare curînd. Cînd se va întîmpla asta, oamenii lui vor pierde cel mai puternic aliat, iar şansele ar putea să se întoarcă de partea duşmanului. Va trebui să lase rugul să ardă toată noaptea, iar în zori vor reveni şi vor scoate supravieţuitorii din ascunzătorile lor şi-i vor termina. Cu apă sfinţită şi cruci care puneau la adăpost zidurile şi porţile, cei dinăuntru aveau puţine şanse să evadeze înainte de ivirea zorilor. Nu era sigur ce putere puteau supune monştrii: focul, apa, lumina zilei, credinţa: toate sau o împletire a acestora. Nu avea importanţă. Ceea ce îl preocupa pe el era să găsească puterea de a le crăpa capetele.

Un strigăt venind dinspre deal întrerupse firul gîndurilor lui Eigerman.

– Trebuie să pui capăt acestei fapte!

Era Ashbery. Se părea că stătuse prea aproape de flăcări. Era tras la faţă, scăldat în sudoare.

– Ce să opresc? răcni Eigerman, drept răspuns.

– Acest masacru.

– Nu văd nici un masacru.

Ashbery ajunsese la cîţiva metri de Eigerman, dar trebuia să strige ca să acopere zgomotul subpămîntean: hărmălaia făcută de monştri şi de incendiu, punctate cînd şi cînd de zgomote mai puternice, cînd căldura făcea să crape cîte o lespede sau să se prăbuşească un mausoleu.

– N-au nici o şansă! urlă Ashbery.

– Păi, nici nu trebuie, îl lămuri Eigerman.

– Dar nu ştii cine e acolo! Eigerman!... Nu ştii pe cine ucizi!

Şeful rînji:

– Ba ştiu foarte bine, spuse el, cu o privire pe care Ashbery o văzuse doar la cîinii turbaţi. Ucid morţii şi ce e rău în asta? Ia zi! Răspunde-mi, Ashbery. Cum poate fi rău să-i faci pe morţi să zacă întinşi şi să rămînă morţi?

– Eigerman, acolo jos sînt şi copii, îi răspunse Ashbery, arătînd cu degetul în direcţia Midianului.

– A, sigur. Cu ochii cît farurile! Şi ce dinţi! Ai văzut ce dinţi au nenorociţii ăia? Aceia sînt copiii Diavolului, Ashbery.

– Ţi-ai ieşit din minţi.

– N-ai curajul să crezi asta, am dreptate? N-ai curaj nici cît o găină!

Făcu un pas către preot şi-l prinse de sutană.

– Poate că tu semeni mai mult cu *ei* decît cu noi, adăugă. Aşa să fie, Ashbery? Simţi chemarea sălbăticiei, nu?

Ashbery îşi smulse sutana dintre degetele lui Eigerman. Haina preoţească se sfîşie.

– Bine... zise el, am încercat să discut omeneşte cu tine. Dacă ai călăi cu teama lui Dumnezeu, atunci poate că un om al lui Dumnezeu îi poate opri.

– Să-mi laşi oamenii în pace! îl preveni Eigerman.

Dar Ashbery cobora deja dealul, iar glasul lui se auzi puternic, acoperind hărmălaia.

– Opriţi-vă! răcni el. Puneţi armele jos!

Aflat chiar în faţa porţilor principale, Ashbery putea fi văzut de numeroşi oameni ai armatei lui Eigerman şi, deşi puţini călcaseră în biserică de la botez sau de la căsătorie, de astă dată îl ascultară. Voiau unele explicaţii pentru ceea ce văzuseră în ultima oră, pentru imagini de care s-ar fi îndepărtat în goana mare, însă un impuls pe care cu greu

îl recunoşteau ca pornind din fiinţa lor îi făcea să rămînă lîngă ziduri, rostind rugăciunile pe care şi le mai aduceau aminte din copilărie.

Eigerman ştia că fidelitatea era o trăsătură ce i se cuvenea doar prin efect. Oamenii nu i se supuneau fiindcă iubeau legea. Îl ascultau pentru că se temeau mai mult să se retragă şi să fie văzuţi de camarazii lor, decît să-şi facă treaba. Se supuneau deoarece nu puteau rezista ispitei – la fel ca şi cei care studiază furnicile sub lupă – de a vedea cum nişte fiinţe neajutorate pier în mod spectaculos. Se supuneau pentru că supunerea era mai comodă decît refuzul.

Se putea întîmpla ca Ashbery să-i facă să se răzgîndească. Purta sutană, avea darul convingerii. Dacă nu-l oprea, preotul îi putea strica ziua.

Eigerman îşi scoase pistolul din toc şi-l urmă pe preot în josul dealului. Ashbery îl văzu cum se apropie şi observă şi arma.

Ridică vocea şi mai tare:

– Nu asta vrea Dumnezeu de la voi! Şi nici voi nu vreţi asta! Nu vreţi să vă pătaţi mîinile cu sînge nevinovat.

„Preot pînă la capăt", gîndi Eigerman, stabilind vinovăţia.

– Tacă-ţi gura, vierme! răcni el.

Ashbery nu voia să cedeze, mai ales că începuse deja să convingă mulţimea.

– Acolo nu-s animale! spuse el. Sînt oameni. Iar voi îi ucideţi doar pentru că nişte demenţi vă îndeamnă.

Cuvintele lui aveau darul convingerii, chiar şi printre atei. Era o îndoială pe care destui o trăiseră, dar nici unul nu îndrăznise să o exprime în vorbe. Cinci-şase dintre civili începură să se retragă spre maşinile lor, pierzîndu-şi orice pornire faţă de acţiunea ucigaşă. Apoi, se retrase şi unul dintre oamenii lui Eigerman, părăsindu-şi postul de la poartă,

mai întîi încet, apoi în fugă, în momentul în care şeful trase un foc în direcţia lui.

– Rămîneţi la posturi! răcni el, autoritar.

Dar omul se afla deja departe, ascuns de fum.

Eigerman îşi vărsă furia asupra lui Ashbery:

– Am o veste proastă pentru tine, spuse el, înaintînd spre preot.

Ashbery se uită în stînga şi-n dreapta, căutînd din ochi pe cineva care să-l apere, dar nimeni nu se clinti.

– Aveţi de gînd să priviţi cum mă ucide? spuse el rugător. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă ajută nimeni?

Eigerman îndreptă arma spre preot. Ashbery nu dori să încerce să fugă mai repede decît glonţul. Căzu în genunchi:

– Tatăl nostru... începu el.

– Te-au părăsit toţi, fraiere, spuse Eigerman satisfăcut. Nu te-aude nimeni.

– Nu e adevărat, spuse cineva.

– Poftim?

Rugăciunea se stinse.

– *Eu* îl aud.

Eigerman îi întoarse spatele preotului. La zece paşi de el se înălţa, învăluită în fum, o siluetă. Îndreptă pistolul în direcţia nepoftitului.

– Tu cine mai eşti?

– Soarele aproape că a apus, zise celălalt.

– Dacă mai faci un pas, te împuşc.

– Trage, spuse omul şi făcu un pas către armă.

Zdrenţele de fum care stăteau agăţate de el dispărură luate de vînt, şi în faţa lui Eigerman rămase deţinutul din celula cinci, cu pielea curată şi ochi sclipitori. Era gol-puşcă. În mijlocul pieptului avea o gaură de glonţ, precum şi alte răni, care îi decorau trupul.

– Mort, spuse Eigerman.

– Sigur că da!

– Iisuse mare şi bun!

Se trase un pas înapoi; apoi mai făcu unul:

– Mai sînt zece minute, probabil, pînă la apus, anunţă Boone. După aceea, lumea va fi a noastră.

Eigerman clătină din cap:

– N-o să pui mîna pe mine, zis el. Nu mă las prins!

Îşi îndesi paşii făcuţi în retragere şi deodată se îndepărtă în viteză, fără să privească înapoi. Dacă ar fi întors capul, ar fi văzut că pe Boone nu-l interesa prinderea lui. El se îndrepta spre porţile asediate ale Midianului. Ashbery rămăsese în genunchi.

– Ridică-te, îl îndemnă Boone.

– Dacă vrei să mă ucizi, fă-o, te rog, spuse Ashbery. Să termin odată.

– De ce să te ucid?

– Sînt preot.

– Şi?

– Tu eşti un monstru.

– Şi tu nu?

Ashbery ridică privirea spre Boone.

– Eu?

– Ai lenjerie din dantelă pe sub sutană, spuse Boone.

Ashbery îşi strînse sutana în porţiunea sfîşiată.

– De ce ascunzi asta?

– Dă-mi pace.

– Iartă-te singur, spuse Boone. Eu te-am iertat.

Porni pe lîngă Ashbery, îndreptîndu-se spre porţi.

– Aşteaptă! spuse preotul.

– În locul tău aş şterge-o. Celor din Midian nu le plac sutanele. Le trezesc amintiri neplăcute.

– Vreau să văd.

– De ce?

– Te rog. Ia-mă cu tine!

– Pe riscul tău.

– Mi-l asum, spuse preotul.

2

De la distanţă nu-şi putea da seama ce se petrecea la porţile cimitirului, dar doctorul era sigur de două lucruri: Boone revenise şi reuşise să-l alunge pe Eigerman. Imediat după sosire, Decker se adăpostise într-unul dintre vehiculele poliţiei. Tot acolo stătea şi acum, cu servieta în braţe, încercînd să-şi plănuiască următoarea acţiune.

Îi era greu din cauza celor două voci ale căror sfaturi erau contradictorii. Eul său public îi recomanda să se retragă înainte ca situaţia să devină periculoasă.

„Pleacă acum, îi spunea aceasta. Pleacă pur şi simplu! Lasă-i pe toţi să moară!"

Sfatul se dovedea înţelept. Întrucît aproape coborîse noaptea, iar Boone se afla acolo pentru a-i mobiliza, ocupanţii Midianului ar putea triumfa. Dacă se întîmpla asta şi îl descopereau pe Decker, aveau să-i smulgă inima din piept.

Dar mai era un glas care îi solicita atenţia.

„Rămîi!" spunea ea.

Era vocea Măştii, care răsuna din servieta ţinută în poală.

„M-ai refuzat deja o dată."

Adevărat, ştiind că va sosi clipa pentru a-şi plăti datoria.

– Nu acum, şopti el.

„Acum", spuse Masca.

Decker ştia că argumentele logice nu aveau nici o valoare în faţa poftei ei, şi nici rugăminţile nu ajutau.

„Foloseşte-ţi ochii, spuse ea. Am de terminat o treabă."

Ce văzuse Masca, iar lui îi scăpase? Privi pe geam.

„N-o vezi?"

– Acum, da.

Fascinat de Boone, gol, în faţa porţilor, îi scăpase un nou-venit pe cîmpul de bătălie: femeia lui Boone.

„O vezi pe cătea?" întrebă Masca.

– Da.

„La ţanc, nu? În haosul de aici cine mă va vedea terminînd-o? Nimeni. Iar dacă ea dispare, nu mai ştie nimeni secretul nostru."

– Mai e şi Boone.

„El nu poate depune mărturie, spuse Masca, rîzînd. E mort, domnule, pentru numele lui Dumnezeu. Ce valoare are depoziţia unui mort viu, poţi să-mi spui?"

– Nici una, recunoscu Decker.

„Exact. Nu prezintă pericol pentru noi. Femeia însă, da. Dă-mi voie s-o reduc la tăcere."

– Dar dacă te vede cineva?

„Chiar şi aşa, spuse Masca. Vor crede că sînt unul din Midian."

– Chiar aşa?

Gîndul ca preţioasa lui Alteritate avea să fie luată drept un degenerat din Midian îl îngreţoşa.

– Tu eşti pură, spuse el.

„Lasă-mă să ţi-o dovedesc", îl îmboldi Masca.

– Doar femeia?

„Doar femeia. Apoi plecăm."

Îşi dădu seama că sfatul era rezonabil. Alt prilej mai bun pentru a o ucide pe tîrfă nu putea găsi.

Se hotărî să descuie servieta. Înăuntru, Masca începu să se agite.

„Repede, altfel ne scapă."

Degetele răsuciră cadranul şi formară cifrul încuietorii.

„Repede, lua-te-ar naiba!"

Formă şi ultima cifră. Încuietoarea se deschise cu un declic.

Bătrîna Faţă cu nasturi nu fusese niciodată mai frumoasă.

3

Deşi Boone o sfătuise pe Lori să rămînă cu Narcisse, vederea Midianului cuprins de flăcări îl atrase pe tovarăşul ei departe de siguranţa oferită de deal, şi porni spre porţile cimitirului. Lori îl însoţi puţin, dar prezenţa ei tulbura suferinţa lui, de aceea rămase în urmă cu cîţiva paşi şi, din cauza fumului şi a întunericului care se lăsa, se despărţi de el.

Scena din faţa ei era un haos complet. După ce Boone îl pusese pe fugă pe Eigerman, încetase orice încercare de a desăvîrşi asaltul şi distrugerea necropolei. Atît oamenii lui Eigerman, cît şi voluntarii se retrăseseră din jurul zidurilor. Unii plecaseră deja acasă, majoritatea temîndu-se de ceea ce avea să se întîmple după ce soarele va fi dispărut dincolo de orizont. Cei mai mulţi rămăseseră totuşi, pregătiţi să bată în retragere în caz de necesitate, însă fascinaţi de spectacolul distrugerii. Lori îşi trecu privirea de la unul la altul, căutînd vreun semn care să le trădeze sentimentele, dar toate feţele erau lipsite de orice expresie. „Arată ca nişte măşti mortuare, gîndi ea, imobile." Doar că ea îi cunoştea acum pe morţi. Mersese alături de ei, vorbise cu ei. Văzuse că au sentimente şi că plîng. Care erau atunci adevăraţii morţi? Cei a căror inimă era mută, care mai cunoşteau durerea sau călăii lor cu ochi sticloşi?

O spărtură în perdeaua densă de fum îi îngădui să vadă soarele alunecînd la marginea orizontului. Lumina roşiatică o ameţi. Strălucirea o făcu să închidă ochii.

Prin întuneric, auzi o respirație în spatele ei. Deschise ochii și dădu să se întoarcă, presimțind amenințarea. Era prea tîrziu să scape. Masca era la un metru de ea și se apropia.

Înainte de a fi înjunghiată mai avu răgaz doar cîteva clipe, timp suficient pentru a vedea Masca așa cum nu o văzuse pînă atunci. Era lipsa de expresie a chipurilor pe care le studiase mai devreme, dar de o perfecțiune desăvîrșită. Nu avea rost să se cheme Decker. Nu era Decker. Inutil să i se dea un nume. Depășea capacitatea de a defini un lucru, așa cum depășea putința ei de a o îmblînzi.

Cuțitul îi sfîșie brațul. O dată, apoi din nou.

De astă dată n-o mai provoca. Venise doar să o ucidă.

Simți arsura rănilor. Instinctiv, își apăsă palma celeilalte mîini peste ele, mișcarea permițîndu-i lui Decker să o lovească peste picioare și s-o doboare la pămînt. Lori nu mai apucă să-și amortizeze căderea. Șocul o făcu să-și piardă suflul. Chinuindu-se să-și revină, își întoarse fața spre pămînt pentru a și-o feri de cuțit. Pămîntul păru să tremure sub ea. O iluzie, cu siguranță. Și totuși vibrația se repetă.

Aruncă o privire spre Mască. Și aceasta simțise trepidațiile și privea spre cimitir. Neatenția de o clipă a Măștii putea fi singura ei salvare; trebuia să profite. Rostogolindu-se mai departe de el, se ridică în picioare. Nu-i zări nici pe Narcisse, nici pe Rachel; nu spera ajutor din partea măștilor mortuare, care abandonaseră veghea și se grăbeau să iasă din fum, în vreme ce trepidațiile creșteau în intensitate. Ațintindu-și ochii spre poarta prin care trecuse Boone, porni împleticindu-se în josul dealului, ridicînd norișori de praf.

Sursa agitației era însuși Midian. Iar semnul declanșării ei fusese dispariția soarelui și, o dată cu el, a luminii care silea Seminția să rămînă în adîncuri. Zgomotul produs de Seminția care își distrugea refugiul, făcea pămîntul să se cutremure. Ce se afla dedesubt nu mai putea rămîne acolo.

Seminția Nopții se ridica.

Această percepţie nu o făcu să se îndrepte altundeva. Făcuse pace de mult cu tot ce se petrecea înăuntrul porţilor şi se putea aştepta la îndurare. Din partea ororii care o urmărea, alergînd după ea aproape în acelaşi ritm, nu te putea însă aştepta nimic bun.

Drumul, presărat cu rămăşiţe ale asediului: canistre de benzină, cazmale, arme lepădate, îi era luminat doar de flăcările ce ieşeau din mormintele aflate în faţa ei. Ajunsese aproape de porţi, cînd o văzu pe Babette stînd aproape de perete, cu chipul îngrozit.

– Fugi! ţipă ea, temîndu-se că Masca va răni copila.

Babette o ascultă, iar trupul ei păru să se topească, devenind o bestie, în clipa în care se întoarse şi fugi pe poartă. Lori era la cîţiva paşi în urmă, dar, pînă să ajungă în prag, fetiţa dispăruse deja, pierzîndu-se pe aleile invadate de fum. Aici vibraţiile erau îndeajuns de puternice încît să disloce pietrele de pavaj şi să răstoarne mausoleele, ca şi cum o forţă subpămînteană – probabil Baphomet, Cel-care-Făcuse-Midianul – distrugea înseşi fundaţiile pentru a lăsa totul în ruine. Nu anticipase o asemenea violenţă; şansele ei de a supravieţui cataclismului erau aproape inexistente.

Însă prefera să fie îngropată sub ruine decît să se predea Măştii: şi s-ar fi bucurat ca, în sfîrşit, Soarta să-i ofere dreptul de a alege cum să moară.

XXIII
Încercarea

1

În celula de la Shere Neck, pe Boone îl chinuiseră cumplit amintirile legate de labirintul din Midian. Închizînd ochii din cauza razelor soarelui, se trezise din nou pierdut acolo, pentru ca, deschizîndu-i, să găsească labirintul în desenul complicat al pielii de pe vîrful degetelor şi al venelor braţelor. Vene în care nu circula căldură; lucruri care, ca şi Midian, îi aminteau de propria ruşine.

Lori destrămase acea vrajă care-i adusese disperarea, venind către el, nu pentru a cerşi, ci cerîndu-i să se ierte pe sine.

Revenit pe aleile de unde izvorîse starea lui monstruoasă, simţea iubirea lui Lori precum viaţa pe care trupul lui nu o mai avea.

În dezlănţuirea aceea dementă avea nevoie de mîngîierea iubirii. Seminţia Nopţii nu numai că distrugea Midian-ul, ci ştergea orice indiciu privind natura lor sau amintirea trecerii lor pe acolo. Îi văzu lucrînd pretutindeni, trudindu-se să desăvîrşească ceea ce nemernicii aduşi de Eigerman doar începuseră. Strîngeau resturile morţilor şi-i aruncau în flăcări; le ardeau paturile, hainele, tot ce nu puteau duce cu ei.

Acestea nu erau doar pregătiri de evadare. Avu prilejul să vadă membrii Seminţiei sub forme nevăzute pînă atunci:

desfăcîndu-şi aripile, lungindu-şi membrele. Unul care devenea mai mulţi (un bărbat, un stol); mulţi care deveneau unul (trei amanţi, un nor). Peste tot, ritualuri ale plecării.

Uimit, Ashbery încă se afla alături de Boone.

– Încotro mergem?

– Am întîrziat, spuse Boone. Părăsesc Midianul.

Placa de piatră de pe un mormînt zbură cît colo şi o formă fantomatică se înălţă ca o rachetă spre cerul înstelat.

– Frumos, exclamă Ashbery. Ce sînt? Cum de nu i-am cunoscut pînă acum?

Boone clătină din cap. Nu-i putea descrie pe membrii Seminţiei care nu erau din vechime. Ei nu aparţineau iadului; nici Raiului, deocamdată. Erau ceea ce specia din care făcuse şi el parte nu suporta a fi. Neoameni; antitrib; receptaculul neroditor al umanităţii desfăcut, apoi realcătuit cu luna înăuntru.

Iar acum, cînd nici nu avusese norocul de a-i cunoaşte – şi de a fi cunoscut de ei, ca să se cunoască pe sine – îi pierdea. Aveau în celule puterea de a se deplasa şi se ridicau spre noapte.

– Prea tîrziu, spuse el din nou, iar durerea acestei despărţiri îi aduse lacrimi în ochi.

Plecările se înmulţeau. Pretutindeni uşile săreau în lături, iar lespezile se răsturnau şi spiritele se ridicau sub nenumărate forme.

Nu toate zburau. Unele mergeau ca tigrul sau capra, fugărindu-se prin flăcări către poartă. Majoritatea erau singure, dar unele – a căror fecunditate nu fusese domolită nici de Midian – mergeau în familii de cinci-şase, avîndu-i pe cei mai mici în braţe. Ştia că asistă la dispariţia unei epoci, pe care el o declanşase cînd păşise pe pămîntul Midianului. El era autorul acestei distrugeri, deşi nu el le dăduse foc şi nici nu răsturnase vreo piatră funerară. El adusese oamenii la Midian. În acest fel, distrusese totul. Nici măcar Lori nu-l putea

convinge să-şi ierte asta. Simţi tentaţia de a se arunca în foc, dar nu-i dădu curs, pentru că auzi o fetiţă strigîndu-l pe nume.

Aceasta era suficient de umană pentru a folosi cuvinte; în rest, era una dintre bestii.

– Lori, spuse ea.

– Ce e cu ea?

– Masca a pus stăpînire pe ea.

Masca? Nu putea face referire decît la Decker.

– Unde?

2

Aproape, tot mai aproape.

Dîndu-şi seama că nu putea fugi mai repede decît el, Lori încercă să-l provoace, îndreptîndu-se spre locuri în care spera că el nu va îndrăzni să pătrundă. Însă el era prea flămînd după viaţa ei, pentru a renunţa. O urmă pe un teritoriu unde pămîntul erupea de sub tălpile lor, iar pietre fumegînde cădeau ca ploaia în jur.

Auzi o voce, dar nu a urmăritorului:

– Lori! Pe aici!

Lori aruncă o privire disperată şi – Dumnezeu să-l aibă în pază! – îl văzu pe Narcisse, făcîndu-i semn cu degetul. Coti pe altă alee, sau pe ceea ce mai rămăsese din ea, către el, ascunzîndu-se între două mausolee ale căror geamuri cu vitralii plesniră curînd, iar o umbră lungă, întesată de ochi, îşi părăsi adăpostul, ridicîndu-se spre stele. Era ca o bucată a cerului nocturn, se bucură ea. Locul îi era în cer.

Priveliştea o făcu să răărească pasul, ceea ce se dovedi a-i fi fatal. Masca o ajunse din urmă şi o prinse de bluză. Lori se azvîrli înainte pentru a evita lovitura de cuţit care ştia că va urma, iar ţesătura bluzei se destrămă cînd căzu. De data aceasta Masca o încolţise. În clipa cînd să ajungă lîngă zidul

pe care urma să-l folosească drept sprijin pentru a se ridica în picioare, simţi mîna înmănuşată prinzînd-o de ceafă.

– Secătură!? strigă cineva.

Lori ridică ochii şi-l văzu pe Narcisse la capătul pasajului printre mausolee. Cuvîntul îi atrăsese atenţia lui Decker. Strînsoarea în jurul gîtului ei mai slăbi. Nu era suficient pentru a se elibera, dar, dacă Narcisse i-ar distrage atenţia în continuare, probabil că ar reuşi.

– Am ceva pentru tine, spuse Narcisse şi-şi scoase mîinile din buzunar, arătîndu-şi cîrligele argintii de la degetele mari.

Lovind cîrligele între ele, scoase scîntei.

Decker îi dădu drumul lui Lori. Ea se îndepărtă de el şi porni poticnit spre Narcisse, care mergea de-a lungul pasajului spre ea sau, mai exact, spre Decker, asupra căruia îşi aţintise ochii.

– Nu!... reuşi ea să îngaime. E primejdios.

Narcisse o auzi – sfidînd cu un rînjet avertismentul – şi nu-i răspunse. Trecu de ea pentru a-l înfrunta pe ucigaş.

Lori se uită înapoi. Cînd cei doi ajunseră la un metru unul de celălalt, Masca scoase din haină un al doilea cuţit, cu lama lată ca a unei macete. Narcisse nu avu timp să se apere, întrucît măcelarul îi aplică o lovitură fulgerătoare, de sus, care îi desprinse mîna stîngă din încheietură. Narcisse se retrase un pas, dar Masca îl imită, ridică maceta a doua oară şi îl lovi drept în cap. Lovitura produse o despicătură de la ţeastă pînă la gît. Era o rană căreia nici măcar un mort nu-i putea supravieţui. Narcisse începu să tremure din tot corpul, iar apoi – la fel ca Ohnaka, surprins de razele soarelui – se dezmembră însoţit de un pocnet, un cor de urlete şi suspine, după care îşi luă zborul.

Lui Lori îi scăpă un scîncet, dar se stăpîni. Nu avea vreme de jelit. Dacă pierdea chiar şi o secundă pentru a vărsa lacrimi, Masca o va prinde, iar sacrificiul lui Narcisse va fi fost zadarnic. Începu să se retragă, simţind cum zidurile se clatină în

jurul ei, ştiind că ar trebui să fugă, dar nefiind în stare să-şi desprindă ochii de la imaginea depravării Măştii. Răscolind prin resturile trupului ciopîrţit, Decker înfipse jumătate din capul lui Narcisse în cea mai ascuţită dintre lame, apoi, punîndu-şi cuţitul pe umăr cu trofeul în vîrf, îşi reluă urmărirea.

Simţi cum capătă noi forţe şi fugi, îndepărtîndu-se de umbra mausoleelor, înapoi, pe aleea principală. Chiar dacă memoria i-ar fi oferit un ghid al aleilor, acum n-ar fi fost în stare să le deosebească una de alta, fiindcă toate monumentele se transformaseră în ruine. Deveniseră de nerecunoscut. Orice cale alegea, dădea numai de ruine şi de acelaşi urmăritor. Iar dacă el o va urmări întruna – şi era sigur că aşa va face – ce rost avea să trăiască cu teama lui? Mai bine-l lăsa să facă tot ce voia. Inima îi bătea prea tare ca să mai poată alerga.

Însă chiar în clipa cînd se resemnase că va pieri de cuţitul lui, porţiunea de pavaj dintre ea şi ucigaş crăpă, iar o pală de fum o făcu nevăzută urmăritorului. O clipă mai tîrziu, întreaga alee se desfăcu în două. Lori căzu. Nu la pămînt. Acesta nu mai exista. Căzu *în* pămînt.

3

– ... Cade! spuse copila.

Şocul despicării solului aproape că o răsturnă de pe umerii lui Boone. El înălţă mîinile să o susţină, iar ea se apucă strîns de părul lui.

– Stai bine? întrebă el.

– Da.

Copila nu dorise ca Ashbery să-i însoţească. Acesta rămăsese să se descurce singur în vîrtejul distrugerii, iar ei plecaseră să o caute pe Lori.

– Înainte, zise ea, îndrumîndu-şi bidiviul. Nu prea departe.

După ce devoraseră tot ce putuseră atinge cu limbile lor de foc, incendiile se potoleau. Dînd de cărămizile reci, limbile de foc nu puteau decît să le înnegrească, apoi să le carbonizeze. Vibraţiile subpămîntene nu încetaseră, făcînd pietrele să se macine între ele. Peste reverberaţii se mai suprapunea un zgomot, pe care Boone nu îl auzea, ci mai curînd îl simţea: în stomac, vintre şi dinţi.

Copila îi întoarse capul.

– Pe acolo, zise ea.

Incendiile muribunde le făceau drumul mai lesnicios; strălucirea lor îl stînjenise pînă atunci pe Boone. Acum mergea mai repede, cu toate că aleile fuseseră parcă arate de cutremur, iar el călca pe pămînt reavăn.

– Cît de departe? întrebă el.

– Ssst, făcu ea.

– Poftim?

– Stai nemişcat.

– Auzi şi tu? întrebă el.

– Da.

– Ce e?

La început, ea nu răspunse, mulţumindu-se să asculte, apoi zise:

– Baphomet.

În orele cît fusese închis se gîndise în repetate rînduri la camera Botezătorului; la timpul îngheţat pe care-l petrecuse ca martor al Zeului divizat. Nu-i făcuse oare profeţii? Nu-i şoptise în minte, cerîndu-i să asculte? Prevăzuse ruina. Spusese că sfîrşitul Midianului era inevitabil. Şi totuşi nu îl acuzase direct, deşi ştia că se adresa omului care purta vina pentru asta. Păruse mai degrabă blînd, ceea ce îl îngrozise mai mult decît orice violenţă. Nu putea fi confidentul divinităţilor. Boone venise, ca unul dintre proaspeţii morţi, să

cerşească un loc de odihnă în pămînt. Fusese însă întîmpinat ca un actor al unei drame care avea să se întîmple. Fiind numit altfel. Nu voise aşa ceva. Nici lauri, nici un nume nou. Li se opusese, întorcîndu-i spatele Botezătorului; plecînd cu mers chinuit şi alungîndu-şi şoaptele din minte.

În această privinţă nu reuşise. La gîndul prezenţei lui Baphomet, cuvintele acestuia şi acel nume îi reveneau cu îndîrjire în minte.

– Tu eşti Cabal, spusese Botezătorul.

Atunci respinsese totul; la fel şi acum. Cu toate că regreta tragedia lui Baphomet, ştiind că rănit cum era, acesta nu putea scăpa de distrugere, Boone avea alte planuri decît să-l jelească pe Zeu.

Pe Botezător nu-l putea salva. Dar pe Lori, da.

– E acolo! exclamă copila.

– Unde?

– Drept înainte. Uite!

Nu se vedea nimic în acel haos. Aleea din faţa lor se căscase; printre găuri, din hăuri se ridică fum. Nici urmă de ceva viu.

– N-o văd, spuse el.

– E sub pămînt, explică fetiţa. În adînc.

– Poţi să mă îndrumi?

– Nu pot merge mai departe.

– De ce?

– Lasă-mă jos. Te-am condus cît am putut. În vocea ei se strecurase o panică abia reţinută. Pune-mă jos, insistă ea.

Boone se lăsă pe vine, iar copila coborî de pe umerii lui.

– Ce s-a întîmplat? voi el să ştie.

– Nu trebuie să merg cu tine. Nu e voie.

După nenorocirile prin care trecuseră, durerea ei era uimitoare.

– De ce te temi?

– Nu pot să-l privesc, răspunse ea. Nu pe Botezător.

– E aici?

Ea dădu din cap, retrăgîndu-se de lîngă el, iar o nouă convulsie din adîncuri desfăcu şi mai larg fisura.

– Du-te la Lori, îl îndemnă fetiţa. Scoate-o afară. Tu eşti tot ce are.

Apoi plecă, cele două picioare devenind patru în timp ce fugea, lăsîndu-l pe Boone să intre în adînc.

4

În timp ce se prăbuşea, Lori îşi pierdu cunoştinţa. La cîteva secunde după aceea, cînd îşi reveni, zăcea întinsă la jumătatea unei pante abrupte. Acoperişul de deasupra ei rămăsese intact, dar serios fisurat, iar crăpăturile se lărgeau văzînd cu ochii, ameninţînd să se prăbuşească cu totul. Dacă nu acţiona repede, risca să fie îngropată de vie. Privi spre capul pantei. Tunelul de traversare se căsca spre cer. Începu să se tîrască spre el, iar pămîntul dislocat i se rostogolea în cap, şi pereţii, gata să cedeze sub presiunea enormă, gemeau.

– Nu, încă nu... murmură ea. Doamne, încă nu...

Buimăcită de efort şi de şocul căderii, recunoscu panta abia cînd ajunse la cîţiva metri de vîrf. Îl trăsese pe Boone în susul acesteia, scoţîndu-l de sub puterea care-şi avea sălaşul în ultima încăpere. Oare mai era acolo, urmărindu-i tîrîşul chinuitor? Ori acel cataclism fusese dovada plecării ei: semnul de rămas bun al arhitectului? Nu se simţea supravegheată, dar în acele momente simţurile îi erau complet amorţite. Mintea şi corpul îi funcţionau pentru că instinctul le dicta asta. Viaţa se găsea în partea de sus a pantei. Centimetru cu centimetru, ea se tîra spre întîlnirea cu viaţa.

După un minut ajunse la tunel sau, mai curînd, la rămăşiţele acestuia, lipsite de acoperiş. Rămase o vreme culcată pe spate, privind cerul cu ochi mari. După ce-şi recăpătă suflul, se ridică în picioare şi-şi examină rănile de la mînă.

Tăieturile se acoperiseră de țărînă, iar asta împiedicase sîngele să mai șiroiască.

Se sili să reînceapă urcușul, cînd ceva mînjit de pămînt căzu în fața ei. De jos o privea acum Narcisse, cu doar jumătate de față. Îi rosti numele cu un suspin, și, cînd întoarse capul, văzu Masca. Stătea călare pe tunel ca un gropar, apoi sări de acolo pentru a veni spre ea.

Țepușa era îndreptată spre inima ei. Dacă Lori ar fi fost mai viguroasă, vîrful ei ar fi înțepat-o adînc, însă pămîntul din partea superioară cedă cînd ea făcu un pas înapoi și nu mai avu putere să-și frîneze căderea, astfel că se prăbuși rostogolindu-se fără putință de oprire.

Strigătul ei îi indică lui Boone direcția în care să o caute. Se urcă pe dalele răsturnate și învălmășite ale fostului pavaj și ajunse la tunelurile fără acoperiș, apoi merse către ea prin labirintul de ziduri prăbușite și incendii care se stingeau. Cu toate acestea, silueta pe care o văzuse în pasaj nu era a lui Lori, ci a Măștii, care îl întîmpină cu cuțitele pregătite de atac.

În sfîrșit, dăduse de doctor.

De pe panta nesigură, Lori văzu Masca întorcîndu-se cu spatele la ea, uitînd de ținta pe care o urmărea. Lori reușise să se oprească din cădere, agățîndu-se de o crăpătură din zid, folosindu-se de mîna teafără, care rezistă atît cît să-l poată zări pe Boone în pasajul de sus. Văzuse ce reușise Masca, folosind maceta în atacul împotriva lui Narcisse. Pînă și morții puteau muri. Nu apucă să rostească nici un cuvînt pentru a-l preveni pe Boone, pentru că un val de putere rece urcă panta spre ea. Baphomet nu-și abandonase flacăra. Era încă acolo, iar forța lui îi desprinse degetele din crăpătura zidului.

Incapabilă să i se opună, Lori alunecă în josul pantei abrupte, în camera care erupea.

Frumuseţea extatică etalată de membrii Seminţiei nu-l atinsese pe Decker. Acesta se repezi către Boone ca un măcelar, pentru a isprăvi omorul de la care fusese distras: fără înfloriturí, fără patimă.

Asta îl făcea să fie primejdios. Lovi cu rapiditate, înainte de a-şi trăda intenţia. Lama subţire trecu drept prin gîtul lui Boone.

Pentru a-şi dezarma adversarul, Boone se îndepărtă pur şi simplu de el. Încă înfipt în gîtul lui Boone, cuţitul alunecă dintre degetele lui Decker. Doctorul nu făcu nici o încercare de a-şi recupera arma, ci prinse între mîini arma cu care sfărîma ţeste. De astă dată începu să scoată sunete: un geamăt scăzut care se transformă în icnete, cînd se aruncă înainte pentru a-şi ucide victima.

Boone făcu o eschivă şi evită lovitura, iar lama se înfipse adînc în peretele tunelului. Decker o eliberă cu forţă şi amîndoi fură împroşcaţi cu pămînt dislocat. Apoi roti încă o dată arma, de data aceasta lama trecînd la un deget de faţa lui Boone.

Dezechilibrîndu-se brusc, Boone aproape că se prăbuşi; în aceeaşi clipă, privirea îndreptată în jos căzu pe trofeul lui Decker. Imposibil să nu fi recunoscut faţa aceea desfigurată. Narcisse, făcut bucăţi şi zăcînd mort în ţărînă.

– Ticălosule! urlă el.

Decker făcu o scurtă pauză, urmărindu-l pe Boone. Apoi vorbi. Nu cu propriul lui glas, ci cu al altcuiva; un scheunat însoţit de un rînjet:

– Şi tu poţi muri.

Nici nu încheie ce avea de spus, că şi răsuci lama înainte şi înapoi, fără a încerca să-l atingă pe Boone, ci doar pentru a-şi demonstra superioritatea. Lama scotea un sunet asemănător vocii sau zumzetului făcut de o muscă surprinsă într-un sicriu, unde se zbate în toate părţile.

Boone se retrase, simţind o spaimă viscerală. Decker avea dreptate. Pînă şi morţii puteau muri.

Inspiră adînc pe gură şi prin gîtlejul perforat. Făcuse o greşeală aproape fatală, rămînînd sub formă umană în apropierea Măştii. De ce? Datorită ideii absurde că această confruntare finală trebuia să se petreacă între bărbaţi; că îşi vor vorbi în timp ce se luptau, iar el va distruge ego-ul doctorului înainte de a-l ucide.

Dar nu avea să fie aşa. Acum nu mai era vorba de răzbunarea bolnavului împotriva vindecătorului mincinos, ci de înfruntarea dintre bestie şi măcelar, dintre mîinile goale şi cuţit.

Expiră, iar adevărul din celulele sale porni ca mierea. Simţi furnicături în tot corpul care îi vibră şi luă proporţii. În viaţa dinainte nu se simţise niciodată atît de viu ca acum, cînd îşi lepăda umanitatea şi se pregătea pentru întîmpinarea nopţii.

– Gata... spuse el şi-i îngădui bestiei să-l cuprindă în totalitate.

Decker ridică maceta pentru a-şi despica adversarul înainte ca transformarea să se încheie. Dar Boone nu mai aşteptă. Suferind încă transformarea, duse fulgerător mîna la faţa măcelarului, smulgîndu-i masca – nasturi, fermoar, tot – şi scoase la iveală infirmităţile de dedesubt.

Dat în vileag, Decker scoase un urlet şi-şi duse o mînă la faţă pentru a o acoperi şi feri de privirea străpungătoare a fiarei.

Boone ridică masca de la pămînt şi începu să o rupă cu ghearele, făcînd pînza ferfeniţă. Urletele lui Decker se înteţiră. Luîndu-şi mîna de la faţă, începu să lovească în Boone cu mişcări demente. Lama îl lovi pe Boone în piept, despicîndu-i-l, dar, cînd vru să dea a doua lovitură Boone dădu drumul zdrenţelor măştii şi bloca lovitura, împingînd braţul lui

Decker în zid cu atîta forță, încît oasele se sfărîmară. Maceta căzu la pămînt, iar Boone întinse mîinile spre fața lui Decker.

Urletul ascuțit încetă, cînd ghearele se apropiară de el. Decker închise gura. Trăsăturile feței i se lăsară parcă în jos. Vreme de o clipă, Boone privi chipul pe care îl examinase ore în șir, agățîndu-se de fiecare cuvînt rostit. Gîndind acest lucru, lăsă mîna să-i alunece de la față spre gîtul lui Decker și-l prinse de traheea care alimentase atîtea minciuni. Strînse degetele pumn, iar ghearele străpunseră carnea gîtlejului. Apoi trase. Întreaga mașinărie ieși scăldată în sînge. Decker holbă ochii, care-i rămaseră ațintiți asupra celui care îl redusese la tăcere. Boone mai smulse o dată și încă o dată. Ochii doctorului își pierdură strălucirea. Corpul tresări de cîteva ori, apoi se lăsă moale spre pămînt.

Boone nu-l lăsă să cadă. Îl ținu în picioare, ca într-un dans, și desprinse carnea de pe oase așa cum făcuse și cu masca, azvîrlind bucăți din Decker în perete. Acum avea doar o amintire neclară a crimelor făptuite de Decker împotriva lui. Făcu bucăți corpul, cu dăruirea unui membru al Seminției, simțind o satisfacție monstruoasă pentru că făcea o faptă pe măsură. După aceea, azvîrli stîrvul la pămînt și încheie călcîndu-l și mărunțindu-l sub picioare.

Acel cadavru nu se va mai ridica din mormînt. Nu va mai avea șansa reînvierii pămîntene. Dar chiar și în toiul atacului Boone nu dădu mușcătura care i-ar fi transmis viața de după moarte lui Decker. Carnea lui aparținea doar mușchilor și progeniturilor acestora, iar reputația lui aparținea capriciilor celor care vor fi dispuși să-i transmită mai departe povestea. Lui Boone nu-i păsa. Dacă atunci nu negase crimele pe care Decker i le pusese în spinare, acum nu mai avea nici o importanță. Nu mai era nevinovat. Prin acest măcel devenise ucigașul pe care Decker se străduise să-l creeze, prin darul convingerii. Prin uciderea profetului, făcea să se adeverească profeția.

Lăsă cadavrul la pămînt şi porni s-o caute pe Lori. Nu putea pleca decît într-un loc: în josul pantei, către camera lui Baphomet. „Pare să se întîmple din nou", gîndi el. Botezătorul o adusese aici, desfăcînd pămîntul sub picioarele ei, pentru a-l atrage şi pe Boone.

Flacăra ocupată de trupul lui divizat arunca o strălucire rece asupra feţei lui Boone. Porni la vale, înveşmîntat în sîngele duşmanului său.

XXIV
Cabal

1

Pierdut în pustietate, Ashbery fu găsit de o lumină care apăru licărind printre pietrele de pavaj sfărîmate. Razele ei erau cumplit de reci şi lipicioase, aşa cum nu s-ar cuveni să fie lumina, agăţîndu-se de mîneca şi de mîna lui înainte de a se stinge treptat. Intrigat, îi urmări sursa de la o erupţie la alta, găsind fiecare punct mai strălucitor decît precedentul.

Cum fusese foarte studios în tinereţe, ar fi ştiut numele lui Baphomet, dacă i l-ar fi şoptit cineva, şi ar fi înţeles de ce lumina, izvorînd din flacăra zeităţii, exercita o asemenea atracţie asupra lui. Ar fi cunoscut zeitatea ca zeu şi zeiţă în acelaşi trup. Ar fi ştiut cît de mult suferiseră pentru acel idol cei care credeau în el, arşi pe rug drept eretici sau pentru crime împotriva naturii. S-ar fi temut de o putere care cerea un asemenea sacrificiu.

Dar nu avea cine să-i spună. Nu exista decît lumina care îl atrăgea tot mai departe.

2

Botezătorul nu era singur în camera sa, constată Boone. Numără unsprezece membri ai Seminţiei stînd pe lîngă

ziduri, îngenuncheați, cu legături peste ochi și cu spatele către flacără. Printre ei, Domnul Lylesburg și Rachel.

În dreapta ușii, Lori zăcea la pământ. Avea sînge pe un braț, pe față, și ochii închiși. În clipa în care se îndreptă spre ea să o ajute, lucrul învăluit în flăcări își fixă ochii asupra lui și, cu o atingere de gheață, îl făcu să se întoarcă. Avea de discutat cu el lucruri ce nu sufereau amînare.

– Apropie-te, zise el. De bună voie.

Boone nu se temea. Flacăra ce izvora din pământ era de două ori mai mare decît aceea pe care o văzuse cînd mai fusese aici, spărgînd tavanul camerei. Fragmente de pământ, transformate în gheață sau cenușă, căzură ca o ploaie sclipitoare și se împrăștiară pe podea. La cîțiva metri de flacără, atacul energetic al acestuia era brutal. Și totuși Baphomet îl invita mai aproape.

– Nu vei păți nimic, îl asigură el. Ai venit purtînd sîngele dușmanului tău. Asta îți va da căldură.

Făcu un pas către foc. Deși avea în el un glonț și fusese lovit de cuțit în viața de după moarte, nu le simțea pe nici unul, simțea însă răceala flăcării lui Baphomet, destul de acut. Îi înțepa goliciunea; îl făcea să vadă neclar, ca printr-un geam cu flori de gheață. Dar cuvintele lui Baphomet nu fuseseră lipsite de noimă. Sîngele care îl acoperea se înfierbîntă, chiar dacă aerul din jurul lui se răci. Se liniști și avu curajul să facă ultimii pași.

– Arma, spuse Baphomet. Arunc-o.

Uitase de cuțitul înfipt în gît. Îl scoase din carne și îl azvîrli.

– Mai aproape, zise Botezătorul.

Furia flăcării îl ascundea pe Botezător, îngăduind să se vadă doar frînturi, dar suficient pentru a i se confirma ceea ce înțelesese încă de la prima lor întîlnire: că, dacă această zeitate ar fi dat naștere unor creaturi după chipul ei, atunci el,

Boone, nu le-ar putea vedea niciodată. Nici măcar în vis, nimic care să semene cu Botezătorul. Era unul din unu.

Deodată, din flacără, o parte a zeului porni spre Boone. Nu reuşi să-şi dea seama dacă era membru, organ sau şi una şi alta. Îl prinse de gît şi de păr şi îl trase spre foc. Acum nu-l mai apăra sîngele lui Decker, şi gheaţa îi arse faţa. Şi totuşi nu se zbătu ca să se elibereze. Acel ceva îi cufundă capul în foc, ţinîndu-l foarte strîns. Îşi dădu seama ce se petrece în clipa în care focul îi învălui tot capul: Botezul.

Şi, ca o confirmare a acestei presupuneri, vocea lui Baphomet îi răsună în minte:

– Numele tău fie Cabal.

Durerea se îndulcea. Boone deschise gura ca să respire, iar focul îi curse pe gîtlej, ajungîndu-i în pîntece şi în plămîni, apoi în tot corpul. Ducea noul nume cu sine, botezîndu-l în întregime.

Nu îl mai chema Boone. Era Cabal. O alianţă a multora.

După această purificare va fi capabil să radieze căldură şi sînge şi să zămislească copii: acesta era un dar al lui Baphomet, iar zeitatea i-l oferea. Dar va fi fragil sau mai vulnerabil. Nu doar pentru că va sîngera, ci pentru că avea o ţintă.

– În noaptea aceasta trebuie să fiu ascuns, spuse Baphomet. Toţi avem duşmani, dar ai mei au trăit mai mult şi au deprins mai multă cruzime decît alţii. Voi fi luat de aici şi ascuns de aceştia.

Acum înţelese rostul prezenţei membrilor Seminţiei. Vor rămîne să ia cu ei o frîntură din Botezător şi să o ascundă de forţele ce ar fi năvălit.

– Asta e urmarea faptei tale, Cabal, spuse Baphomet. Nu te acuz. Trebuia să se întîmple. Nici un adăpost nu durează o veşnicie. Dar te însărcinez să...

– Da? Făcu el. Spune-mi.

– Să reconstruieşti ceea ce ai distrus.

– Un nou Midian?

– Nu.

– Ce atunci?

– Trebuie să ne descoperi în lumea oamenilor.

– Ajută-mă! ceru el.

– Nu pot. De azi înainte, *tu* trebuie să mă ajuți. Ai destrămat lumea. Iar acum trebuie să o reconstitui.

Flacăra se zbătu ca bătută de vînt. Focul Botezului trecuse.

– Cu ce să încep? întrebă Cabal.

– Vindecîndu-mă, spuse Baphomet. Găsește-mă și vindecă-mă! Salvează-mă de dușmani!

Glasul care i se adresase dintru început se schimbase total. Îi dispăruse orice undă poruncitoare. Rămăsese doar acea rugă de a fi tămăduit și ferit de vătămări, rostită cald în urechea lui. Pînă și strînsoarea din jurul capului dispăruse treptat, lăsîndu-l liber să privească în stînga și în dreapta. O chemare pe care n-o auzise îi făcuse pe slujitorii lui Baphomet să se îndepărteze de zid. Deși legați la ochi, aceștia se apropiară cu pași siguri de marginea focului, care își pierduse mult din ferocitate. Ridicaseră brațele, peste care stăteau drapate giulgiuri, iar zidul de flacără se frînse în fragmente din corpul lui Baphomet, care căzură în brațele întinse ale călătorilor, pentru a fi înfășurate imediat și ascunse vederii.

Această separare a fiecărui fragment de celelalte se dovedi chinuitoare. Cabal simți durerea ca și cum ar fi fost a sa, cuprinzîndu-i toată ființa pînă deveni de nesuportat. Pentru a scăpa de ea, începu să se retragă de lîngă flăcări.

În timp ce făcea acest lucru, un fragment ce rămăsese de recuperat se rostogoli pînă în fața lui. Era capul lui Baphomet. Se răsuci spre el, uriaș și alb, cu o simetrie impresionantă. Cabal simți cum întregul lui trup se înfioară: privire, salivă și sex. Inima începu să-i bată, tămăduindu-și aripa rănită din prima vibrație. Sîngele înghețat se lichefie precum relicvele unui sfînt și porni să circule. Testiculele i se umflară; sperma se

ridică spre mădular. Ejaculă în flacără, iar perlele lichidului seminal trecură prin faţa ochilor lui, atingînd faţa Botezătorului.

Apoi întrunirea se încheie. Ieşi din foc exact cînd Lylesburg – ultimul dintre adepţii din încăpere – primi capul din flăcări şi îl înveli.

După ce toţi cei prezenţi plecară, ferocitatea flăcărilor se dublă. Cabal se trase ameţit înapoi, cînd focul se dezlănţui cu o forţă terifiantă...

La suprafaţă, Ashbery simţi forţa crescînd şi încercă să se retragă din preajma ei, dar mintea îi era împovărată de ceea ce i se oferise ochilor, iar apăsarea aceasta îi stînjeni mişcarea. Focul îl surprinse, azvîrlindu-l cu putere cînd se năpusti spre cer. Preotul ţipă la atingerea lui şi la senzaţia trăită atunci cînd Baphomet îi invadă fiinţa. Numeroasele lui măşti se mistuiră. Întîi sutana, apoi lenjeria din dantelă pe care o purtase încă din prima zi cînd devenise adult. Apoi anatomia sexuală, care nu-i adusese niciodată mari bucurii. Şi, în cele din urmă, carnea, curăţindu-l. Căzu înapoi la pămînt mai gol decît fusese în pîntecele mamei lui şi orb. Şocul căderii îi frînse picioarele şi braţele, făcîndu-le de nelecuit.

În subteran, Cabal se scutură de uimirea revelaţiei. Focul deschisese o gaură în tavanul camerei şi se răspîndea de acolo în toate direcţiile. Putea să mistuie carne, la fel de bine ca şi pămîntul sau piatra. Trebuia să iasă de acolo înainte ca focul să îi găsească pe el şi pe Lori. Ea se trezise. Judecînd după expresia bănuitoare din ochii ei, înţelese că văzuse botezul şi se temea de el.

– Eu sînt, îi spuse el. Tot eu sînt.

Îi întinse o mînă. Ea primi mîna întinsă, iar el o ajută să se ridice în picioare.

– Te duc eu, promise el.

Ea clătină din cap. Privirea ei călători de la el spre ceva ce zăcea pe podea în spatele lui. Îi urmări privirea. Cuțitul lui Decker se afla aproape de o crăpătură, unde bărbatul ce fusese el înainte de Botez îl azvîrlise.

– Îl vrei? întrebă el.

– Da.

Ferindu-și capul de bucățile de pămînt care cădeau, se retrase cîțiva pași și îl ridică.

– E mort? întrebă ea, cînd el reveni alături.

– Da, e mort.

Nu se vedea nici urmă de cadavru, ca să-și întărească afirmația. Tunelul care se prăbușea îl îngropase deja, așa cum îngropase întregul Midian. Un mormînt al mormintelor.

Întrucît mai toate construcțiile se năruiseră, nu le veni greu să ajungă la porțile principale. Pe drum nu văzură nici un locuitor al Midianului. Fie că focul mistuise rămășițele lor, fie că molozul și pămîntul îi acoperiseră.

Dincolo de poartă, abandonată într-un loc unde nu putea trece neobservată, se vedea ceva ce-i aminti lui Lori de un lucru pentru care se rugase să scape nevătămat. Păpușa lui Babette – împletită din ierburi și încoronată cu flori de primăvară – zăcea înconjurată de un cerc din pietre. Cînd atinse păpușa, Lori avu senzația că mai vede o dată prin ochii copilei – un peisaj străbătut cu repeziciune, în timp ce era dusă către un loc sigur. Imaginea nu ținu decît o frîntură de secundă. Nu avu timp să rostească o rugăciune pentru a-i dori noroc, fiindcă viziunea dispăru, înspăimîntată parcă de un zgomot produs în spatele lor. Se răsuci și văzu că pilonii pe care se sprijineau porțile Midianului începuseră să se prăbușească. Cabal o prinse de braț și o trase cu putere, după care cele două lespezi uriașe din piatră se izbiră una de cealaltă, se legănară cap la cap, la fel ca doi luptători cu

forţe egale, după care căzură în lateral, lovind pămîntul în locul în care Lori şi Cabal se aflaseră doar cu cîteva clipe mai devreme.

3

Deşi nu avea ceas ca să ştie ce oră era, Cabal avea senzaţia clară – pesemne darul lui Baphomet – a timpului ce mai rămăsese pînă la ivirea zorilor. Cu ochii minţii putu să vadă întreaga planetă, ca un cadran de ceas împodobit cu mări, despărţirea fermecată a nopţii de zi furişîndu-se încet în jurul lui.

Nu se temu de apariţia soarelui la orizont. Botezul îi dăduse puterea ce li se refuza fraţilor şi surorilor lui. Soarele nu-l va ucide. Ştia asta cu certitudine. Fără îndoială că-l va deranja. Răsăritul lunii avea să fie mereu o privelişte mai plăcută decît zorile. Iar lucrarea sa nu se va limita la orele nopţii. Nu va fi silit să-şi ascundă capul de soare, aşa cum erau obligaţi tovarăşii lui din Seminţie. Ei îşi vor căuta imediat un loc izolat înainte de răsăritul soarelui.

Şi-i imagină pe cer deasupra Americii sau alergînd de-a lungul şoselelor în grupuri care se despărţeau cînd unii dintre ei oboseau sau îşi găseau vreun adăpost potrivit: restul continuîndu-şi peregrinarea, tot mai disperaţi o dată cu scurgerea timpului. Le dori în gînd să călătorească teferi şi să-şi găsească un liman sigur.

Ba mai mult: le promise că îi va regăsi cu timpul. Ca să-i unească, aşa cum făcuse Midianul. Fără să vrea, le făcuse rău. Acum trebuia să le aducă leacul, oricît de mult timp i-ar lua.

– Trebuie să încep din noaptea aceasta, îi spuse lui Lori. Altfel le pierd urma. După aceea nu voi mai putea să-i găsesc.

– Să nu pleci fără mine, Boone.

– Nu mai sînt Boone.

– De ce?

Se aşezară pe dealul de pe care se vedea necropola, iar el îi relată tot ce ştia despre Botez. Lecţii dureroase, pentru care găsea prea puţine cuvinte care să le descrie. Lori era obosită, tremura, dar nu se îndură să-l oprească.

– Continuă... zicea mereu, cînd el şovăia. Spune-mi totul.

Lori cunoştea multe lucruri. Fusese instrumentul lui Baphomet, la fel de mult ca şi el, sau poate mai mult. O parte a profeţiei. Fără ea, el nu s-ar fi întors la Midian pentru a-l salva, şi ar fi dat greş. Misiunea ce-l aştepta era urmarea revenirii şi a eşecului.

Şi totuşi ea se revoltă:

– Nu se poate să mă părăseşti, spuse. Mai ales după ce-am trecut prin atîtea.

Lori puse mîna pe piciorul lui:

– Aminteşte-ţi ce s-a întîmplat în celulă, murmură ea.

El o privi.

– Mi-ai spus să mă iert pe mine însumi. Şi s-a dovedit a fi un sfat bun. Asta nu înseamnă să întorc spatele la tot ce s-a întîmplat aici. Baphomet, Lylesburg, toţi ceilalţi... Am distrus singurul cămin pe care-l aveau.

– Nu tu l-ai distrus.

– Dacă n-aş fi venit aici, totul ar fi rămas în picioare, răspunse el. Trebuie să îndrept răul.

– Atunci ia-mă cu tine. Vom merge împreună.

– Nu se poate, Lori. Tu eşti vie. Eu, nu. Tu eşti încă om. Eu, nu.

– Asta se poate schimba.

– La ce te referi?

– Mă poţi face aidoma ţie. Nu e greu. O muşcătură, şi Peloquin te-a transformat pentru totdeauna. Aşa că schimbă-mă.

– Nu pot.

– Vrei să spui că nu vrei.

Lori răsuci vîrful cuţitului în pămînt.

– Nu vrei să rămîi cu mine. E limpede, nu? Îi surîse ironic. N-ai curajul s-o spui?

– După ce-mi voi fi terminat misiunea... răspunse el. Poate atunci.

– A, peste o sută de ani şi mai bine? murmură ea, simţind cum îi dau lacrimile. Atunci o să te întorci la mine? Să mă dezgropi. Să mă săruţi peste tot. Să spui că ai fi vrut să vii mai devreme, însă zilele s-au scurs pe lîngă tine?

– Lori!

– Taci, spuse ea. Nu te mai scuza atît. Nu faci decît să mă insulţi. Examină lama cuţitului, fără a-l privi pe el: Ai motive, zici. Părerea mea e că sînt firave, dar te ţii cu dinţii de ele. Vei avea nevoie de cineva care să te susţină.

El rămase încremenit.

– Ce mai aştepţi? N-o să-ţi spun că e bine. Bine, pleacă. Nu vreau să te mai văd.

El se ridică. Îl durea că ea se înfuriase, dar era mai uşor decît să vadă lacrimi. Se trase înapoi cîţiva paşi, apoi – înţelegînd că ea nu-l va mai învrednici cu un zîmbet şi nici măcar cu o privire – îi întoarse spatele.

Abia atunci ridică şi ea privirea din pămînt. El îşi ferea ochii. Era momentul decisiv. Duse vîrful cuţitului lui Decker la pîntece. Ştia că nu va putea să-l împingă folosind doar o mînă, de aceea se aplecă în genunchi, fixă mînerul în pămînt şi-şi lăsă toată greutatea trupului pe lamă. Durerea se dovedi cumplită şi o făcu să scoată un ţipăt.

El se întoarse şi o găsi zvîrcolindu-se, sîngerînd abundent. Alergă spre ea şi o întoarse cu faţa în sus. Lori fusese deja cuprinsă de spasmele morţii.

– Am mintit, murmură ea. Boone... Doar pe tine vreau să te văd.

– Să nu mori, zise el. O, Dumnezeule din Ceruri, nu muri!

– Atunci nu mă lăsa.

– Nu ştiu cum.

– Ucide-mă. Muşcă-mă... dă-mi balsamul.

Trăsăturile i se schimonosiră de durere. Scoase un gîfîit:

– Sau lasă-mă să mor, dacă nu mă poţi lua cu tine. E mai bine decît să trăiesc fără tine.

Plîngînd, el o ocroti, iar lacrimile lui căzură pe faţa ei. Pupilele ei se răsuciră sub pleoape. Limba tresărea în colţul gurii. În cîteva secunde Lori avea să moară, ştia asta. Iar odată moartă, nu o va mai putea salva.

– Tot... nu? şopti ea.

Nu-l mai vedea.

El deschise gura ca să-i răspundă, ridicîndu-i gîtul pentru a o muşca. Pielea ei mirosea acru. Muşcă adînc din muşchi, simţi sîngele ei cu gust de carne şi balsamul urcîndu-i prin gîtlej, gata să pătrundă în sîngele ei. Convulsiile ei se stinseseră deja. Lori i se lăsă moale în îmbrăţişare.

Îşi înălţă capul, îndepărtîndu-se de gîtul sfîrtecat şi înghiţi ceea ce luase. Aşteptase prea mult. Blestemat să fie! Ea era mentorul şi confesorul lui, iar el o lăsase să se piardă. Moartea o cuprinsese înainte de a fi avut timp să transforme refuzul în promisiune.

Îngrozit de acest ultim şi deplorabil eşec, o aşezase pe pămînt în faţa lui.

În vreme ce îşi trăgea mîinile de sub trupul ei, Lori deschise ochii:

– N-o să te părăsesc niciodată, spuse ea.

XXV

Rămîi cu mine

1

Pettine îl găsi pe Ashbery, dar Eigerman recunoscu rămăşiţele ca fiind ale omului pe care îl cunoscuse înainte. Preotul era încă în viaţă, lucru care – dată fiind gravitatea rănilor – se învecina cu miracolul. În zilele ce urmară ambele picioare îi fură amputate, la fel şi un braţ, pînă la mijlocul bicepsului. După operaţii nu ieşi din comă, dar nici nu muri, deşi toţi chirurgii au fost de părere că şansele lui de supravieţuire erau aproape nule. Însă acelaşi foc care îl mutilase îi dăduse şi o şansă nefirească. Contrar tuturor pronosticurilor, rezistă.

În cursul zilelor şi al nopţilor de comă nu fusese singur. Eigerman rămăsese aproape douăzeci de ore din douăzeci şi patru, aşteptînd ca un cîine la masa stăpînului să i se arunce o ciozvîrtă, convins că preotul îl putea conduce la răul care le destrămase viaţa amîndurora.

Căpătă mai mult decît sperase. Cînd reveni, în sfîrşit, din adîncuri, după două luni în care fusese în pragul morţii, Ashbery se ridică, volubil. Dement, dar vorbăreţ. Menţionă numele lui Baphomet. Pe al lui Cabal. Povesti, în limbajul greu de înţeles al lunaticului fără speranţă de vindecare, cum membrii Seminţiei luaseră fragmente din trupul divinităţii lor şi le ascunseseră. Ba mai mult decît atît, spuse că îi putea găsi. Atins de focul Botezătorului şi de supravieţuitorii acestuia, voia din nou acea atingere.

– Îl miros pe Dumnezeu, spunea el neîncetat.

– Ne poţi duce la el? întreba Eigerman.

Răspunsul era întotdeauna da.

– Atunci voi fi ochiul tău, se oferea Eigerman. Vom merge împreună.

Nimeni altcineva nu voia dovezile pe care le prezenta Ashbery, fiindcă existau prea multe lucruri confuze, care, oricum, trebuiau lămurite, fără a mai adăuga altceva la povara realităţii. Autorităţile se arătară încîntate să îl lase pe Eigerman să se ocupe de preot. Se meritau unul pe altul, aceasta era părerea tuturor. Nici unul nu era întreg la minte.

Ashbery depindea întru totul de Eigerman, incapabil, cel puţin la început, să se hrănească, să iasă afară sau să se spele fără ajutorul cuiva. Chiar dacă îl dezgusta să îngrijească un imbecil, Eigerman ştia că Ashbery era un dar venit din partea Domnului. Prin el se putea încă răzbuna pentru umilinţa prin care trecuse în ultimele ore ale Midianului. În peroraţiile lui Ashbery apăreau indicii privind locul în care se aflau duşmanii. În timp, spera să le descifreze.

Iar cînd avea să reuşească – o, cînd se va întîmpla asta – va sosi ziua confruntării, în comparaţie cu care Ziua Judecăţii îşi va pierde din strălucire.

2

Vizitatorii veneau noaptea, pe furiş, şi se refugiau unde găseau locul potrivit.

Unii vizitară din nou sălaşe la care strămoşii lor ţinuseră: diverse orăşele de sub cerul mare, unde credincioşii mai cîntau duminica, iar gardurile erau vopsite în fiecare primăvară. Alţii se îndreptară către oraşe mari: Toronto, Washington, Chicago, sperînd să nu fie depistaţi acolo unde străzile erau permanent aglomerate, iar corupţii de ieri deveneau comercianţii de azi. În astfel de locuri prezenţa lor putea trece neobservată vreme de un an-doi sau poate trei. Dacă îşi găseau

refugiul în cartiere rău famate sau într-un loc pustiu, într-un sat prăfuit, nici unul nu avea să susțină că acela va rămîne domiciliul permanent. Cu vremea aveau să fie descoperiți și eliminați. Începuse o nouă fierbere în alte țări, îndeosebi în rîndul vechilor lor dușmani, creștinii, care se dădeau zilnic în spectacol, vorbind despre martiriul lor și cerînd ispășirea în numele Lui. În momentul în care ar fi descoperit un membru al Seminției în mijlocul lor, persecuțiile ar fi reînceput.

De aceea, păstrarea secretului devenise cuvînt de ordine. Vor consuma carne doar cînd foamea îi va doborî, și numai de la victime cărora să nu le simtă nimeni lipsa. Se vor feri să-i infecteze pe alții, astfel încît să nu-și semnaleze prezența. Dacă unul avea să fie descoperit, nimeni nu-i va sări în ajutor, dîndu-se astfel de gol. Acestea erau legi neînduplecate, dar nu atît de apăsătoare precum consecințele, în cazul încălcării lor.

Restul însemna răbdare, dar ei erau deja obișnuiți cu asta. În cele din urmă, avea să le sosească și eliberarea, dacă supraviețuiau așteptării. Puțini aveau idee de forma în care va veni aceasta. Însă toți îi cunoșteau numele.

Cabal, așa se numea. *Cel care a distrus Midianul.*

Rugăciunile lor îl pomeneau tot timpul. Fie ca el să sosească adus de următorul vînt. Dacă nu acum, poate mîine.

Probabil că nu s-ar fi rugat atît de fierbinte, dacă ar fi știut ce schimbare a mărilor ar fi adus sosirea lui. Pesemne că nu s-ar fi rugat deloc, dacă ar fi știut că se rugau către ei înșiși. Acestea erau însă revelații pentru altă dată. Deocamdată, aveau griji mai puține. Să-i împiedice pe copii să se suie pe acoperiș noaptea, să-i împiedice pe cei care-și pierduseră pe cineva drag să jelească prea tare, să-i împiedice pe cei tineri ca în timpul verii să se îndrăgostească de vreo ființă umană.

Era ceva ce putea fi numit aproape viață.

BIBLIOTECA

Boone este un personaj damnat: el nu are loc pe acest pământ, nu are dreptul să fie fericit.
Iar atunci cînd își va dori să ajungă în iadul care, poate, îi va oferi uitarea, moartea însăși îl va refuza.
Și dacă într-adevăr este monstrul abominabil care a omorît nenumărați oameni cu o cruzime ieșită din comun – așa cum îl vădesc fotografiile pe care i le arată psihiatrul său – nici măcar el nu va mai avea puterea să i se împotrivească destinului. Și va accepta că singurul lui refugiu a rămas Midian, acel loc blestemat despre care vorbesc legendele, unde își află sălașul cei doar pe jumătate morți, făpturile din Seminția Nopții.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-625-6
9 789735 766528
www.raobooks.com